

Spis treści

I Akty ustawodawcze

DYREKTYWY

- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/800 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym 1
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/801 z dnia 11 maja 2016 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze *au pair* 21
- ★ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/802 z dnia 11 maja 2016 r. odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych 58

II Akty o charakterze nieustawodawczym

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2016/803 z dnia 7 maja 2015 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii i jej państw członkowskich, oraz tymczasowego stosowania Protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę lotniczą między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej 79
- Protokół zmieniający Eurośródziemnomorską umowę lotniczą między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej 81

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) 2016/804 z dnia 17 maja 2016 r. zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014 w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych 85
- ★ Rozporządzenie Komisji (UE) 2016/805 z dnia 20 maja 2016 r. zmieniające załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do *Streptomyces* K61 (wcześniejsza nazwa: *S. griseoviridis*), *Candida oleophila* szczep O, FEN 560 (zwanego także kozieradką pospolitą lub sproszkowanymi nasionami kozieradki pospolitej), dekanianu metylu (nr CAS 110-42-9), oktanianu metylu (nr CAS 111-11-5) i mieszanek terpenoidów QRD 460 ⁽¹⁾ 95
- Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2016/806 z dnia 20 maja 2016 r. ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 97

DECYZJE

- ★ Decyzja Rady (UE) 2016/807 z dnia 15 marca 2016 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) podczas 40. posiedzenia Komitetu Ułatwień, 69. posiedzenia Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego i 96. posiedzenia Komitetu Bezpieczeństwa na Morzu w odniesieniu do przyjęcia zmian konwencji FAL, załącznika IV do konwencji MARPOL, zmian prawideł II-2/13 i II-2/18 konwencji SOLAS, zmian kodeksu systemów bezpieczeństwa pożarowego oraz kodeksu z 2011 r. dotyczącego rozszerzonego programu inspekcji 99
- ★ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa (WPZiB) 2016/808 z dnia 18 maja 2016 r. w sprawie mianowania dowódcy operacji UE operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii oraz zapobieganiu im (Atalanta) (ATALANTA/2/2016) 103
- ★ Decyzja Komisji (UE) 2016/809 z dnia 20 maja 2016 r. w sprawie powiadomienia przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o chęci uczestniczenia w niektórych aktach Unii w dziedzinie współpracy policyjnej, przyjętych przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego i niebędących częścią dorobku Schengen 105
- ★ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/810 z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie drugiej serii ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (EBC/2016/10) 107
- ★ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/811 z dnia 28 kwietnia 2016 r. zmieniająca decyzję EBC/2014/34 w sprawie środków dotyczących ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (EBC/2016/11) 129

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty ustawodawcze)

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/800

z dnia 11 maja 2016 r.

**w sprawie gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi
w postępowaniu karnym**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 82 ust. 2 lit. b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Celem niniejszej dyrektywy jest ustanowienie gwarancji procesowych mających zapewnić dzieciom, to jest osobom, które nie ukończyły 18 lat, będącym podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym możliwość zrozumienia i śledzenia przebiegu takiego postępowania oraz wykonywania przysługującego im prawa do rzetelnego procesu sądowego, oraz zapobieganie ponownemu popełnianiu przez dzieci czynów zabronionych, a także wspieranie ich integracji społecznej.
- (2) Dzięki ustanowieniu wspólnych norm minimalnych dotyczących ochrony praw procesowych dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi niniejsza dyrektywa zmierza do zwiększenia wzajemnego zaufania państw członkowskich do ich systemów wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, przyczyniając się tym samym do ułatwiania wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach karnych. Takie wspólne normy minimalne powinny również spowodować usunięcie przeszkód dla swobodnego przepływu obywateli na terytoriach państw członkowskich.
- (3) Chociaż państwa członkowskie są stronami europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (zwanej dalej „EKPC”), Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych oraz Konwencji ONZ o prawach dziecka, z doświadczenia wynika, że fakt ten sam w sobie nie zawsze jest gwarancją wystarczającego stopnia zaufania do systemów wymiaru sprawiedliwości w sprawach karnych innych państw członkowskich.
- (4) W dniu 30 listopada 2009 r. Rada przyjęła rezolucję dotyczącą harmonogramu działań mających na celu umocnienie praw procesowych osób podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym ⁽³⁾ (zwanego dalej „harmonogramem”). W harmonogramie wezwano do stopniowego przyjmowania środków dotyczących prawa do tłumaczenia pisemnego i ustnego (środek A), prawa do informacji o prawach i informacji o zarzutach (środek B), prawa do porady prawnej i pomocy prawnej (środek C), prawa do kontaktu z krewnymi, pracodawcami i organami konsularnymi (środek D) oraz specjalnych zabezpieczeń dla podejrzanych lub oskarżonych wymagających szczególnego traktowania (środek E). W harmonogramie podkreślono, że kolejność praw ma

⁽¹⁾ Dz.U. C 226 z 16.7.2014, s. 63.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 21 kwietnia 2016 r.⁽³⁾ Dz.U. C 295 z 4.12.2009, s. 1.

charakter orientacyjny, co oznacza, że może zostać zmieniona stosownie do priorytetów. Harmonogram ma funkcjonować jako całość – dopiero po realizacji wszystkich jego części płynące z niego korzyści będą w pełni odczuwalne.

- (5) W dniu 11 grudnia 2009 r. Rada Europejska z zadowoleniem przyjęła harmonogram i włączyła go do programu sztokholmskiego – Otwarta i bezpieczna Europa dla dobra i ochrony obywateli ⁽¹⁾ (pkt 2.4). Rada Europejska podkreśliła niewyczerpujący charakter harmonogramu, wzywając Komisję do przeanalizowania dalszych elementów minimalnych praw procesowych podejrzanych i oskarżonych oraz oceny, czy inne kwestie, takie jak na przykład domniemanie niewinności, wymagają podjęcia działań w celu wspierania lepszej współpracy w tej dziedzinie.
- (6) Dotychczas przyjęto, zgodnie z harmonogramem, cztery środki dotyczące praw procesowych w postępowaniu karnym, a mianowicie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE ⁽²⁾, 2012/13/UE ⁽³⁾, 2013/48/UE ⁽⁴⁾ oraz (UE) 2016/343 ⁽⁵⁾.
- (7) W niniejszej dyrektywie wspiera się prawa dziecka, uwzględniając wytyczne Rady Europy w sprawie wymiaru sprawiedliwości przyjaznego dzieciom.
- (8) W przypadku gdy dzieci są podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym lub są objęte postępowaniem dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania na podstawie decyzji ramowej Rady 2002/584/WSiWS ⁽⁶⁾ (tj. są „osobami, których dotyczy wniosek”), państwa członkowskie powinny zadbać o to, by przede wszystkim uwzględniać najlepszy interes dziecka, zgodnie z art. 24 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”).
- (9) Należy zwrócić szczególną uwagę na dzieci będące podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym, tak aby zachować ich potencjał do rozwoju i reintegracji społecznej.
- (10) Niniejszą dyrektywę należy stosować do dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym oraz do dzieci będących osobami, których dotyczy wniosek. W stosunku do dzieci będących osobami, których dotyczy wniosek, odpowiednie przepisy niniejszej dyrektywy należy stosować od chwili aresztowania tych dzieci w wykonującym nakaz państwie członkowskim.
- (11) Niniejszą dyrektywę lub jej niektóre przepisy należy również stosować do podejrzanych lub oskarżonych w postępowaniu karnym oraz do osób, których dotyczy wniosek, którzy w momencie objęcia postępowaniem byli dziećmi, ale następnie ukończyli 18 lat, zaś stosowanie niniejszej dyrektywy jest właściwe w świetle wszelkich okoliczności danej sprawy, w tym z uwagi na stopień dojrzałości oraz konieczność szczególnego traktowania danej osoby.
- (12) Jeżeli dana osoba ma ukończone 18 lat w momencie, gdy staje się podejrzanym lub oskarżonym w postępowaniu karnym, lecz czyn zabroniony został popełniony, gdy osoba ta była dzieckiem, zachęca się państwa członkowskie do stosowania gwarancji procesowych przewidzianych w niniejszej dyrektywie do momentu ukończenia przez tę osobę 21 lat, przynajmniej w odniesieniu do czynów zabronionych, które zostały popełnione przez tego samego podejrzanego lub oskarżonego i które są przedmiotem wspólnego postępowania i ścigania ze względu na nierozzerwalny związek z postępowaniem karnym wszczętym przeciwko tej osobie, zanim ukończyła ona 18 lat.
- (13) Państwa członkowskie powinny ustalać wiek dziecka na podstawie własnego oświadczenia dziecka, weryfikacji jego stanu cywilnego, badania dokumentacji, innych dowodów oraz, jeżeli takie dowody okażą się niedostępne lub nierozstrzygające, na podstawie badania lekarskiego. Badanie lekarskie powinno zostać przeprowadzone jako środek ostateczny, w ścisłym poszanowaniu praw dziecka, jego integralności cielesnej i godności ludzkiej. W razie utrzymujących się wątpliwości dotyczących wieku danej osoby, na potrzeby niniejszej dyrektywy należy przyjąć domniemanie, że osoba ta jest dzieckiem.

⁽¹⁾ Dz.U. C 115 z 4.5.2010, s. 1.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. L 280 z 26.10.2010, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. L 142 z 1.6.2012, s. 1).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/48/UE z dnia 22 października 2013 r. w sprawie prawa dostępu do adwokata w postępowaniu karnym i w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania oraz w sprawie prawa do poinformowania osoby trzeciej o pozbawieniu wolności i prawa do porozumiewania się z osobami trzecimi i organami konsularnymi w czasie pozbawienia wolności (Dz.U. L 294 z 6.11.2013, s. 1).

⁽⁵⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemanie niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym (Dz.U. L 65 z 11.3.2016, s. 1).

⁽⁶⁾ Decyzja ramowa Rady 2002/584/WSiWS z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi (Dz.U. L 190 z 18.7.2002, s. 1)

- (14) Niniejszej dyrektywy nie należy stosować do niektórych czynów zabronionych mniejszej wagi. Należy ją jednak stosować, jeżeli dziecko będące podejrzanym lub oskarżonym jest pozbawione wolności.
- (15) W niektórych państwach członkowskich organ inny niż sąd właściwy w sprawach karnych jest uprawniony do wymierzania innych kar niż pozbawienie wolności w odniesieniu do czynów zabronionych mniejszej wagi. Taki przypadek może mieć miejsce na przykład w odniesieniu do wykroczeń drogowych, które popełniane są na szeroką skalę i które mogą zostać stwierdzone w wyniku kontroli ruchu drogowego. W takich sytuacjach wymóg, aby właściwe organy zapewniały wszystkie prawa wynikające z niniejszej dyrektywy, byłby nieuzasadniony. W przypadku gdy prawo państwa członkowskiego przewiduje wymierzanie przez taki organ kar w odniesieniu do czynów zabronionych mniejszej wagi, a przewidziane zostało prawo do odwołania się lub możliwość przekazania w inny sposób sprawy do sądu właściwego w sprawach karnych, niniejszą dyrektywę należy stosować jedynie do postępowania przed sądem w wyniku takiego odwołania lub przekazania sprawy.
- (16) W niektórych państwach członkowskich niektóre czyny zabronione mniejszej wagi, w szczególności wykroczenia drogowe, wykroczenia związane z naruszeniem ogólnych przepisów władz lokalnych oraz wykroczenia polegające na naruszeniu porządku publicznego, uznaje się za przestępstwa. W takich sytuacjach wymóg, aby właściwe organy zapewniały wszystkie prawa wynikające z niniejszej dyrektywy, byłby nieuzasadniony. Jeżeli prawo państwa członkowskiego przewiduje, że kara za czyn zabroniony mniejszej wagi nie może polegać na pozbawieniu wolności, niniejszą dyrektywę należy stosować jedynie do postępowania przed sądem właściwym w sprawach karnych.
- (17) Niniejszą dyrektywę należy stosować wyłącznie do postępowań karnych. Nie należy jej stosować do postępowań innego rodzaju, w szczególności do postępowań przewidzianych specjalnie dla dzieci, które mogą prowadzić do podjęcia środków ochronnych, poprawczych lub wychowawczych.
- (18) Niniejszą dyrektywę należy wykonywać z uwzględnieniem przepisów dyrektyw 2012/13/UE i 2013/48/UE. W niniejszej dyrektywie wprowadza się dalsze uzupełniające gwarancje dotyczące informacji, które należy przekazać dziecku i podmiotowi odpowiedzialności rodzicielskiej w celu uwzględnienia szczególnych potrzeb i konieczności szczególnego traktowania dzieci.
- (19) Dzieci powinny otrzymywać informację o ogólnych aspektach przebiegu postępowania. W tym celu należy w szczególności udzielić im zwięzłych wyjaśnień dotyczących następnych kroków proceduralnych w postępowaniu, w takiej mierze, w jakiej jest to możliwe ze względu na dobro postępowania karnego, a także wyjaśnień dotyczących roli organów uczestniczących w postępowaniu. Udzielane informacje powinny być uzależnione od okoliczności sprawy.
- (20) Dzieci powinny otrzymać informację dotyczącą prawa do badania lekarskiego na najwcześniejszym właściwym etapie postępowania, nie później jednak niż w momencie pozbawienia wolności, jeżeli środek taki stosowany jest w stosunku do dziecka.
- (21) W przypadku pozbawienia dziecka wolności pouczenie o prawach przekazane dziecku zgodnie z dyrektywą 2012/13/UE powinno zawierać jasne informacje dotyczące praw dziecka wynikających z niniejszej dyrektywy.
- (22) Państwa członkowskie powinny informować, ustnie lub pisemnie, podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej o przysługujących prawach procesowych. Informacje te należy przekazać jak najszybciej oraz w takim stopniu szczegółowości, jaki jest niezbędny do zabezpieczenia rzetelności postępowania i skutecznego wykonywania przez dziecko tych praw.
- (23) W pewnych okolicznościach, które mogą także dotyczyć tylko jednej z osób, na których spoczywa odpowiedzialność rodzicielska, informacji należy udzielić innej stosownej osobie dorosłej wskazanej przez dziecko i zaakceptowanej w tej roli przez właściwy organ. Jedną z takich okoliczności jest sytuacja, w której istnieją obiektywne i faktyczne przesłanki wskazujące lub pozwalające przypuszczać, że udzielenie informacji podmiotowi odpowiedzialności rodzicielskiej mogłoby poważnie utrudnić postępowanie karne, w szczególności w przypadkach, gdy dowody mogłyby zostać zniszczone lub zniekształcone, gdy wywierano by wpływ na świadków lub gdy podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej mógłby wraz z dzieckiem uczestniczyć w popełnieniu zarzucanego czynu zabronionego.
- (24) Jeżeli okoliczności, które skłoniły właściwe organy do udzielenia informacji stosownej osobie dorosłej innej niż podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej, ustaną, wszelkie informacje, które dziecko otrzymuje zgodnie z niniejszą dyrektywą i które pozostają istotne w toku postępowania, powinny zostać udzielone podmiotowi odpowiedzialności rodzicielskiej. Nie powinno to niepotrzebnie wydłużać postępowania karnego.

- (25) Dzieci będące podejrzanymi lub oskarżonymi mają prawo dostępu do adwokata zgodnie z dyrektywą 2013/48/UE. Z uwagi na fakt, że dzieci wymagają szczególnego traktowania i nie zawsze są w stanie w pełni rozumieć i śledzić postępowanie karne, w sytuacjach przewidzianych w niniejszej dyrektywie powinny korzystać z pomocy adwokata. W takich sytuacjach państwa członkowskie powinny zadbać o to, by dziecko korzystało z pomocy adwokata, jeżeli dziecko lub podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej nie zapewnił takiej pomocy we własnym zakresie. Państwa członkowskie powinny zapewnić pomoc prawną z urzędu, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia, by dziecko skutecznie korzystało z pomocy adwokata.
- (26) Pomoc adwokata w rozumieniu niniejszej dyrektywy oznacza, że dziecko ma prawo dostępu do adwokata na mocy dyrektywy 2013/48/UE. W związku z powyższym, jeżeli zastosowanie przepisu dyrektywy 2013/48/UE sprawiłoby, że dziecko nie mogłoby skorzystać z pomocy adwokata na mocy niniejszej dyrektywy, takiego przepisu nie powinno stosować się do prawa dzieci do dostępu do adwokata na mocy dyrektywy 2013/48/UE. Z drugiej strony odstępstwa i wyjątki od zasady pomocy adwokata przewidziane w niniejszej dyrektywie nie powinny mieć wpływu na dostęp do adwokata zgodnie z dyrektywą 2013/48/UE lub na prawo do pomocy prawnej z urzędu zgodnie z Kartą i EKPC oraz prawem krajowym i pozostałym prawem unijnym.
- (27) Ustanowione w niniejszej dyrektywie przepisy dotyczące pomocy adwokata powinny być stosowane bez zbędnej zwłoki po tym, jak dziecko zostanie poinformowane, że jest podejrzanym lub oskarżonym. Na potrzeby niniejszej dyrektywy pomoc adwokata oznacza świadczenie pomocy prawnej i reprezentację przez adwokata w postępowaniu karnym. Jeżeli zgodnie z niniejszą dyrektywą podczas przesłuchania zapewniona ma być pomoc adwokata, adwokat powinien być obecny. Z zachowaniem prawa dziecka do dostępu do adwokata zgodnie z dyrektywą 2013/48/UE, pomoc adwokata nie oznacza, że adwokat musi być obecny podczas każdej czynności dochodzeniowo-śledczej lub związanej z gromadzeniem dowodów.
- (28) Pod warunkiem że jest to zgodne z prawem do rzetelnego procesu sądowego, nie stosuje się ciężącego na państwach członkowskich obowiązku zapewnienia dzieciom będącym podejrzanymi lub oskarżonymi pomocy adwokata zgodnie z niniejszą dyrektywą w następujących sytuacjach: identyfikacja dziecka; ustalenie, czy należy wszcząć postępowanie; kontrola posiadania broni lub kontrola podobnych kwestii związanych z bezpieczeństwem; prowadzenie czynności dochodzeniowo-śledczych lub związanych z gromadzeniem dowodów innych niż czynności określone wprost w niniejszej dyrektywie, takie jak kontrola osobista, badanie fizyczne, badanie krwi, badanie na obecność alkoholu lub podobne badania, wykonywanie zdjęć lub pobieranie odcisków palców; doprowadzenie dziecka przed właściwy organ lub przekazanie dziecka podmiotowi odpowiedzialności rodzicielskiej lub innej stosownej osobie dorosłej, zgodnie z prawem krajowym.
- (29) W przypadku gdy dziecko, które początkowo nie było podejrzanym lub oskarżonym, a było na przykład świadkiem, staje się podejrzanym lub oskarżonym, powinno ono mieć prawo do nieobciążania samego siebie i prawo do nieskładania wyjaśnień, w myśl prawa unijnego i EKPC, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (Trybunału Sprawiedliwości) oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Dlatego też niniejsza dyrektywa zawiera wyraźne odniesienie do sytuacji, w której takie dziecko staje się podejrzanym lub oskarżonym w czasie przesłuchania przez policję lub inny organ ścigania w postępowaniu karnym. Jeżeli w trakcie takiego przesłuchania dziecko niebędące podejrzanym lub oskarżonym staje się podejrzanym lub oskarżonym, przesłuchanie powinno zostać wstrzymane do czasu powiadomienia dziecka o tym, że jest ono podejrzanym lub oskarżonym, oraz otrzymania pomocy adwokata zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (30) Pod warunkiem że jest to zgodne z prawem do rzetelnego procesu sądowego, państwa członkowskie powinny mieć możliwość odstąpienia od obowiązku zapewnienia pomocy adwokata, jeżeli jest to nieproporcjonalne w świetle okoliczności sprawy, z zastrzeżeniem że należy przede wszystkim uwzględnić najlepszy interes dziecka. W każdym razie dzieci powinny korzystać z pomocy adwokata, gdy są one postawione przed właściwym sądem lub sędzią, który ma rozstrzygnąć w sprawie aresztowania na wszystkich etapach postępowań objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, jak również w czasie trwania aresztowania. Ponadto nie należy orzekać kary pozbawienia wolności, jeżeli dziecko nie korzystało z pomocy adwokata w sposób umożliwiający mu skuteczne wykonywanie prawa do obrony, a w każdym przypadku podczas rozprawy. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość wprowadzenia praktycznych rozwiązań w tym zakresie.
- (31) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania czasowych odstępstw od obowiązku zapewnienia pomocy adwokata na etapie postępowania przygotowawczego, jeżeli przemawiają za tym ważne powody, to jest jeżeli istnieje pilna potrzeba zapobieżenia poważnym szkodliwym skutkom dla życia, wolności lub integralności cielesnej lub w przypadku, gdy wymagane jest podjęcie natychmiastowego działania przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze, aby zapobiec poważnemu utrudnieniu postępowania karnego dotyczącego poważnego przestępstwa, między innymi w celu zdobycia informacji dotyczących osób podejrzanych o współudział w poważnym przestępstwie, lub aby zapobiec utracie ważnych dowodów dotyczących poważnego przestępstwa. W okresie obowiązywania czasowego odstępstwa przyjętego na podstawie jednego z tych ważnych powodów właściwe organy powinny mieć możliwość przesłuchiwania dzieci pod nieobecność adwokata, pod warunkiem że zostały one poinformowane o prawie do nieskładania wyjaśnień i są w stanie to prawo

wykonywać, a także pod warunkiem że takie przesłuchanie nie narusza prawa do obrony, w tym prawa do nieobciążania samego siebie. Powinna istnieć możliwość prowadzenia przesłuchania w niezbędnym zakresie wyłącznie w celu uzyskania informacji istotnych dla zapobieżenia poważnym szkodliwym skutkom dla życia, wolności lub integralności cielesnej lub dla zapobieżenia poważnemu utrudnianiu postępowania karnego. Jakikolwiek nadużycie takiego czasowego odstępstwa co do zasady nieodwracalnie naruszyłoby prawo do obrony.

- (32) Państwa członkowskie powinny wyraźnie określić w swoim prawie krajowym powody i kryteria tych czasowych odstępstw oraz powinny w sposób ograniczony korzystać z możliwości ich stosowania. Wszelkie czasowe odstępstwa powinny być proporcjonalne, ściśle ograniczone w czasie, nie powinny opierać się wyłącznie na rodzaju lub wadze zarzucanego czynu zabronionego i nie powinny naruszać szeroko pojętej rzetelności postępowania. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby w sytuacji, gdy na czasowe odstępstwo zezwolił, zgodnie z niniejszą dyrektywą, właściwy organ niebędący sędzią ani sądem, decyzja w sprawie zezwolenia na czasowe odstępstwo mogła zostać poddana ocenie sądu przynajmniej na etapie postępowania sądowego.
- (33) Poufność porozumiewania się między dzieckiem a adwokatem ma kluczowe znaczenie dla zapewnienia skutecznego wykonywania prawa do obrony i jest istotną częścią prawa do rzetelnego procesu sądowego. Państwa członkowskie powinny zatem przestrzegać – bez jakichkolwiek odstępstw – zasady poufności spotkań i innych form porozumiewania się pomiędzy adwokatem a dzieckiem przy korzystaniu z pomocy adwokata, przewidzianej w niniejszej dyrektywie. Niniejszą dyrektywę stosuje się z zastrzeżeniem procedur odnoszących się do sytuacji, w których istnieją obiektywne i faktyczne przesłanki pozwalające podejrzewać, że adwokat uczestniczył wraz z dzieckiem w popełnieniu czynu zabronionego. Wszelka działalność adwokata o charakterze przestępczym nie powinna być uznawana za zgodną z prawem pomoc świadczoną dziecku w ramach niniejszej dyrektywy. Obowiązek poszanowania zasady poufności oznacza nie tylko, że państwa członkowskie powinny powstrzymać się od zakłócania takiego porozumiewania się lub od uzyskiwania dostępu do jego treści, lecz również, że w przypadku pozbawienia dzieci wolności lub innego umieszczenia ich w miejscu znajdującym się pod kontrolą władz publicznych, państwa członkowskie powinny zapewnić, aby rozwiązania dotyczące porozumiewania się respektowały i chroniły taką poufność. Powyższe stosuje się z zastrzeżeniem wszelkich mechanizmów istniejących w ośrodkach detencyjnych mających na celu zapobieganie przesyłaniu pozbawionym wolności osobom nielegalnych przedmiotów, takich jak nadzór korespondencji, pod warunkiem że takie mechanizmy nie umożliwiają właściwym organom zapoznawania się z treścią wiadomości przesyłanych między dzieckiem a adwokatem. Niniejszą dyrektywę stosuje się również z zastrzeżeniem procedur prawa krajowego, zgodnie z którymi można odmówić przekazania korespondencji, jeżeli nadawca nie wyraża zgody na uprzednie przedłożenie tej korespondencji właściwemu sądowi.
- (34) Niniejszą dyrektywę stosuje się z zastrzeżeniem naruszenia zasady poufności mogącego zdarzyć się podczas zgodnej z prawem kontroli operacyjnej prowadzonej przez właściwe organy. Niniejszą dyrektywę stosuje się także z zastrzeżeniem działań prowadzonych na przykład przez krajowe służby specjalne w celu ochrony bezpieczeństwa narodowego zgodnie z art. 4 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) lub objętych zakresem stosowania art. 72 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), zgodnie z którym część III tytuł V TFUE odnoszący się do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości nie może naruszać wykonywania przez państwa członkowskie obowiązków dotyczących utrzymania porządku publicznego i ochrony bezpieczeństwa wewnętrznego.
- (35) Dzieci będące podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym powinny mieć prawo do indywidualnej oceny służącej zidentyfikowaniu ich szczególnych potrzeb w zakresie ochrony, kształcenia, szkolenia i integracji społecznej, służącej ustaleniu, czy i w jakim zakresie dzieci wymagałyby zastosowania szczególnych środków w trakcie postępowania karnego, zakresu ich odpowiedzialności karnej oraz adekwatności określonej kary lub środka wychowawczego.
- (36) W indywidualnej ocenie należy w szczególności uwzględnić osobowość i stopień dojrzałości dziecka, jego sytuację ekonomiczną, społeczną i rodzinną, w tym otoczenie, w którym dziecko żyje, a także konieczność szczególnego traktowania dziecka ze względu na np. trudności w uczeniu się i komunikowaniu.
- (37) Powinna istnieć możliwość dostosowania zakresu i stopnia szczegółowości indywidualnej oceny do okoliczności danej sprawy, biorąc pod uwagę wagę zarzucanego czynu zabronionego i środki, jakie mogłyby zostać zastosowane, w przypadku gdy dziecko zostanie uznane winnym takiego czynu. Indywidualną ocenę, która została przeprowadzona w odniesieniu do tego samego dziecka w nieodległej przeszłości, można wykorzystać, jeżeli zostanie uaktualniona.
- (38) Właściwe organy powinny uwzględniać informacje zawarte w indywidualnej ocenie przy określaniu wszelkich szczególnych środków dotyczących dziecka, takich jak udzielenie praktycznego wsparcia; przy ocenie zasadności i

skuteczności wszelkich środków zapobiegawczych względem dziecka, takich jak rozstrzygnięcia w sprawie aresztowania lub środków alternatywnych; oraz uwzględniając indywidualne cechy dziecka i jego sytuację przy podejmowaniu wszelkich rozstrzygnięć lub czynności w postępowaniu karnym, w tym przy wydawaniu wyroku. Jeżeli indywidualna ocena nie jest jeszcze dostępna, nie powinno to uniemożliwiać właściwym organom podejmowania takich środków lub rozstrzygnięć, z zastrzeżeniem poszanowania warunków ustanowionych w niniejszej dyrektywie, w tym warunku, zgodnie z którym indywidualna ocena powinna zostać przeprowadzona na najwcześniejszym właściwym etapie postępowania. Zasadność i skuteczność środków lub rozstrzygnięć podjętych przed przeprowadzeniem indywidualnej oceny może zostać ponownie zbadana po udostępnieniu indywidualnej oceny.

- (39) Indywidualna ocena powinna zostać dokonana na najwcześniejszym właściwym etapie postępowania i w odpowiednim czasie, tak by informacje w niej zawarte mogły zostać wzięte pod uwagę przez prokuratora, sędziego lub inny właściwy organ przed wniesieniem aktu oskarżenia na potrzeby rozprawy. Jeżeli nie dokonano indywidualnej oceny, powinna jednak istnieć możliwość wniesienia aktu oskarżenia, pod warunkiem że leży to w najlepszym interesie dziecka. Może to mieć na przykład miejsce w przypadku, gdy dziecko zostało aresztowane, a oczekiwanie na udostępnienie indywidualnej oceny mogłoby spowodować zbędne przedłużenie aresztowania.
- (40) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość odstąpienia od obowiązku przeprowadzenia indywidualnej oceny, jeżeli takie odstępstwo uzasadniają okoliczności sprawy, biorąc pod uwagę między innymi wagę zarzucanego czynu zabronionego oraz środki, które mogłyby zostać podjęte, gdyby dziecko zostało uznane winnym popełnienia takiego czynu, i pod warunkiem że takie odstępstwo jest zgodne z najlepszym interesem dziecka. W tym kontekście należy wziąć pod uwagę wszelkie istotne aspekty, w tym to, czy dziecko w nieodległej przeszłości zostało poddane indywidualnej ocenie w ramach postępowania karnego lub czy dana sprawa może być prowadzona dalej bez aktu oskarżenia.
- (41) Obowiązek opieki nad dziećmi będącymi podejrzanymi lub oskarżonymi leży u podstaw właściwego wymierzania sprawiedliwości, w szczególności gdy dzieci są pozbawione wolności, a zatem znajdują się w szczególnie niekorzystnym położeniu. Aby zapewnić integralność osobistą dziecka, które zostało pozbawione wolności, powinno ono mieć prawo do badania lekarskiego. Takie badanie lekarskie powinno zostać przeprowadzone przez lekarza lub inną osobę posiadającą zawodowe kwalifikacje z inicjatywy właściwych organów, w szczególności gdy dają ku temu powody konkretne wskazania zdrowotne, lub na wniosek dziecka, podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej lub adwokata dziecka. Państwa członkowskie powinny wprowadzić praktyczne rozwiązania dotyczące badań lekarskich, które będą przeprowadzane zgodnie z niniejszą dyrektywą, a także dotyczące dostępu dzieci do tych badań. W rozwiązaniach tych można między innymi uregulować sytuację, w której w niewielkim odstępie czasu zlecane są co najmniej dwa badania lekarskie tego samego dziecka.
- (42) Dzieci będące podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym nie zawsze są w stanie zrozumieć treść przesłuchań, w których uczestniczą. W celu zapewnienia takim dzieciom dostatecznej ochrony, przesłuchania przez policję lub przez inne organy ścigania należy zatem nagrywać w postaci zapisu audiowizualnego, jeżeli jest to działanie proporcjonalne, biorąc pod uwagę między innymi ewentualną obecność adwokata oraz ewentualny fakt pozbawienia dziecka wolności, z zastrzeżeniem że należy przede wszystkim uwzględnić najlepszy interes dziecka. Niniejsza dyrektywa nie nakłada na państwa członkowskie wymogu sporządzania zapisu audiowizualnego przesłuchań dzieci przez sędziego lub przez sąd.
- (43) Jeżeli zapis audiowizualny ma zostać sporządzony zgodnie z niniejszą dyrektywą, lecz problemy techniczne, których nie można rozwiązać, uniemożliwiają sporządzenie takiego zapisu, policja lub inne organy ścigania powinny mieć możliwość przesłuchania dziecka bez sporządzania zapisu audiowizualnego, pod warunkiem że podjęto należyte starania w celu rozwiązania tego problemu technicznego, a przesunięcie przesłuchania na późniejszy termin nie jest właściwe oraz że jest to zgodne z najlepszym interesem dziecka.
- (44) Niezależnie od tego, czy przesłuchanie dziecka jest nagrywane w postaci zapisu audiowizualnego, powinno ono być w każdym wypadku przeprowadzone w sposób uwzględniający wiek i stopień dojrzałości danego dziecka.
- (45) Dzieci znajdują się w szczególnie trudnej sytuacji, gdy są pozbawione wolności. Należy zatem podjąć szczególne starania, aby unikać pozbawiania wolności, a w szczególności aresztowania dzieci na jakimkolwiek etapie postępowania, zanim sąd ostatecznie rozstrzygnie, czy dane dziecko popełniło czyn zabroniony, z uwagi na możliwe ryzyko zaburzenia ich rozwoju fizycznego, psychicznego i społecznego oraz gdyż pozbawienie wolności może powodować trudności w zakresie ich reintegracji społecznej. Państwa członkowskie mogą wprowadzić praktyczne rozwiązania, takie jak wytyczne lub instrukcje dla funkcjonariuszy policji w sprawie stosowania tych wymogów w sytuacji zatrzymania policyjnego. W każdym razie wymogi takie stosuje się z zastrzeżeniem możliwości zatrzymania dziecka przez funkcjonariuszy policji lub innych organów ścigania, gdy wydaje się to uzasadnione w przypadkach takich jak ujęcie na gorącym uczynku lub bezpośrednio po popełnieniu czynu zabronionego.

- (46) Właściwe organy powinny zawsze rozważać środki stanowiące alternatywę wobec aresztowania (zwane dalej „środkami alternatywnymi”) i stosować takie środki wówczas, gdy jest to możliwe. Takie środki alternatywne mogą obejmować zakaz przebywania dziecka w określonych miejscach, nakaz zamieszkania w konkretnym miejscu, ograniczenia dotyczące kontaktów z konkretnymi osobami, obowiązek stawiania się przed właściwymi organami, udział w programach edukacyjnych lub, pod warunkiem wyrażenia zgody przez dziecko, poddanie się leczeniu terapeutycznemu lub leczeniu odwykowemu.
- (47) Aresztowanie dziecka powinno być przedmiotem okresowej kontroli dokonywanej przez sąd, który może również występować w osobie jednego sędziego. Powinna istnieć możliwość przeprowadzania takiej okresowej kontroli z urzędu przez sąd lub na wniosek dziecka, adwokata dziecka lub organu sądowego, który nie jest sądem, w szczególności prokuratora. Państwa członkowskie powinny zapewnić praktyczne rozwiązania w tym względzie, w tym w odniesieniu do sytuacji, w której okresowa kontrola została już dokonana z urzędu przez sąd, a dziecko lub jego adwokat wnioskuje o dokonanie kolejnej kontroli.
- (48) Jeżeli dzieci przebywają w areszcie, powinny one korzystać ze specjalnych środków ochrony. W szczególności należy je odseparować od osób dorosłych, chyba że rozwiązanie przeciwnie zostanie uznane za zgodne z najwyższym dobrem dziecka, zgodnie z art. 37 lit. c) Konwencji ONZ o prawach dziecka. Po ukończeniu przez aresztowane dziecko 18 lat powinna istnieć możliwość, w uzasadnionych przypadkach, dalszego odseparowania od osób dorosłych z uwzględnieniem okoliczności dotyczących danej osoby. Należy zwrócić szczególną uwagę na sposób traktowania aresztowanych dzieci ze względu na właściwą im potrzebę szczególnego traktowania. Dzieci powinny mieć dostęp do placówek edukacyjnych odpowiadających ich potrzebom.
- (49) Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby dzieci będące podejrzanymi lub oskarżonymi przetrzymywane w policyjnej izbie zatrzymań były odseparowane od osób dorosłych, chyba że rozwiązanie przeciwnie zostanie uznane za zgodne z najwyższym dobrem dziecka lub, w wyjątkowych okolicznościach, takie odseparowanie nie jest możliwe, pod warunkiem że dzieci przetrzymywane są razem z osobami dorosłymi w sposób zgodny z najwyższym dobrem dziecka. Na przykład na obszarach słabo zaludnionych, w drodze wyjątku, powinna istnieć możliwość przetrzymywania dzieci w policyjnej izbie zatrzymań wraz z osobami dorosłymi, o ile nie jest to sprzeczne z najwyższym dobrem dziecka. W takich sytuacjach wymagana jest szczególna czujność ze strony właściwych organów, aby chronić integralność cielesną i dobre samopoczucie dziecka.
- (50) Powinna istnieć możliwość przetrzymywania dzieci w areszcie z młodymi osobami dorosłymi, o ile nie jest to sprzeczne z najwyższym dobrem dziecka. Do państw członkowskich należy określenie, jakie osoby są uważane za młode osoby dorosłe zgodnie ze swoimi przepisami i procedurami krajowymi. Zachęca się państwa członkowskie do określenia, że osoby w wieku powyżej 24 lat nie są uznawane za młode osoby dorosłe.
- (51) W przypadku gdy dzieci przebywają w areszcie, państwa członkowskie powinny podjąć właściwe środki ustanowione w niniejszej dyrektywie. Takie środki powinny między innymi zapewniać skuteczne i regularne wykonywanie prawa do życia rodzinnego. Dzieci powinny mieć w szczególności prawo do utrzymywania regularnych kontaktów z rodzicami, rodziną i przyjaciółmi, za pośrednictwem wizyt i korespondencji, chyba że ze względu na najlepszy interes dziecka i interes wymiaru sprawiedliwości potrzebne są wyjątkowe ograniczenia.
- (52) Państwa członkowskie powinny także podjąć właściwe środki, aby zapewnić poszanowanie wolności religii lub przekonań dziecka. W związku z powyższym państwa członkowskie powinny w szczególności powstrzymać się od ingerowania w kwestię religii lub przekonań dziecka. Państwa członkowskie nie są jednak zobowiązane do podejmowania aktywnych działań w celu wspierania dzieci w praktykach religijnych.
- (53) W odpowiednich przypadkach państwa członkowskie powinny także podjąć właściwe środki w innych sytuacjach pozbawienia wolności. Podjęte środki powinny być proporcjonalne i właściwe do charakteru pozbawienia wolności, takiego jak zatrzymanie policyjne lub aresztowanie, oraz do czasu jego trwania.
- (54) Profesjonaliści, którzy mają bezpośredni kontakt z dziećmi, powinni uwzględniać szczególne potrzeby dzieci z różnych grup wiekowych oraz powinni zadbać o dostosowanie postępowania do tych potrzeb. W tym celu powinni oni odbyć specjalne szkolenia w zakresie pracy z dziećmi.
- (55) Dzieci powinny być traktowane w sposób odpowiedni do ich wieku, stopnia ich dojrzałości i zdolności pojmowania, z uwzględnieniem ich ewentualnych szczególnych potrzeb, w tym wynikających z ewentualnych trudności w komunikowaniu się.

- (56) Uwzględniając różnice między tradycjami i systemami prawnymi w państwach członkowskich, podczas postępowania karnego należy w jak największym stopniu zapewnić prywatność dzieci, między innymi z myślą o ułatwieniu reintegracji społecznej dzieci. Państwa członkowskie powinny zadbać o to, by rozprawa oraz posiedzenia sądowe z udziałem dzieci były zwyczajowo prowadzone z wyłączeniem jawności lub powinny one zezwolić sądom lub sędziom na podjęcie decyzji o prowadzeniu takiej rozprawy oraz takich posiedzeń sądowych z wyłączeniem jawności. Pozostaje to bez wpływu na publikację wyroków zgodnie z art. 6 EKPC.
- (57) Dzieci powinny mieć prawo do tego, by podczas rozprawy oraz posiedzeń sądowych, w których uczestniczą, towarzyszył im podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej. Jeżeli odpowiedzialność rodzicielska za to samo dziecko spoczywa na więcej niż jednej osobie, dziecko powinno mieć prawo do tego, by towarzyszyły mu wszystkie takie osoby, chyba że nie jest to wykonalne pomimo starań poczynionych w rozsądnym zakresie przez właściwe organy. Państwa członkowskie powinny przyjąć praktyczne rozwiązania, by dzieci mogły wykonywać prawo do tego, by podczas rozprawy oraz posiedzeń sądowych, w których uczestniczą, towarzyszył im podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej, a także rozwiązania dotyczące warunków, zgodnie z którymi osoba towarzysząca może zostać wykluczona czasowo z uczestnictwa w rozprawie lub posiedzeniu sądowym. Takie rozwiązania mogłyby między innymi regulować sytuację, w której podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej czasowo nie może towarzyszyć dziecku lub w której podmiot ten nie chce skorzystać z możliwości towarzyszenia dziecku, pod warunkiem że uwzględniony jest najlepszy interes dziecka.
- (58) W pewnych okolicznościach, które mogą także dotyczyć tylko jednej z osób, na których spoczywa odpowiedzialność rodzicielska, dziecko powinno mieć prawo do tego, by podczas rozprawy oraz posiedzeń sądowych towarzyszyła mu stosowna osoba dorosła inna niż podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej. Jedną z takich okoliczności jest sytuacja, w której towarzyszący dziecku podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej mógłby poważnie utrudnić postępowanie karne, w szczególności w przypadkach, gdy istnieją obiektywne i faktyczne przesłanki pozwalające podejrzewać, że dowody mogłyby zostać zniszczone lub zniekształcone, gdy wywierano by wpływ na świadków lub gdy podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej mógłby wraz z dzieckiem uczestniczyć w popełnieniu zarzucanego czynu zabronionego.
- (59) Zgodnie z niniejszą dyrektywą, dzieci powinny mieć również prawo do tego, by podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej towarzyszył im na innych etapach postępowania, podczas których dziecko jest obecne, np. podczas przesłuchania przez policję.
- (60) Prawo oskarżonego do osobistej obecności na rozprawie stanowi część prawa do rzetelnego procesu sądowego określonego w art. 47 Karty i art. 6 EKPC, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Państwa członkowskie powinny podjąć właściwe środki, aby skłaniać dzieci do udziału w dotyczącej ich rozprawie, w tym poprzez wzywanie ich osobiście i poprzez przysyłanie kopii wezwania podmiotowi odpowiedzialności rodzicielskiej lub, jeżeli byłoby to sprzeczne najlepszym interesem dziecka, innej stosownej osobie dorosłej. Państwa członkowskie powinny zapewnić praktyczne rozwiązania dotyczące obecności dziecka na dotyczącej go rozprawie. Rozwiązania te mogą obejmować przepisy dotyczące warunków, na jakich dziecko może być czasowo wykluczone z uczestnictwa w rozprawie.
- (61) Pewne prawa przewidziane w niniejszej dyrektywie powinny przysługiwać dzieciom będącym osobami, których dotyczy wniosek, od chwili ich aresztowania w wykonującym nakaz państwie członkowskim.
- (62) Postępowania dotyczące europejskiego nakazu aresztowania mają kluczowe znaczenie dla współpracy państw członkowskich w sprawach karnych. Niezbędne w takiej współpracy jest dotrzymywanie terminów przewidzianych w decyzji ramowej 2002/584/WSiSW. Dlatego też, choć dzieci będące osobami, których dotyczy wniosek, powinny mieć pełną możliwość wykonywania swoich praw na mocy niniejszej dyrektywy w postępowaniu dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania, terminy te powinny być dotrzymywane.
- (63) Państwa członkowskie powinny podjąć właściwe środki, aby zapewnić, by sędziowie i prokuratorzy prowadzący postępowania karne z udziałem dzieci posiadali specjalne kwalifikacje w tej dziedzinie lub mieli skuteczny dostęp do specjalnych szkoleń, w szczególności w odniesieniu do praw dzieci, odpowiednich technik prowadzenia przesłuchań, psychologii dziecięcej oraz komunikowania się w języku dostosowanym do poziomu dziecka. Państwa członkowskie powinny także podjąć właściwe środki w celu wsparcia prowadzenia takich specjalnych szkoleń dla prawników występujących w roli obrońców w postępowaniach karnych z udziałem dzieci.
- (64) Na potrzeby monitorowania i oceny skuteczności niniejszej dyrektywy konieczne jest gromadzenie, spośród dostępnych danych, odpowiednich danych dotyczących wdrażania praw określonych w niniejszej dyrektywie. Takie dane obejmują dane zarejestrowane przez organy sądowe i organy ścigania oraz, w miarę możliwości, dane administracyjne zgromadzone przez placówki służby zdrowia i opieki społecznej w odniesieniu do praw określonych w niniejszej dyrektywie, w szczególności dotyczące liczby dzieci, którym umożliwiono dostęp do adwokata, liczby przeprowadzonych indywidualnych ocen, liczby przesłuchań nagranych w postaci zapisu audiowizualnego oraz liczby dzieci pozbawionych wolności.

- (65) Państwa członkowskie powinny szanować i gwarantować prawa określone w niniejszej dyrektywie bez dyskryminacji z jakichkolwiek względów, takich jak rasa, kolor skóry, płeć, orientacja seksualna, język, wyznanie, poglądy polityczne lub inne, narodowość, pochodzenie etniczne lub społeczne, stan posiadania, niepełnosprawność lub urodzenie.
- (66) Niniejsza dyrektywa potwierdza prawa podstawowe i zasady uznane w Karcie i EKPC, w tym zakaz tortur oraz niehumanizującego lub poniżającego traktowania, prawo do wolności i bezpieczeństwa osobistego, poszanowania życia prywatnego i rodzinnego, prawo człowieka do integralności, prawa dziecka, integrację osób niepełnosprawnych, prawo do skutecznego środka prawnego i do bezstronnego sądu, domniemanie niewinności i prawo do obrony. Niniejszą dyrektywę należy wykonywać zgodnie z tymi prawami i zasadami.
- (67) W niniejszej dyrektywie ustanawia się normy minimalne. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość rozszerzenia zakresu praw określonych w niniejszej dyrektywie w celu zapewnienia wyższego poziomu ochrony. Taki wyższy poziom ochrony nie powinien stanowić przeszkody we wzajemnym uznawaniu orzeczeń sądowych, które te normy minimalne mają ułatwiać. Poziom ochrony zapewnianej przez państwa członkowskie nigdy nie powinien być niższy niż poziom wynikający z norm określonych w Karcie lub EKPC, zgodnie z ich wykładnią dokonaną przez Trybunał Sprawiedliwości i Europejski Trybunał Praw Człowieka.
- (68) Ponieważ cele niniejszej dyrektywy, mianowicie ustanowienie wspólnych norm minimalnych dotyczących gwarancji procesowych dla dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym, nie mogą zostać osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary i skutki tego środka możliwe jest lepsze ich osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podejmować działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (69) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, oraz z zastrzeżeniem art. 4 tego Protokołu, wymienione państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (70) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i do TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (71) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽¹⁾**państwa członkowskie** zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o transpozycji, jednego lub więcej dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot

W niniejszej dyrektywie ustanawia się wspólne normy minimalne dotyczące niektórych praw dzieci, które są:

- a) podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym; lub
- b) objęte postępowaniem dotyczącym europejskiego nakazu aresztowania na mocy decyzji ramowej 2002/584/WSiSW (tj. są „osobami, których dotyczy wniosek”).

⁽¹⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejszą dyrektywę stosuje się do dzieci będących podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym. Niniejszą dyrektywę stosuje się do czasu ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii, czy podejrzany lub oskarżony popełnił czyn zabroniony, w tym – w stosownych przypadkach – do czasu wydania wyroku i rozpatrzenia wszelkich środków odwoławczych.

2. Niniejszą dyrektywę stosuje się, zgodnie z art. 17, do dzieci będących osobami, których dotyczy wnioszek, od chwili ich aresztowania w wykonującym nakaz państwie członkowskim.

3. Z wyjątkiem art. 5, art. 8 ust. 3 lit. b) i art. 15, w zakresie, w jakim przepisy te odnoszą się do podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej, niniejszą dyrektywę lub jej niektóre przepisy stosuje się do osób, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, jeżeli w momencie objęcia postępowaniem osoby te były dziećmi, ale następnie ukończyły 18 lat, zaś stosowanie niniejszej dyrektywy lub jej niektórych przepisów jest właściwe w świetle wszelkich okoliczności danej sprawy, w tym ze względu na stopień dojrzałości oraz konieczność szczególnego traktowania danej osoby. Państwa członkowskie mogą postanowić, że niniejszej dyrektywy nie stosuje się, gdy dana osoba ukończy 21 lat.

4. Niniejszą dyrektywę stosuje się do dzieci, które, nie będąc początkowo podejrzanymi lub oskarżonymi, stały się podejrzanymi lub oskarżonymi w toku przesłuchania przez policję lub inny organ ścigania.

5. Niniejsza dyrektywa nie wpływa na przepisy krajowe określające wiek odpowiedzialności karnej.

6. Z zachowaniem prawa do rzetelnego procesu sądowego, w przypadku czynów zabronionych mniejszej wagi, gdy:

- a) prawo państwa członkowskiego przewiduje wymierzanie kar przez organ inny niż sąd właściwy w sprawach karnych, a wymierzenie takiej kary może być przedmiotem odwołania lub przekazania sprawy do takiego sądu; lub
- b) nie można wymierzyć kary polegającej na pozbawieniu wolności;

niniejszą dyrektywę stosuje się jedynie do postępowania przed sądem właściwym w sprawach karnych.

W każdym przypadku niniejszą dyrektywę stosuje się w pełni, jeżeli dziecko zostało pozbawione wolności, niezależnie od etapu postępowania karnego.

Artykuł 3

Definicje

Na potrzeby niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „dziecko” oznacza osobę w wieku poniżej 18 lat;
- 2) „podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej” oznacza każdą osobę, na której spoczywa odpowiedzialność rodzicielska za dziecko;
- 3) „odpowiedzialność rodzicielska” oznacza ogół praw i obowiązków, które zostały przyznane osobie fizycznej lub prawnej orzeczeniem, z mocy prawa lub poprzez prawnie wiążące porozumienie, dotyczących osoby lub majątku dziecka, w tym pieczę na dzieckiem oraz prawo do osobistej styczności z dzieckiem.

W odniesieniu do akapitu pierwszego pkt 1, jeżeli nie ma pewności, czy osoba ukończyła 18 lat, domniemywa się, że osoba ta jest dzieckiem.

*Artykuł 4***Prawo do informacji**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w sytuacji gdy dzieci zostają poinformowane, że są podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym, niezwłocznie udzielono im informacji o przysługujących im prawach zgodnie z dyrektywą 2012/13/UE oraz o ogólnych aspektach przebiegu postępowania.

Państwa członkowskie zapewniają również udzielanie dzieciom informacji o prawach ustanowionych w niniejszej dyrektywie. Informacji tych udziela się w następujący sposób:

- a) niezwłocznie, gdy dzieci zostają poinformowane, że są podejrzanymi lub oskarżonymi, w odniesieniu do:
 - (i) prawa do poinformowania podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej, przewidzianego w art. 5;
 - (ii) prawa do pomocy adwokata, przewidzianego w art. 6;
 - (iii) prawa do ochrony prywatności, przewidzianego w art. 14;
 - (iv) prawa do towarzyszenia dziecku na etapach postępowania innych niż rozprawa oraz posiedzenia sądowe przez podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej, przewidzianego w art. 15 ust. 4;
 - (v) prawa do pomocy prawnej z urzędu, przewidzianego w art. 18;
- b) na najwcześniejszym właściwym etapie postępowania, w odniesieniu do:
 - (i) prawa do indywidualnej oceny, przewidzianego w art. 7;
 - (ii) prawa do badania lekarskiego, w tym prawa do pomocy medycznej, przewidzianego w art. 8;
 - (iii) prawa do ograniczenia pozbawienia wolności i do stosowania środków alternatywnych, w tym prawa do okresowej kontroli aresztowania, przewidzianego w art. 10 i 11;
 - (iv) prawa do towarzyszenia dziecku podczas rozprawy oraz posiedzeń sądowych przez podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej, przewidzianego w art. 15 ust. 1;
 - (v) prawa do osobistej obecności na rozprawie, przewidzianego w art. 16;
 - (vi) prawa do skutecznych środków naprawczych, przewidzianego w art. 19;
- c) przy pozbawieniu wolności, w odniesieniu do prawa do szczególnego traktowania w czasie pozbawienia wolności, przewidzianego w art. 12.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by informacji, o których mowa w ust. 1, udzielano pisemnie lub ustnie, w prostym i przystępnym języku, oraz by udzielane informacje odnotowano zgodnie z procedurą utrwalania czynności postępowania określoną w prawie krajowym.

3. W przypadkach przekazania dzieciom pouczenia o prawach na mocy dyrektywy 2012/13/UE, państwa członkowskie zapewniają, aby pouczenie takie zawierało wzmiankę o prawach przysługujących im na mocy niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 5***Prawo dziecka do poinformowania podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej**

1. Państwa członkowskie zapewniają możliwie jak najszybsze udzielenie podmiotowi odpowiedzialności rodzicielskiej informacji, które dziecko ma prawo otrzymać na mocy art. 4.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, przekazuje się innej stosownej osobie dorosłej wskazanej przez dziecko i zaakceptowanej w tej roli przez właściwy organ, jeżeli udzielenie tych informacji podmiotowi odpowiedzialności rodzicielskiej:

- a) byłyby sprzeczne z najlepszym interesem dziecka;
- b) jest niemożliwe, ponieważ pomimo starań poczynionych w rozsądnym zakresie nie można skontaktować się z podmiotem odpowiedzialności rodzicielskiej lub jego tożsamość jest nieznana;
- c) mogłoby, w świetle obiektywnych i faktycznych okoliczności, poważnie utrudnić postępowanie karne.

Jeżeli dziecko nie wskazało innej stosownej osoby dorosłej lub jeżeli osoba dorosła wskazana przez dziecko nie jest do zaakceptowania przez właściwy organ, organ ten, uwzględniając najlepszy interes dziecka, wyznacza i informuje inną osobę. Osoba ta może być przedstawicielem organu lub innej instytucji odpowiedzialnej za ochronę lub dobro dzieci.

3. Jeżeli ustaną okoliczności, które spowodowały zastosowanie ust. 2 lit. a), b) lub c), podmiotowi odpowiedzialności rodzicielskiej udziela się wszelkich informacji, które dziecko otrzymuje zgodnie z art. 4 i które nadal są istotne w toku postępowania.

Artykuł 6

Pomoc adwokata

1. Dzieci będące podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym mają prawo dostępu do adwokata zgodnie z dyrektywą 2013/48/UE. Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy, w szczególności niniejszy artykuł, nie narusza tego prawa.

2. Państwa członkowskie zapewniają, by dzieci korzystały z pomocy adwokata zgodnie z niniejszym artykułem, żeby umożliwić im skuteczne wykonywanie przysługującego im prawa do obrony.

3. Państwa członkowskie zapewniają, by dzieci korzystały z pomocy adwokata bez zbędnej zwłoki po tym, jak zostaną poinformowane, że są podejrzanymi lub oskarżonymi. W każdym przypadku dzieci korzystają z pomocy adwokata począwszy od najwcześniejszego spośród następujących terminów:

- a) przed ich przesłuchaniem przez policję lub inny organ ścigania lub organ sądowy;
- b) w momencie dokonywania przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze lub inne właściwe organy czynności dochodzeniowo-śledczych lub innych czynności związanych z gromadzeniem dowodów zgodnie z ust. 4 lit. c);
- c) bez zbędnej zwłoki po pozbawieniu wolności;
- d) jeżeli zostały wezwane do stawienia przed sądem właściwym w sprawach karnych – w odpowiednim czasie zanim stawia się przed tym sądem.

4. Pomoc adwokata obejmuje następujące elementy:

- a) państwa członkowskie zapewniają, aby dzieci miały prawo do spotykania się na osobności i porozumiewania się z reprezentującym je adwokatem, także przed przesłuchaniem przez policję lub inny organ ścigania lub organ sądowy;
- b) państwa członkowskie zapewniają, by dzieci miały prawo do obecności adwokata przy przesłuchaniu oraz by adwokat miał możliwość skutecznego udziału w przesłuchaniu; taki udział musi być zgodny z procedurami określonymi w prawie krajowym, pod warunkiem że procedury te nie naruszają skutecznego wykonywania tego prawa lub jego istoty; jeżeli adwokat bierze udział w przesłuchaniu, wzmiankę o tym fakcie zamieszcza się zgodnie z procedurą utrwalania czynności postępowania określoną w prawie krajowym;

c) państwa członkowskie zapewniają, aby dzieci korzystały z pomocy adwokata przynajmniej podczas następujących czynności dochodzeniowo-śledczych lub związanych z gromadzeniem dowodów, w przypadku gdy czynności te są przewidziane w prawie krajowym oraz jeżeli przy danej czynności wymagana lub dozwolona jest obecność podejrzanego lub oskarżonego:

(i) okazania;

(ii) konfrontacji;

(iii) eksperymentów procesowych polegających na odtworzeniu przebiegu czynu zabronionego.

5. Państwa członkowskie przestrzegają zasady poufności porozumiewania się pomiędzy dziećmi a ich adwokatem przy wykonywaniu prawa do pomocy adwokata przewidzianego w niniejszej dyrektywie. Takie porozumiewanie obejmuje spotkania, korespondencję, rozmowy telefoniczne oraz inne formy porozumiewania się dozwolone na mocy prawa krajowego.

6. Pod warunkiem że jest to zgodne z prawem do rzetelnego procesu sądowego, państwa członkowskie mogą odstąpić od ust. 3, jeżeli pomoc adwokata jest nieproporcjonalna w świetle okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu wagi zarzucanego czynu zabronionego, złożoności sprawy oraz środków, jakie można zastosować w związku z takim czynem zabronionym, z zastrzeżeniem że należy przede wszystkim uwzględniać najlepszy interes dziecka.

W każdym przypadku państwa członkowskie zapewniają, by dzieci korzystały z pomocy adwokata:

a) gdy są one postawione przed właściwym sądem lub sędzią, który ma rozstrzygnąć w sprawie aresztowania na wszystkich etapach postępowania objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy; oraz

b) w czasie trwania aresztowania.

Państwa członkowskie zapewniają także, aby kara pozbawienia wolności nie była orzekana, jeżeli dziecko nie korzystało z pomocy adwokata w sposób umożliwiający temu dziecku skuteczne wykonywanie prawa do obrony, oraz zawsze podczas rozprawy.

7. Jeżeli zgodnie z niniejszym artykułem dziecko musi korzystać z pomocy adwokata, ale adwokat jest nieobecny, właściwe organy odraczają przesłuchanie dziecka lub inne czynności dochodzeniowo-śledcze lub związane z gromadzeniem dowodów, o których mowa w ust. 4 lit. c), na inny rozsądny termin, tak aby umożliwić przybycie adwokata, lub, jeżeli dziecko nie ustanowiło adwokata, aby zorganizować dziecku adwokata.

8. W wyjątkowych okolicznościach i jedynie na etapie postępowania przygotowawczego państwa członkowskie mogą zastosować czasowe odstępstwo od stosowania praw przewidzianych w ust. 3, w zakresie, w jakim, w świetle konkretnych okoliczności danej sprawy, jest to uzasadnione jednym z następujących ważnych powodów:

a) pilną potrzebą zapobieżenia poważnym szkodliwym skutkom dla życia, wolności lub integralności cielesnej;

b) koniecznością podjęcia przez organy prowadzące postępowanie przygotowawcze natychmiastowego działania w celu zapobieżenia poważnemu utrudnieniu postępowania karnego dotyczącego poważnego przestępstwa.

Państwa członkowskie zapewniają, by właściwe organy przy stosowaniu niniejszego ustępu brały pod uwagę najlepszy interes dziecka.

Decyzja o przystąpieniu do przesłuchania pod nieobecność adwokata na mocy niniejszego ustępu może zostać podjęta jedynie z uwzględnieniem okoliczności indywidualnej sprawy przez organ sądowy lub inny właściwy organ, o ile decyzja tego ostatniego może być przedmiotem kontroli sądowej.

Artykuł 7

Prawo do indywidualnej oceny

1. Państwa członkowskie zapewniają uwzględnianie szczególnych potrzeb dzieci w zakresie ochrony, kształcenia, szkolenia i integracji społecznej.

2. W tym celu dzieci będące podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym obejmuje się indywidualną oceną. W indywidualnej ocenie uwzględnia się w szczególności osobowość i stopień dojrzałości dziecka, jego sytuację ekonomiczną, społeczną i rodzinną, a także ewentualną konieczność szczególnego traktowania danego dziecka.
3. Zakres i stopień szczegółowości indywidualnej oceny mogą się różnić w zależności od okoliczności danej sprawy, środków, które mogą zostać zastosowane, w przypadku gdy dziecko zostanie uznane za winne zarzucanego czynu zabronionego, oraz faktu, czy dziecko w nieodległej przeszłości podlegało indywidualnej ocenie.
4. Indywidualna ocena służy ustaleniu i odnotowaniu, zgodnie z procedurą utrwalania czynności postępowania w danym państwie członkowskim, takich informacji odnoszących się do indywidualnych cech i sytuacji dziecka, które mogą okazać się użyteczne dla właściwych organów do:
 - a) ustalenia, czy należy podjąć szczególne środki na rzecz dziecka;
 - b) oceny zasadności i skuteczności ewentualnych środków zapobiegawczych wobec dziecka;
 - c) podjęcia rozstrzygnięć lub czynności w postępowaniu karnym, w tym przy wydawaniu wyroku.
5. Indywidualną ocenę przeprowadza się na najwcześniejszym właściwym etapie postępowania i przed wniesieniem aktu oskarżenia, z zastrzeżeniem ust. 6.
6. Jeżeli nie dokonano indywidualnej oceny, akt oskarżenia może jednak zostać wniesiony, pod warunkiem że leży to w najlepszym interesie dziecka oraz że indywidualna ocena będzie dostępna w momencie otwarcia rozprawy.
7. Dziecko jest zaangażowane w dokonywanie indywidualnej oceny. Przeprowadza ją wykwalifikowany personel przy zastosowaniu, w miarę możliwości, wielodyscyplinarnego podejścia oraz, w razie potrzeby, przy udziale podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej lub innej stosownej osoby dorosłej, o której mowa w art. 5 i 15, lub specjalisty.
8. Jeżeli elementy stanowiące podstawę indywidualnej oceny uległy znaczącej zmianie, państwa członkowskie zapewniają aktualizowanie indywidualnej oceny w toku całego postępowania karnego.
9. Państwa członkowskie mogą odstąpić od obowiązku przeprowadzenia indywidualnej oceny, jeżeli takie odstępstwo uzasadniają okoliczności sprawy, pod warunkiem że jest to zgodne z najlepszym interesem dziecka.

Artykuł 8

Prawo do badania lekarskiego

1. Państwa członkowskie zapewniają pozbawionym wolności dzieciom bez zbędnej zwłoki prawo do badania lekarskiego, w szczególności w celu dokonania oceny ich ogólnego stanu psychicznego i fizycznego. Badanie lekarskie jest możliwie najmniej inwazyjne i przeprowadza je lekarz lub inna osoba posiadająca zawodowe kwalifikacje.
2. Wyniki badania lekarskiego bierze się pod uwagę przy ustalaniu, czy stan dziecka pozwala na przesłuchanie dziecka lub przeprowadzenie wobec niego innych czynności dochodzeniowo-śledczych lub związanych z gromadzeniem dowodów, lub podjęcie wszelkich środków zastosowanych lub przewidzianych wobec dziecka.
3. Badanie lekarskie przeprowadza się z inicjatywy właściwych organów, w szczególności gdy dają ku temu powody konkretne wskazania zdrowotne, lub na wniosek następujących osób:
 - a) dziecka;
 - b) podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej lub innej stosownej osoby dorosłej, o której mowa w art. 5 i 15;
 - c) adwokata dziecka.

4. Wynik badania lekarskiego sporządza się w formie pisemnej. W razie potrzeby udziela się pomocy medycznej.
5. Państwa członkowskie zapewniają przeprowadzenie kolejnych badań lekarskich, jeżeli okoliczności tego wymagają.

Artykuł 9

Audiowizualny zapis przesłuchania

1. Państwa członkowskie zapewniają, by przesłuchania dzieci przez policję lub przez inne organy ścigania w postępowaniu karnym nagrywano w postaci zapisu audiowizualnego, jeżeli jest to proporcjonalne z uwagi na okoliczności sprawy, biorąc pod uwagę między innymi ewentualną obecność adwokata oraz fakt pozbawienia dziecka wolności, pod warunkiem że uwzględnia się przede wszystkim najlepszy interes dziecka.
2. Jeżeli przesłuchania nie nagrywa się w postaci zapisu audiowizualnego, zapisuje się je w inny odpowiedni sposób, na przykład w postaci pisemnego protokołu, który podlega należytej weryfikacji.
3. Niniejszy artykuł stosuje się z zastrzeżeniem możliwości zadawania pytań służących wyłącznie identyfikacji dziecka bez sporządzania zapisu audiowizualnego.

Artykuł 10

Ograniczenie pozbawienia wolności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby pozbawianie dziecka wolności na którymkolwiek etapie postępowania było ograniczone do jak najkrótszego stosownego okresu. Należyć uwzględnia się wiek i indywidualną sytuację dziecka oraz szczególne okoliczności danej sprawy.
2. Państwa członkowskie zapewniają, aby pozbawienie wolności, w szczególności aresztowanie, stosowano wobec dzieci wyłącznie jako środek ostateczny. Państwa członkowskie zapewniają, by aresztowanie opierało się na uzasadnionym rozstrzygnięciu i podlegało kontroli sądowej dokonywanej przez sąd. Takie rozstrzygnięcie podlega również okresowej kontroli dokonywanej, w rozsądnych odstępach czasu, przez sąd z urzędu lub na wniosek dziecka, adwokata dziecka lub organu sądowego, który nie jest sądem. Z zastrzeżeniem niezawisłości sądowej, państwa członkowskie zapewniają, by rozstrzygnięcia podejmowane zgodnie z niniejszym ustępem zapadały bez zbędnej zwłoki.

Artykuł 11

Środki alternatywne

Państwa członkowskie zapewniają, aby – w miarę możliwości – właściwe organy mogły skorzystać ze środków stanowiących alternatywę wobec aresztowania (środków alternatywnych).

Artykuł 12

Szczególne traktowanie w przypadku pozbawienia wolności

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby aresztowane dzieci były odseparowane od osób dorosłych, chyba że rozwiązanie przeciwne zostanie uznane za zgodne z najwyższym dobrem dziecka.

2. Państwa członkowskie zapewniają również, by dzieci przetrzymywane w policyjnej izbie zatrzymań były odseparowane od osób dorosłych, chyba że:

- a) uznaje się, iż ze względu na najwyższe dobro dziecka nie należy tego czynić; lub
- b) w wyjątkowych okolicznościach takie odseparowanie nie jest możliwe, pod warunkiem że dzieci przetrzymywane są razem z osobami dorosłymi w sposób zgodny z najwyższym dobrem dziecka.

3. Z zachowaniem ust. 1, jeżeli aresztowane dziecko ukończy 18 lat, państwa członkowskie zapewniają możliwość dalszego przetrzymywania tej osoby w odseparowaniu od innych aresztowanych osób dorosłych, jeżeli jest to uzasadnione, z uwzględnieniem okoliczności dotyczących danej osoby, pod warunkiem że jest to zgodne z najwyższym dobrem dzieci, które przetrzymuje się z tą osobą.

4. Z zachowaniem ust. 1 i przy uwzględnieniu ust. 3, dzieci mogą przebywać w areszcie z młodymi osobami dorosłymi, chyba że jest to sprzeczne z najwyższym dobrem dziecka.

5. W przypadku gdy dzieci przebywają w areszcie, państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu:

- a) zapewnienia i ochrony ich zdrowia oraz rozwoju fizycznego i psychicznego;
- b) zapewnienia im prawa do kształcenia i szkolenia, w tym również, gdy dzieci są niepełnosprawne pod względem fizycznym, sensorycznym lub intelektualnym;
- c) zapewnienia im skutecznego i regularnego wykonywania prawa do życia rodzinnego;
- d) zapewnienia dostępu do programów, które wspierają ich rozwój i ich reintegrację społeczną; oraz
- e) zapewnienia poszanowania wolności religii lub przekonań.

Środki podjęte zgodnie z niniejszym ustępem muszą być proporcjonalne i właściwe pod względem długości okresu aresztowania.

Akapit pierwszy lit. a) i e) stosuje się także do sytuacji pozbawienia wolności innych niż aresztowanie. Podjęte środki są proporcjonalne i właściwe do takich sytuacji pozbawienia wolności.

Akapit pierwszy lit. b), c) i d) stosuje się do sytuacji pozbawienia wolności innych niż aresztowanie wyłącznie w zakresie, w jakim jest to właściwe i proporcjonalne w świetle charakteru i czasu trwania takich sytuacji.

6. Państwa członkowskie podejmują starania w celu zapewnienia, aby pozbawione wolności dzieci mogły, tak szybko, jak to jest możliwe, spotkać się z podmiotem odpowiedzialności rodzicielskiej, jeżeli takie spotkanie jest zgodne z wymogami postępowania przygotowawczego i wymogami operacyjnymi. Niniejszy ustęp pozostaje bez wpływu na wskazanie lub wyznaczenie innej stosownej osoby dorosłej zgodnie z art. 5 lub 15.

Artykuł 13

Terminowe i staranne rozpoznawanie spraw

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie właściwe środki, by zapewnić prowadzenie postępowań karnych z udziałem dzieci w trybie pilnym i z należytą starannością.

2. Państwa członkowskie podejmują właściwe środki, by zapewnić, by dzieci były zawsze traktowane w sposób, który chroni ich godność i jest odpowiedni do ich wieku, stopnia dojrzałości, zdolności pojmowania oraz który uwzględnia ich ewentualne szczególne potrzeby, w tym wynikające z ewentualnych trudności w komunikowaniu się.

*Artykuł 14***Prawo do ochrony prywatności**

1. Państwa członkowskie zapewniają ochronę prywatności dzieci w postępowaniu karnym.
2. W tym celu państwa członkowskie zapewniają, by rozprawa oraz posiedzenia sądowe z udziałem dzieci były zwyczajowo prowadzone z wyłączeniem jawności lub zezwalają sądom lub sędziom na podjęcie decyzji o prowadzeniu takiej rozprawy oraz takich posiedzeń sądowych z wyłączeniem jawności.
3. Państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu zapewnienia, aby zapisy, o których mowa w art. 9, nie były rozpowszechniane publicznie.
4. Przestrzegając wolności słowa i informacji oraz wolności i pluralizmu mediów, państwa członkowskie zachęcają media, by podejmowały środki samoregulacji dla osiągnięcia celów określonych w niniejszym artykule.

*Artykuł 15***Prawo do towarzyszenia dziecku w postępowaniu przez podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej**

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby dzieci miały prawo do tego, by podczas rozprawy oraz posiedzeń sądowych, w których uczestniczą, towarzyszył im podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej.
2. Dziecko ma prawo do tego, aby towarzyszyła mu inna stosowna osoba dorosła, wskazana przez dziecko i zaakceptowana w tej roli przez właściwy organ, jeżeli obecność towarzyszącego dziecku podmiotu odpowiedzialności rodzicielskiej na rozprawie oraz posiedzeniach sądowych:
 - a) byłaby sprzeczna z najlepszym interesem dziecka;
 - b) jest niemożliwa, ponieważ pomimo starań poczynionych w rozsądnym zakresie nie można skontaktować się z podmiotem odpowiedzialności rodzicielskiej lub jego tożsamość jest nieznaną; lub
 - c) w świetle obiektywnych i faktycznych okoliczności mogłaby poważnie utrudnić postępowanie karne.

Jeżeli dziecko nie wskazało innej stosownej osoby dorosłej lub jeżeli osoba dorosła wskazana przez dziecko nie jest do zaakceptowania przez właściwy organ, organ ten, uwzględniając najlepszy interes dziecka, wyznacza inną osobę, aby towarzyszyła ona dziecku. Osoba ta może być także przedstawicielem organu lub innej instytucji odpowiedzialnej za ochronę lub dobro dzieci.

3. Jeżeli ustaną okoliczności, które spowodowały zastosowanie ust. 2 lit. a), b) lub c), dziecko ma prawo do tego, aby w pozostałej części rozprawy oraz na pozostałych posiedzeniach sądowych towarzyszył mu podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej.
4. Dodatkowo prócz prawa przewidzianego w ust. 1 państwa członkowskie zapewniają dzieciom prawo do tego, aby na etapach postępowania innych niż rozprawa oraz posiedzenia sądowe, na których dziecko jest obecne, towarzyszył mu podmiot odpowiedzialności rodzicielskiej lub inna stosowna osoba dorosła, o której mowa w ust. 2, jeżeli właściwy organ uzna, że:
 - a) towarzyszenie dziecku przez ten podmiot lub tę osobę leży w najlepszym interesie dziecka; oraz
 - b) obecność tego podmiotu lub tej osoby nie zaszkodzi postępowaniu karnemu.

*Artykuł 16***Prawo dzieci do osobistej obecności na dotyczącej ich rozprawie i do udziału w niej**

1. Państwa członkowskie zapewniają, by dzieci miały prawo do obecności na dotyczącej ich rozprawie oraz podejmują wszelkie niezbędne środki umożliwiające dzieciom skuteczne uczestnictwo w rozprawie, w tym możliwość bycia wysłuchanym i przedstawiania swojego stanowiska.
2. Państwa członkowskie zapewniają dzieciom, które nie były obecne na dotyczącej ich rozprawie, prawo do wznowienia postępowania lub do innego środka prawnego, zgodnie z dyrektywą (UE) 2016/343 oraz na jej warunkach.

*Artykuł 17***Postępowanie dotyczące europejskiego nakazu aresztowania**

Państwa członkowskie zapewniają odpowiednie stosowanie praw, o których mowa w art. 4, 5, 6, 8, 10–15 oraz 18, w odniesieniu do dzieci będących osobami, których dotyczy wnioski, od chwili ich aresztowania w ramach postępowania dotyczącego europejskiego nakazu aresztowania w wykonującym nakaz państwie członkowskim.

*Artykuł 18***Prawo do pomocy prawnej z urzędu**

Państwa członkowskie zapewniają, by prawo krajowe dotyczące pomocy prawnej z urzędu gwarantowało skuteczne wykonywanie prawa do pomocy adwokata, zgodnie z art. 6.

*Artykuł 19***Środki naprawcze**

Państwa członkowskie zapewniają dzieciom będącym podejrzanymi lub oskarżonymi w postępowaniu karnym oraz dzieciom będącym osobami, których dotyczy wnioski, skuteczny środek naprawczy na mocy prawa krajowego w przypadku naruszenia ich praw przysługujących im na mocy niniejszej dyrektywy.

*Artykuł 20***Szkolenia**

1. Państwa członkowskie zapewniają, by pracownicy organów ścigania i ośrodków detencyjnych, którzy zajmują się sprawami z udziałem dzieci, przechodzili specjalne szkolenie na poziomie odpowiadającym ich kontaktom z dziećmi, dotyczące praw przysługujących dzieciom, odpowiednich technik prowadzenia przesłuchań, psychologii dziecięcej i komunikowania się w języku dostosowanym do poziomu dziecka.
2. Z zastrzeżeniem niezawisłości sądowej i różnic w organizacji wymiaru sprawiedliwości w państwach członkowskich oraz z należytym poszanowaniem roli osób zajmujących się szkoleniem sędziów i prokuratorów, państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu zapewnienia, by sędziowie i prokuratorzy prowadzący postępowania karne z udziałem dzieci posiadali specjalne kwalifikacje w tej dziedzinie lub mieli skuteczny dostęp do specjalnych szkoleń.

3. Z należyтым poszanowaniem niezależności zawodów prawniczych oraz roli osób zajmujących się szkoleniem wykonujących je osób, państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu wsparcia prowadzenia specjalnych szkoleń, o których mowa w ust. 2, dla prawników występujących w roli obrońców w postępowaniach karnych z udziałem dzieci.

4. Za pośrednictwem służb publicznych lub przez finansowanie organizacji wspierających dzieci, państwa członkowskie promują inicjatywy umożliwiające osobom udzielającym dzieciom wsparcia i świadczącym na ich rzecz usługi w zakresie sprawiedliwości naprawczej odbycie odpowiedniego szkolenia na poziomie odpowiadającym ich kontaktom z dziećmi oraz przestrzeganie norm zawodowych, tak aby zagwarantować świadczenie takich usług z szacunkiem dla dzieci oraz w sposób bezstronny i profesjonalny.

Artykuł 21

Gromadzenie danych

Do dnia 11 czerwca 2021 r., a następnie co trzy lata, państwa członkowskie przesyłają Komisji dostępne dane przedstawiające sposób wdrożenia praw określonych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 22

Koszty

Państwa członkowskie ponoszą koszty wynikające ze stosowania art. 7, 8 i 9, niezależnie od wyniku postępowania, chyba że koszty wynikające ze stosowania art. 8 są pokrywane z ubezpieczenia zdrowotnego.

Artykuł 23

Nieobniżanie poziomu ochrony

Żaden z przepisów niniejszej dyrektywy nie może być rozumiany jako ograniczający lub znoszący prawa i gwarancje procesowe, które są zagwarantowane na mocy Karty, EKPC lub innych właściwych przepisów prawa międzynarodowego, w szczególności Konwencji ONZ o prawach dziecka, lub prawa któregośkolwiek z państw członkowskich zapewniającego wyższy poziom ochrony.

Artykuł 24

Transpozycja

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 11 czerwca 2019 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Sposób dokonywania takiego odniesienia określany jest przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 25***Sprawozdanie**

Do dnia 11 czerwca 2022 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające ocenę, w jakim zakresie państwa członkowskie podjęły środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy, w tym ocenę stosowania art. 6, w razie potrzeby wraz z wnioskami ustawodawczymi.

*Artykuł 26***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 27***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 maja 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

J.A. HENNIS-PLASSCHAERT

Przewodniczący

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/801**z dnia 11 maja 2016 r.****w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, szkoleń, udziału w wolontariacie, programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych oraz podjęcia pracy w charakterze *au pair*****(wersja przekształcona)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 79 ust. 2 lit. a) i b),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Do dyrektyw Rady 2004/114/WE ⁽⁴⁾ i 2005/71/WE ⁽⁵⁾ należy wprowadzić szereg zmian. W celu zachowania jasności dyrektywy te powinny zostać przekształcone.
- (2) Niniejsza dyrektywa powinna stanowić odpowiedź na potrzeby wskazane w sprawozdaniach z wdrażania dyrektyw 2004/114/WE i 2005/71/WE, aby zaradzić wykrytym słabościom, zapewnić większą przejrzystość i pewność prawa oraz stworzyć spójne ramy prawne dla różnych kategorii obywateli państw trzecich przybywających do Unii. Niniejsza dyrektywa powinna w związku z tym uprościć i zrationalizować istniejące przepisy dotyczące tych kategorii w ramach jednego aktu. Mimo iż kategorie objęte zakresem stosowania niniejszej dyrektywy różnią się między sobą, mają one również szereg wspólnych cech, dzięki czemu możliwe jest objęcie ich wspólnymi ramami prawnymi na poziomie Unii.
- (3) Niniejsza dyrektywa powinna przyczyniać się do realizacji programu sztokholmskiego, którego celem jest zbliżenie przepisów krajowych dotyczących warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich. Imigracja spoza Unii jest jednym ze źródeł napływu wysoko wykwalifikowanych osób, a zapotrzebowanie zwłaszcza na studentów i naukowców coraz bardziej rośnie. Odgrywają oni ważną rolę w tworzeniu kluczowego atutu Unii, kapitału ludzkiego oraz w zapewnianiu inteligentnego, trwałego wzrostu gospodarczego, sprzyjającego włączeniu społecznemu, a tym samym przyczyniają się do realizacji celów strategii Europa 2020.
- (4) W sprawozdaniach z wdrażania dyrektyw 2004/114/WE i 2005/71/WE wskazano pewne niedociągnięcia, zwłaszcza w zakresie warunków przyjmowania, praw, gwarancji proceduralnych, dostępu studentów do rynku pracy w czasie ich studiów oraz przepisów dotyczących mobilności wewnątrzunijnej. Za niezbędne uznano również określone usprawnienia w odniesieniu do obywateli państw trzecich, którzy należą do kategorii objętych przepisami fakultatywnymi. Prowadzone następnie szersze konsultacje podkreśliły także konieczność zapewnienia naukowcom i studentom lepszych możliwości poszukiwania pracy, a pracownikom *au pair*, którzy nie są objęci zakresem stosowania dyrektyw 2004/114/WE i 2005/71/WE – lepszej ochrony.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 21.11.2013, s. 50.⁽²⁾ Dz.U. C 114 z 15.4.2014, s. 42.⁽³⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 10 marca 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2004/114/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie warunków przyjmowania obywateli państw trzecich w celu odbywania studiów, udziału w wymianie młodzieży szkolnej, szkoleniu bez wynagrodzenia lub wolontariacie (Dz.U. L 375 z 23.12.2004, s. 12).⁽⁵⁾ Dyrektywa Rady 2005/71/WE z dnia 12 października 2005 r. w sprawie szczególnej procedury przyjmowania obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych (Dz.U. L 289 z 3.11.2005, s. 15).

- (5) W celu stopniowego ustanowienia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) przewiduje przyjmowanie środków w dziedzinach azylu, imigracji i ochrony praw obywateli państw trzecich.
- (6) Celem niniejszej dyrektywy powinno być także wspieranie kontaktów międzyludzkich i mobilności, które są ważnymi elementami polityki zewnętrznej Unii, zwłaszcza wobec państw objętych europejską polityką sąsiedztwa lub strategicznych partnerów Unii. Niniejsza dyrektywa powinna umożliwić lepszy wkład w globalne podejście do kwestii migracji i mobilności oraz towarzyszące mu partnerstwa na rzecz mobilności, które oferują konkretne ramy dialogu i współpracy między państwami członkowskimi i państwami trzecimi, w tym również ułatwiają i porządkują legalną migrację.
- (7) Migracja w celach określonych w niniejszej dyrektywie powinna wspierać powstawanie oraz zdobywanie wiedzy i umiejętności. Jest to korzystne zarówno dla zainteresowanych migrantów, kraju ich pochodzenia oraz zainteresowanego państwa członkowskiego, wzmacniając jednocześnie więzi kulturowe i zwiększając różnorodność kulturową.
- (8) Niniejsza dyrektywa powinna promować Unię jako atrakcyjne miejsce do badań i innowacji oraz zwiększać jej szanse w globalnej rywalizacji o talenty i w ten sposób prowadzić do poprawy ogólnej unijnej konkurencyjności i unijnych wskaźników wzrostu, a jednocześnie do tworzenia miejsc pracy w większej mierze przyczyniających się do wzrostu PKB. Otwarcie się Unii na obywateli państw trzecich, którzy mogą zostać przyjęci w celu prowadzenia badań naukowych, wpisuje się także w inicjatywę przewodnią „Unia innowacji”. Stworzenie otwartego rynku pracy dla naukowców unijnych i naukowców z państw trzecich zostało także potwierdzone jako jeden z kluczowych celów europejskiej przestrzeni badawczej – jednolitej przestrzeni, w której naukowcy mogą swobodnie się przemieszczać, a wiedza naukowa i technologie podlegają swobodnej wymianie.
- (9) Należy ułatwić przyjmowanie obywateli państw trzecich wnioskujących w celu prowadzenia działalności badawczej poprzez procedurę przyjmowania, która jest niezależna od stosunku prawnego łączącego ich z przyjmującą instytucją badawczą, oraz poprzez zaniechanie wymagania od nich poza ogólnym zezwoleniem dodatkowo zezwolenia na pracę. Procedura ta powinna opierać się na współpracy pomiędzy instytucjami badawczymi a organami migracyjnymi w państwach członkowskich. Powinna ona przyznawać tym pierwszym kluczową rolę w procedurze przyjmowania z myślą o ułatwieniu i przyspieszeniu wjazdu obywateli państw trzecich wnioskujących w celu prowadzenia działalności badawczej w Unii, a jednocześnie utrzymać uprawnienia państw członkowskich w zakresie polityki migracyjnej. Instytucje badawcze, które państwa członkowskie powinny mieć możliwość wcześniej zatwierdzać, powinny móc podpisać z obywatelem państwa trzeciego umowę o przyjęcie albo kontrakt w celu prowadzenia działalności badawczej. Państwa członkowskie powinny wydać zezwolenie na podstawie umowy o przyjęcie lub kontraktu, jeśli spełnione są warunki wjazdu i pobytu.
- (10) Ponieważ wysiłki, który należy podjąć, aby osiągnąć cel polegający na inwestowaniu 3 % PKB w badania, dotyczy głównie sektora prywatnego, należy zachęcać ten sektor, w stosownych przypadkach, do zrekrutowania w nadchodzących latach większej liczby naukowców.
- (11) Aby uczynić Unię bardziej atrakcyjną dla obywateli państw trzecich, którzy chcą prowadzić działalność badawczą w Unii, członkowie ich rodzin, zdefiniowani w dyrektywie Rady 2003/86/WE⁽¹⁾, powinni mieć możliwość towarzyszenia im i korzystania z przepisów dotyczących mobilności wewnątrzunijnej. Wspomniani członkowie rodzin powinni mieć dostęp do rynku pracy w pierwszym państwie członkowskim, a w przypadku mobilności długoterminowej – w drugich państwach członkowskich, z wyjątkiem nadzwyczajnych okoliczności, takich jak szczególnie wysoki poziom bezrobocia, w których państwa członkowskie powinny przez okres nieprzekraczający 12 miesięcy zachować możliwość przeprowadzenia testu wykazującego, że dane stanowisko nie może zostać obsadzone w oparciu o zasoby krajowego rynku pracy. Z wyjątkiem odstępstw przewidzianych w niniejszej dyrektywie zastosowanie powinny mieć wszystkie przepisy dyrektywy 2003/86/WE, w tym przepisy dotyczące powodów odrzucania, cofnięcia lub odmowy odnowienia. Zatem dokumenty pobytowe członków rodzin mogłyby zostać cofnięte lub ich odnowienie mogłoby spotkać się z odmową, jeśli zezwolenie dla naukowca, któremu towarzyszą, wygaśnie, a oni sami nie posiadają samodzielnego prawa pobytu.
- (12) W stosownych przypadkach należy zachęcać państwa członkowskie do traktowania doktorantów jako naukowców do celów niniejszej dyrektywy.
- (13) Wprowadzenie w życie niniejszej dyrektywy nie powinno zachęcać do drenażu mózgów z krajów wschodzących lub krajów rozwijających się. Należy podejmować wspólnie z krajami pochodzenia środki wspomagające reintegrację naukowców w krajach ich pochodzenia z myślą o stworzeniu kompleksowej polityki migracyjnej.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin (Dz.U. L 251 z 3.10.2003, s. 12).

- (14) W celu promowania całej Europy jako światowego centrum doskonałości w zakresie studiów wyższych i szkoleń, należy usprawnić i uprościć warunki wjazdu i pobytu osób, które chcą przybyć do Unii w tych celach. Jest to zgodne z celami planu modernizacji europejskich systemów szkolnictwa wyższego, zwłaszcza w kontekście umiędzynarodowienia europejskiego szkolnictwa wyższego. W zakres takich działań wchodzi zbliżanie odpowiednich przepisów krajowych państw członkowskich. W tym kontekście i zgodnie z konkluzjami Rady w sprawie modernizacji szkolnictwa wyższego ⁽¹⁾ termin „szkolnictwo wyższe” obejmuje wszystkie instytucje szkolnictwa wyższego, w tym między innymi uniwersytety, wyższe szkoły nauk stosowanych, instytuty technologiczne, „grandes écoles”, szkoły biznesu, wyższe szkoły inżynierskie, „instituts universitaires de technologie”, kolegia, wyższe szkoły zawodowe, politechniki i akademie.
- (15) Rozszerzenie i pogłębienie procesu bolońskiego, zapoczątkowanego wspólną deklaracją europejskich ministrów edukacji podpisaną w Bolonii w dniu 19 czerwca 1999 r., doprowadziło do powstania bardziej porównywalnych, zgodniejszych i spójniejszych systemów szkolnictwa wyższego w krajach objętych procesem, ale także poza tymi krajami. Sytuacja ta wynika z faktu, że państwa członkowskie wspierają mobilność studentów, a instytucje szkolnictwa wyższego uwzględniają ją w swoich programach. Fakt ten powinien znaleźć odzwierciedlenie w udoskonalonych przepisach dotyczących wewnątrzunijnej mobilności studentów. Uczynienie europejskiego szkolnictwa wyższego atrakcyjnym i konkurencyjnym jest jednym z celów deklaracji bolońskiej. W wyniku procesu bolońskiego powstał europejski obszar szkolnictwa wyższego. Jego trzystopniowa struktura z czytelnymi programami oraz tytułami i stopniami, a także wprowadzenie ram kwalifikacji uczyniły studiowanie w Europie bardziej atrakcyjnym dla obywateli państw trzecich.
- (16) Państwa członkowskie powinny określić, zgodnie ze swoim prawem krajowym, czas trwania i inne warunki kursów przygotowawczych dla studentów objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.
- (17) Dowód przyjęcia obywatela państwa trzeciego przez instytucję szkolnictwa wyższego mógłby stanowić między innymi list lub zaświadczenie potwierdzające wpisanie na listę studentów.
- (18) Obywatele państw trzecich wnioskujący o przyjęcie jako stażyści powinni przedłożyć dowód uzyskania tytułu lub stopnia przyznanego w ramach szkolnictwa wyższego w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia przez nich wniosku lub dowód odbywania studiów w państwie trzecim prowadzących do uzyskania tytułu lub stopnia przyznanego w ramach szkolnictwa wyższego. Powinni oni również przedstawić umowę o staż, która zawiera opis programu stażu oraz określa jego cel edukacyjny lub składniki edukacyjne, czas jego trwania oraz warunki nadzoru nad stażystami, dowodzącą, że będą oni faktycznie odbywać staż, a nie wykonywać zwykłą pracę. Ponadto można wymagać od podmiotów przyjmujących wykazania, że staż nie zastępuje stanowiska pracy. Jeśli w prawie krajowym, układach zbiorowych lub praktykach przewidziane są szczególne warunki dotyczące stażystów, państwa członkowskie powinny móc wymagać od obywateli państw trzecich wnioskujących o przyjęcie jako stażyści spełnienia tych szczególnych warunków.
- (19) Pracownicy odbywający staż, którzy przybywają do pracy w Unii w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa, nie są objęci zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, ponieważ objęci są oni zakresem stosowania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE ⁽²⁾.
- (20) Niniejsza dyrektywa powinna wspierać cele wolontariatu europejskiego, aby rozwijać solidarność, wzajemne zrozumienie i tolerancję wśród młodych ludzi oraz w społeczeństwach, w których żyją, a jednocześnie przyczyniać się do zwiększania spójności społecznej i promowania aktywności obywatelskiej wśród młodzieży. W celu zapewnienia dostępności wolontariatu europejskiego w całej Unii w sposób spójny państwa członkowskie powinny stosować przepisy niniejszej dyrektywy do obywateli państw trzecich wnioskujących w celu udziału w wolontariacie europejskim.
- (21) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania przepisów niniejszej dyrektywy do uczniów, wolontariuszy pracujących poza ramami wolontariatu europejskiego oraz pracowników *au pair*, aby ułatwić im wjazd i pobyt oraz zapewnić im prawa.
- (22) Jeśli państwa członkowskie postanowią stosować niniejszą dyrektywę do uczniów, zachęca się je do zapewnienia, aby krajowa procedura przyjmowania nauczycieli, których zadaniem jest wyłącznie towarzyszenie uczniom uczestniczącym w programie wymiany młodzieży szkolnej lub projekcie edukacyjnym, była spójna z procedurą dotyczącą uczniów przewidzianą w niniejszej dyrektywie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 372 z 20.12.2011, s. 36.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/66/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w ramach przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa (Dz.U. L 157 z 27.5.2014, s. 1).

- (23) Praca w charakterze *au pair* przyczynia się do rozwijania kontaktów międzyludzkich poprzez umożliwianie obywatelom państw trzecich doskonalenia umiejętności językowych, rozwijania wiedzy o państwach członkowskich i budowania więzi kulturowych z tymi państwami. Jednocześnie obywatele państw trzecich pracujący w charakterze *au pair* mogą być narażeni na nadużycia. W celu zapewnienia uczciwego traktowania pracowników *au pair* oraz aby odpowiedzieć na ich szczególne potrzeby, należy umożliwić państwom członkowskim stosowanie przepisów niniejszej dyrektywy dotyczących wjazdu i pobytu pracowników *au pair*.
- (24) Jeśli obywatele państwa trzeciego mogą udowodnić, że dysponują środkami na czas trwania swojego pobytu w danym państwie członkowskim pochodzącymi z dodatku, dofinansowania lub stypendium, ważnej umowy o pracę, wiążącej oferty zatrudnienia lub zobowiązania finansowego ze strony organizacji zajmującej się wymianą młodzieży szkolnej, jednostki przyjmującej stażystów, organizacji odpowiedzialnej za wolontariat, rodziny goszczącej lub organizacji pośredniczącej w zatrudnianiu pracowników *au pair*, państwa członkowskie powinny wziąć takie środki pod uwagę przy dokonywaniu oceny dysponowania wystarczającymi środkami. Państwa członkowskie powinny móc określić orientacyjną kwotę odniesienia, uznawaną przez nie za „wystarczające środki”, która to kwota mogłaby się różnić w zależności od kategorii obywateli państw trzecich.
- (25) Zachęca się państwa członkowskie do zezwalania wnioskodawcom na przedstawianie dokumentów i informacji w określonym przez nie języku urzędowym Unii innym niż ich język urzędowy lub języki urzędowe.
- (26) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia procedury zatwierdzania publicznych lub prywatnych instytucji badawczych, które chcą przyjąć naukowców będących obywatelami państw trzecich, lub instytucji szkolnictwa wyższego, które chcą przyjąć studentów będących obywatelami państwa trzeciego. Takie zatwierdzenie powinno się odbywać zgodnie z procedurami określonymi w prawie krajowym lub w praktyce administracyjnej danego państwa członkowskiego. Wnioski kierowane do zatwierdzonych instytucji badawczych lub instytucji szkolnictwa wyższego powinny podlegać ułatwieniom i przyspieszać wjazd obywateli państw trzecich przybywających do Unii w celu prowadzenia badań naukowych lub odbycia studiów.
- (27) Państwa członkowskie powinny mieć możliwość ustanowienia procedury zatwierdzania jednostek, które chcą przyjąć uczniów, stażystów lub wolontariuszy będących obywatelami państw trzecich. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania tej procedury do niektórych lub wszystkich kategorii jednostek przyjmujących. Takie zatwierdzenie powinno się odbywać zgodnie z procedurami określonymi w prawie krajowym lub w praktyce administracyjnej danego państwa członkowskiego. Wnioski kierowane do zatwierdzonych jednostek przyjmujących powinny przyspieszać wjazd obywateli państw trzecich przybywających do Unii w celu udziału w szkoleniach, wolontariacie lub programach wymiany młodzieży szkolnej czy projektach edukacyjnych.
- (28) Jeżeli państwa członkowskie ustanowią procedury zatwierdzania jednostek przyjmujących, powinny móc postanowić o przyjmowaniu obywateli państw trzecich jedynie za pośrednictwem zatwierdzonych jednostek przyjmujących albo ustanowić procedurę zatwierdzania, a jednocześnie zezwolić na przyjmowanie obywateli państw trzecich także za pośrednictwem niezatwierdzonych jednostek przyjmujących.
- (29) Niniejsza dyrektywa powinna pozostawać bez uszczerbku dla prawa państwa członkowskiego do wydawania zezwoleń – w celu odbycia studiów, prowadzenia badań naukowych lub szkoleń innych niż te regulowane niniejszą dyrektywą – obywatelom państw trzecich, którzy nie są objęci zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.
- (30) Gdy spełnione zostają ogólne i szczególne warunki przyjęcia, państwa członkowskie powinny w określonym terminie wydać zezwolenie. Jeśli państwo członkowskie wydaje dokumenty pobytowe jedynie na swoim terytorium, a wszystkie warunki przyjęcia określone w niniejszej dyrektywie są spełnione, państwo członkowskie powinno przyznać zainteresowanemu obywatelowi państwa trzeciego wymaganą wizę oraz powinno zapewnić skuteczną współpracę właściwych organów w tym zakresie. W przypadku gdy państwo członkowskie nie wydaje wiz, powinno przyznać zainteresowanemu obywatelowi państwa trzeciego równoważne zezwolenie umożliwiające wjazd na swoje terytorium.
- (31) W zezwoleniach należy wskazać status danego obywatela państwa trzeciego. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość podawania dodatkowych informacji w formie papierowej lub przechowywania ich w formie elektronicznej, o ile nie stanowi to dodatkowych warunków.
- (32) Różne okresy ważności zezwoleń wydawanych na podstawie niniejszej dyrektywy powinny odzwierciedlać specyficzny charakter pobytu każdej z kategorii obywateli państw trzecich objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy.

- (33) Państwa członkowskie powinny mieć prawo do określenia, że całkowity okres pobytu studentów nie może przekraczać maksymalnego czasu trwania studiów przewidzianego w prawie krajowym. W tym kontekście maksymalny czas trwania studiów może również obejmować, jeśli przewiduje to prawo krajowe danego państwa członkowskiego, ewentualne wydłużenie studiów w celu powtórzenia roku lub kilku lat studiów.
- (34) Należy umożliwić państwom członkowskim pobieranie od wnioskodawców opłat za rozpatrywanie wniosków o wydanie zezwolenia i za powiadomienia. Wysokość opłat nie powinna być nieproporcjonalna ani wygórowana, tak aby nie stanowiły one przeszkody w realizacji celów niniejszej dyrektywy.
- (35) Prawa przyznawane obywatelom państw trzecich objętym zakresem stosowania niniejszej dyrektywy nie powinny zależeć od formy zezwolenia wydawanego przez państwo członkowskie.
- (36) Powinna być możliwa odmowa przyjęcia do celów niniejszej dyrektywy z należycie uzasadnionych powodów. W szczególności powinna być możliwa odmowa przyjęcia, jeżeli na podstawie oceny faktów w indywidualnym przypadku oraz z uwzględnieniem zasady proporcjonalności państwo członkowskie uzna, że dany obywatel państwa trzeciego stanowi potencjalne zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego.
- (37) Celem niniejszej dyrektywy nie jest regulacja wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia zatrudnienia i nie ma ona na celu harmonizacji przepisów lub praktyk krajowych w odniesieniu do statusu pracowników. Możliwe jest jednak, że w niektórych państwach członkowskich określone kategorie obywateli państw trzecich objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy uznaje się za osoby pozostające w stosunku pracy na podstawie prawa krajowego, układów zbiorowych lub praktyki. W przypadku gdy państwo członkowskie uznaje naukowców, wolontariuszy, stażystów lub pracowników *au pair* będących obywatelami państw trzecich za osoby pozostające w stosunku pracy, powinno ono zachować prawo do określania wielkości napływu w ramach danej kategorii lub odpowiednich kategorii zgodnie z art. 79 ust. 5 TFUE.
- (38) W przypadku gdy naukowiec, wolontariusz, stażysta lub pracownik *au pair* będący obywatelem państwa trzeciego wnioskuje o przyjęcie w celu nawiązania stosunku pracy w danym państwie członkowskim, należy umożliwić temu państwu członkowskiemu przeprowadzenie testu wykazującego, że dane stanowisko nie może zostać obsadzone w oparciu o zasoby krajowego rynku pracy.
- (39) W odniesieniu do studentów ograniczanie wielkości napływu nie powinno mieć zastosowania, gdyż – nawet jeśli mają oni prawo do pracy podczas studiów zgodnie z warunkami przewidzianymi w niniejszej dyrektywie – ubiegają się o przyjęcie na terytorium państw członkowskich w celu odbycia studiów w pełnym wymiarze, traktowanych jako ich główne zajęcie, a elementem tych studiów mogłoby być obowiązkowe szkolenie.
- (40) W przypadku gdy naukowiec, wolontariusz, stażysta lub pracownik *au pair* przyjęty na terytorium danego państwa członkowskiego wnioskuje o odnowienie zezwolenia w celu nawiązania stosunku pracy lub jego kontynuowania w tym państwie członkowskim, z wyjątkiem naukowca, który kontynuuje stosunek pracy z tą samą jednostką przyjmującą, należy umożliwić temu państwu członkowskiemu przeprowadzenie testu wykazującego, że dane stanowisko nie może zostać obsadzone w oparciu o zasoby krajowego rynku pracy.
- (41) W przypadku wątpliwości co do powodów wnioskowania o przyjęcie, państwa członkowskie powinny móc przeprowadzać odpowiednie kontrole lub żądać przedstawienia dowodów w celu dokonania indywidualnej oceny badań naukowych, studiów, szkoleń, wolontariatu, programu wymiany młodzieży szkolnej, projektu edukacyjnego lub pracy w charakterze *au pair*, planowanych przez wnioskodawcę, oraz powinny móc przeciwdziałać nadużywaniu i niewłaściwemu stosowaniu procedury określonej w niniejszej dyrektywie.
- (42) W przypadku gdy przedstawione informacje są niekompletne, państwa członkowskie powinny poinformować wnioskodawcę w rozsądnym terminie o wymaganych dodatkowych informacjach oraz wyznaczyć rozsądny termin ich przedstawienia. W przypadku nieprzedstawienia dodatkowych informacji w tym terminie wniosek mógłby zostać odrzucony.
- (43) Organy krajowe powinny powiadomić wnioskodawcę o decyzji w sprawie wniosku. Powinny dokonać tego na piśmie najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż w terminie określonym w niniejszej dyrektywie.
- (44) Niniejsza dyrektywa ma na celu ułatwienie wewnątrzunijnej mobilności studentów i naukowców między innymi poprzez zmniejszenie obciążeń administracyjnych związanych z mobilnością istniejących w wielu państwach członkowskich. W tym celu niniejsza dyrektywa ustanawia szczególny system mobilności wewnątrzunijnej, w którym obywatel państwa trzeciego posiadający zezwolenie w celu prowadzenia badań naukowych lub odbycia

studiów, wydane przez pierwsze państwo członkowskie, jest uprawniony do wjazdu, pobytu i prowadzenia części swojej działalności badawczej lub studiów na terytorium jednego lub większej liczby innych państw członkowskich zgodnie z przepisami regulującymi mobilność w ramach niniejszej dyrektywy.

- (45) Aby naukowcy mogli łatwo przemieszczać się z jednej instytucji badawczej do innej w celu prowadzenia badań naukowych, ich mobilność krótkoterminowa powinna obejmować pobyty w innych państwach członkowskich przez okres do 180 dni na państwo członkowskie w każdym 360-dniowym okresie. Mobilność długoterminowa naukowców powinna obejmować pobyty na terytorium jednego lub większej liczby innych państw członkowskich przez okres dłuższy niż 180 dni na państwo członkowskie. Członkowie rodziny naukowca powinni być uprawnieni do towarzyszenia naukowcowi w okresie mobilności. Procedura ich mobilności powinna być spójna z procedurą zastosowaną wobec naukowca, któremu towarzyszą.
- (46) W odniesieniu do studentów objętych unijnym lub wielostronnym programem lub porozumieniem między dwiema lub większą liczbą instytucji szkolnictwa wyższego, aby zapewnić ciągłość ich studiów, niniejsza dyrektywa powinna przewidywać mobilność, której celem jest pobyt na terytorium jednego lub większej liczby innych państw członkowskich przez okres do 360 dni na państwo członkowskie.
- (47) W przypadku gdy naukowiec lub student przenosi się do drugiego państwa członkowskiego na podstawie procedury powiadamiania i niezbędny jest dokument mający ułatwić mu dostęp do usług i praw, należy umożliwić drugiemu państwu członkowskiemu wydanie dokumentu potwierdzającego, że naukowiec lub student jest uprawniony do pobytu na terytorium tego państwa członkowskiego. Dokument ten nie powinien stanowić dodatkowego wymogu, warunkującego korzystanie z praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie i powinien mieć jedynie charakter deklaracyjny.
- (48) Choć szczególny system mobilności ustanowiony na mocy niniejszej dyrektywy powinien przewidywać odrębne zasady wjazdu i pobytu w celu prowadzenia badań naukowych lub odbycia studiów w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, które wydało pierwotne zezwolenie, wszystkie pozostałe zasady regulujące przepływ osób przez granice, określone w stosownych przepisach dorobku Schengen, powinny nadal mieć zastosowanie.
- (49) W przypadku gdy zezwolenie jest wydawane przez państwo członkowskie niestosujące w pełni dorobek Schengen, a naukowiec, członkowie jego rodziny lub student w ramach mobilności wewnątrzunijnej przekraczają granicę zewnętrzną w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/399 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾, państwo członkowskie powinno być uprawnione do żądania przedstawienia dowodów świadczących o tym, że naukowiec lub student przenosi się na jego terytorium w celu prowadzenia badań naukowych lub odbycia studiów lub że członkowie rodziny przenoszą się na jego terytorium w celu towarzyszenia naukowcowi w ramach mobilności. Ponadto w przypadku gdy dochodzi do przekroczenia granicy zewnętrznej w rozumieniu rozporządzenia (UE) 2016/399, państwa członkowskie stosujące w pełni dorobek Schengen powinny sprawdzić dane w systemie informacyjnym Schengen i odmówić prawa do wjazdu osobom lub zgłosić sprzeciw wobec mobilności osób, wobec których w systemie tym dokonano wpisu do celów odmowy pozwolenia na wjazd lub pobyt, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾.
- (50) Niniejsza dyrektywa powinna zezwalać drugim państwom członkowskim na żądanie, aby naukowcy lub studenci, którzy przemieszczają się na podstawie zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie i którzy nie spełniają warunków mobilności lub przestali spełniać te warunki, opuścili ich terytorium. W przypadku gdy naukowiec lub student posiadają ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie, drugie państwo członkowskie powinno móc zażądać od takiego naukowca lub studenta, aby powrócili do pierwszego państwa członkowskiego, zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE ⁽³⁾. W przypadku gdy drugie państwo członkowskie zezwoliło na mobilność na podstawie zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie, a zezwolenie to zostało cofnięte lub wygasło podczas okresu mobilności, drugie państwo członkowskie powinno móc podjąć decyzję o zawróceniu naukowca lub studenta do państwa trzeciego zgodnie z dyrektywą 2008/115/WE albo niezwłocznie zażądać od pierwszego państwa członkowskiego, aby pozwoliło tym osobom na ponowny wjazd na swoje terytorium. W tym ostatnim przypadku pierwsze państwo członkowskie powinno wydać naukowcowi lub studentowi dokument pozwalający na ponowny wjazd na jego terytorium.
- (51) Unijne polityki i przepisy imigracyjne, z jednej strony, oraz unijne polityki i programy sprzyjające mobilności naukowców i studentów na poziomie Unii, z drugiej strony, powinny w większym stopniu się uzupełniać.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/399 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie unijnego kodeksu zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 77 z 23.3.2016, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1987/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie utworzenia, funkcjonowania i użytkowania Systemu Informacyjnego Schengen drugiej generacji (SIS II) (Dz.U. L 381 z 28.12.2006, s. 4).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 98).

Ustalając okres ważności zezwolenia wydawanego naukowcom i studentom, państwa członkowskie powinny wziąć pod uwagę planowaną mobilność do innych państw członkowskich, zgodnie z przepisami dotyczącymi mobilności. Naukowcy i studenci objęci unijnymi programami lub programami wielostronnymi obejmującymi środki w zakresie mobilności lub porozumieniami między dwiema lub większą liczbą instytucji szkolnictwa wyższego powinni mieć prawo do otrzymania zezwoleń ważnych co najmniej dwa lata, o ile spełniają oni odpowiednie warunki przyjęcia na taki okres.

- (52) W celu umożliwienia studentom pokrycia części kosztów studiów i w miarę możliwości zdobycia doświadczenia praktycznego, należy przez okres trwania studiów dać im dostęp do rynku pracy państwa członkowskiego, w którym podjęli studia, na warunkach określonych w niniejszej dyrektywie. W tym celu należy zezwolić studentom pracować w pewnym minimalnym wymiarze godzin, określonym w niniejszej dyrektywie. Zasada dostępu studentów do rynku pracy powinna być zasadą ogólną. Jednakże w nadzwyczajnych okolicznościach państwa członkowskie powinny móc uwzględniać sytuację na swoich krajowych rynkach pracy.
- (53) W ramach działań mających zapewnić wykwalifikowaną siłę roboczą w przyszłości studenci kończący studia w Unii powinni mieć możliwość pozostania na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres określony w niniejszej dyrektywie w celu rozpoznania możliwości zatrudnienia lub założenia działalności gospodarczej. Również naukowcy powinni mieć taką możliwość po zakończeniu swojej działalności badawczej określonej w umowie o przyjęcie. Aby otrzymać dokument pobytowy w tym celu, studenci i naukowcy mogą zostać poproszeni o przedłożenie dowodów zgodnie z wymogami niniejszej dyrektywy. Po otrzymaniu takiego dokumentu pobytowego od państw członkowskich osoby te przestają być uznawane za naukowców lub studentów w rozumieniu niniejszej dyrektywy. Po upływie minimalnego okresu ustanowionego w niniejszej dyrektywie państwa członkowskie powinny móc sprawdzić, czy osoby te mają rzeczywistą szansę na znalezienie zatrudnienia lub założenia działalności gospodarczej. Możliwość ta pozostaje bez uszczerbku dla innych obowiązków sprawozdawczych przewidzianych w prawie krajowym do innych celów. Zezwolenie uzyskane w celu rozpoznania możliwości zatrudnienia lub założenia działalności gospodarczej nie powinno nadawać jakiegokolwiek automatycznego prawa dostępu do rynku pracy lub założenia działalności gospodarczej. Państwa członkowskie powinny zachować prawo do uwzględnienia sytuacji na swoim rynku pracy, gdy obywatel państwa trzeciego, któremu wydano zezwolenie na pozostanie na terytorium danego państwa członkowskiego w celu poszukiwania pracy lub założenia działalności gospodarczej, składa wniosek o zezwolenie na pracę w celu obsadzenia konkretnego stanowiska.
- (54) Należy zapewnić sprawiedliwe traktowanie obywateli państw trzecich objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, zgodnie z art. 79 TFUE. Naukowcy powinni być traktowani na równi z obywatelami danego państwa członkowskiego w odniesieniu do art. 12 ust. 1 i 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE⁽¹⁾, z zastrzeżeniem możliwości ograniczenia przez to państwo członkowskie równego traktowania w szczególnych przypadkach przewidzianych w niniejszej dyrektywie. Dyrektywa 2011/98/UE, w tym ograniczenia w niej przewidziane, powinny nadal mieć zastosowanie do studentów. Dyrektywa 2011/98/UE powinna mieć zastosowanie do stażystów, wolontariuszy i pracowników *au pair*, jeśli uznaje się ich za pozostających w stosunku pracy w danym państwie członkowskim. Stażyści, wolontariusze i pracownicy *au pair*, których nie uznaje się za pozostających w stosunku pracy w danym państwie członkowskim, a także uczniowie powinni być traktowani na równi z obywatelami danego państwa członkowskiego w odniesieniu do minimalnego zbioru praw przewidzianego w niniejszej dyrektywie. Obejmuje to dostęp do towarów i usług, ale nie dotyczy dodatków czy pożyczek na naukę lub kształcenie zawodowe.
- (55) Równe traktowanie przyznane naukowcom i studentom, a także stażystom, wolontariuszom i pracownikom *au pair*, których uznaje się za pozostających w stosunku pracy w danym państwie członkowskim, obejmuje równe traktowanie w odniesieniu do tych działań zabezpieczenia społecznego, które wymieniono w art. 3 rozporządzenia (WE) nr 883/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾. Niniejsza dyrektywa nie harmonizuje przepisów państw członkowskich dotyczących zabezpieczenia społecznego. Ogranicza się ona do stosowania zasady równego traktowania w dziedzinie zabezpieczenia społecznego do obywateli państw trzecich objętych zakresem jej stosowania. Ponadto niniejsza dyrektywa nie przyznaje praw w przypadkach, które wykraczają poza zakres prawa Unii, na przykład w odniesieniu do członków rodzin przebywających w państwie trzecim. Nie powinno to jednak wpływać na prawo osób pozostających przy życiu, które wywodzą prawa od obywateli państw trzecich objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, do otrzymania w stosownych przypadkach renty rodzinnej podczas przebywania w państwie trzecim.
- (56) W wielu państwach członkowskich prawo do otrzymywania świadczeń rodzinnych zależy od określonych więzi z tym państwem członkowskim, gdyż świadczenia te służą wspieraniu pozytywnych zmian demograficznych mających na celu zapewnienie w przyszłości siły roboczej w tym państwie członkowskim. A zatem niniejsza dyrektywa nie powinna wpływać na prawo państwa członkowskiego do ograniczenia pod pewnymi warunkami zasady równego traktowania w odniesieniu do świadczeń rodzinnych, gdy naukowiec i towarzyszący mu członkowie rodziny przebywają w tym państwie członkowskim jedynie przez określony czas.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/98/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie procedury jednego wniosku o jedno zezwolenie dla obywateli państw trzecich na pobyt i pracę na terytorium państwa członkowskiego oraz w sprawie wspólnego zbioru praw dla pracowników z państw trzecich przebywających legalnie w państwie członkowskim (Dz.U. L 343 z 23.12.2011, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 166 z 30.4.2004, s. 1).

- (57) W przypadku mobilności między państwami członkowskimi zastosowanie ma rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 ⁽¹⁾. Niniejsza dyrektywa nie powinna przyznawać większej liczby praw niż te, które są już przewidziane w obowiązujących przepisach prawa Unii w dziedzinie zabezpieczenia społecznego dla obywateli państw trzecich, którzy mają interesy transgraniczne związane z różnymi państwami członkowskimi.
- (58) Niniejszą dyrektywę należy stosować bez uszczerbku dla korzystniejszych przepisów zawartych w prawie Unii i w mających zastosowanie instrumentach międzynarodowych.
- (59) Dokumenty pobytowe przewidziane w niniejszej dyrektywie powinny być wydawane przez właściwe organy państwa członkowskiego przy zastosowaniu jednolitego wzoru ustanowionego w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1030/2002 ⁽²⁾.
- (60) Każde państwo członkowskie powinno zapewnić publiczne udostępnianie, zwłaszcza przez internet, odpowiednich i regularnie aktualizowanych informacji na temat jednostek przyjmujących zatwierdzonych do celów niniejszej dyrektywy oraz warunków i procedur przyjmowania obywateli państw trzecich na terytorium państw członkowskich do celów niniejszej dyrektywy.
- (61) Niniejsza dyrektywa nie narusza praw podstawowych i jest zgodna z zasadami uznanymi w Karcie praw podstawowych Unii Europejskiej, zgodnie z art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE).
- (62) Państwa członkowskie powinny wprowadzić w życie przepisy niniejszej dyrektywy bez dyskryminacji ze względu na płeć, rasę, kolor skóry, pochodzenie etniczne lub społeczne, cechy genetyczne, język, religię lub światopogląd, opinie polityczne lub wszelkie inne opinie, przynależność do mniejszości narodowej, majątek, urodzenie, niepełnosprawność, wiek lub orientację seksualną.
- (63) Zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną państw członkowskich i Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczącą dokumentów wyjaśniających ⁽³⁾ państwa członkowskie zobowiązały się do złożenia, w uzasadnionych przypadkach, wraz z powiadomieniem o środkach transpozycji, jednego lub większej liczby dokumentów wyjaśniających związki między elementami dyrektywy a odpowiadającymi im częściami krajowych instrumentów transpozycyjnych. W odniesieniu do niniejszej dyrektywy ustawodawca uznaje, że przekazanie takich dokumentów jest uzasadnione.
- (64) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, a mianowicie określenie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, udziału w szkoleniu i wolontariacie europejskim – jako przepisów wiążących – oraz w celu udziału w programie wymiany młodzieży szkolnej, wolontariacie innym niż wolontariat europejski lub podjęcia pracy w charakterze *au pair* – jako przepisów fakultatywnych – nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary lub skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (65) Zgodnie z art. 1 i 2 oraz art. 4a ust. 1 Protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, załączonego do TUE i do TFUE, oraz bez uszczerbku dla art. 4 tego Protokołu, te państwa członkowskie nie uczestniczą w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie są nią związane ani jej nie stosują.
- (66) Zgodnie z art. 1 i 2 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do TUE i TFUE, Dania nie uczestniczy w przyjęciu niniejszej dyrektywy, nie jest nią związana ani jej nie stosuje.
- (67) Obowiązek transpozycji niniejszej dyrektywy do prawa krajowego powinien ograniczać się do tych przepisów, które stanowią zasadniczą zmianę w porównaniu z dyrektywami 2004/114/WE i 2005/71/WE. Obowiązek transpozycji przepisów, które nie uległy zmianie, wynika z tych dyrektyw.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1231/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. rozszerzające rozporządzenie (WE) nr 883/2004 i rozporządzenie (WE) nr 987/2009 na obywateli państw trzecich, którzy nie są jeszcze objęci tymi rozporządzeniami jedynie ze względu na swoje obywatelstwo (Dz.U. L 344 z 29.12.2010, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1030/2002 z dnia 13 czerwca 2002 r. ustanawiające jednolity wzór dokumentów pobytowych dla obywateli państw trzecich (Dz.U. L 157 z 15.6.2002, s. 1).

⁽³⁾ Dz.U. C 369 z 17.12.2011, s. 14.

- (68) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego i rozpoczęcia stosowania dyrektyw określonych w załączniku I część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsza dyrektywa określa:

- a) warunki wjazdu i pobytu przez okres przekraczający 90 dni na terytorium państw członkowskich, a także prawa obywateli państw trzecich, a w stosownych przypadkach członków ich rodzin, w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, udziału w szkoleniu lub wolontariacie w ramach programu wolontariatu europejskiego, a w przypadku gdy państwa członkowskie tak postanowią – w celu udziału w programach wymiany młodzieży szkolnej lub projektach edukacyjnych, wolontariacie innym niż wolontariat europejski lub podjęcia pracy w charakterze *au pair*;
- b) warunki wjazdu i pobytu oraz prawa naukowców, a w stosownych przypadkach członków ich rodzin, oraz studentów, o których mowa w lit. a), w państwach członkowskich innych niż państwo członkowskie, które jako pierwsze przyznało danemu obywatelowi państwa trzeciego zezwolenie na podstawie niniejszej dyrektywy.

Artykuł 2

Zakres stosowania

1. Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do obywateli państw trzecich, którzy wnioskują o przyjęcie lub zostali przyjęci na terytorium państwa członkowskiego w celu prowadzenia badań naukowych, odbycia studiów, udziału w szkoleniu lub wolontariacie w ramach programu wolontariatu europejskiego. Państwa członkowskie mogą również postanowić o stosowaniu przepisów niniejszej dyrektywy do obywateli państw trzecich, którzy wnioskują o przyjęcie w celu udziału w programie wymiany młodzieży szkolnej lub projekcie edukacyjnym, wolontariacie innym niż wolontariat europejski lub podjęcia pracy w charakterze *au pair*.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania do obywateli państw trzecich:

- a) którzy ubiegają się o ochronę międzynarodową lub którzy są beneficjentami ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE ⁽¹⁾ lub którzy są beneficjentami tymczasowej ochrony zgodnie z dyrektywą Rady 2001/55/WE ⁽²⁾ w państwie członkowskim;
- b) których wydalenie zostało zawieszone z przyczyn faktycznych lub prawnych;
- c) którzy są członkami rodzin obywateli Unii, którzy skorzystali z prawa do swobodnego przepływu osób wewnątrz Unii;
- d) którzy korzystają w państwie członkowskim ze statusu rezydenta długoterminowego zgodnie z dyrektywą Rady 2003/109/WE ⁽³⁾;
- e) którym przysługuje, wraz z członkami ich rodzin i bez względu na ich obywatelstwo, prawo do swobodnego przemieszczania się na równi z obywatelami Unii na mocy umów między Unią i jej państwami członkowskimi a państwami trzecimi albo między Unią a państwami trzecimi;
- f) którzy przybywają do Unii jako pracownicy odbywający staż w kontekście przeniesienia wewnątrz przedsiębiorstwa na mocy dyrektywy 2014/66/UE;
- g) którzy są przyjmowani jako wysoko wykwalifikowani pracownicy zgodnie z dyrektywą Rady 2009/50/WE ⁽⁴⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/95/UE z dnia 13 grudnia 2011 r. w sprawie norm dotyczących kwalifikowania obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako beneficjentów ochrony międzynarodowej, jednolitego statusu uchodźców lub osób kwalifikujących się do otrzymania ochrony uzupełniającej oraz zakresu udzielanej ochrony (Dz.U. L 337 z 20.12.2011, s. 9).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów przyznawania tymczasowej ochrony na wypadek masowego napływu wysiedleńców oraz środków wspierających równowagę wysiłków między państwami członkowskimi związanych z przyjęciem takich osób wraz z jego następstwami (Dz.U. L 212 z 7.8.2001, s. 12).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 2003/109/WE z dnia 25 listopada 2003 r. dotycząca statusu obywateli państw trzecich będących rezydentami długoterminowymi (Dz.U. L 16 z 23.1.2004, s. 44).

⁽⁴⁾ Dyrektywa Rady 2009/50/WE z dnia 25 maja 2009 r. w sprawie warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich w celu podjęcia pracy w zawodzie wymagającym wysokich kwalifikacji (Dz.U. L 155 z 18.6.2009, s. 17).

Artykuł 3

Definicje

Do celów niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- 1) „obywatel państwa trzeciego” oznacza osobę niebędącą obywatelem Unii w rozumieniu art. 20 ust. 1 TFUE;
- 2) „naukowiec” oznacza obywatela państwa trzeciego, który posiada stopień doktora lub odpowiednie kwalifikacje uzyskane w ramach szkolnictwa wyższego umożliwiające temu obywatelowi państwa trzeciego dostęp do programów doktoranckich, wybieranego przez instytucję badawczą i przyjmowanego na terytorium państwa członkowskiego w celu prowadzenia działalności badawczej, do której takie kwalifikacje są zwykle wymagane;
- 3) „student” oznacza obywatela państwa trzeciego, który został przyjęty do instytucji szkolnictwa wyższego i który jest przyjęty na terytorium państwa członkowskiego w celu odbycia studiów w pełnym wymiarze, traktowanych jako główne zajęcie, prowadzących do uzyskania uznawanych przez to państwo członkowskie kwalifikacji w ramach szkolnictwa wyższego, w tym dyplomów, świadectw lub stopni doktora w instytucjach szkolnictwa wyższego, co może obejmować kurs przygotowawczy przed podjęciem takich studiów, zgodnie z prawem krajowym, lub obowiązkowe szkolenie;
- 4) „uczeń” oznacza obywatela państwa trzeciego, który jest przyjęty na terytorium państwa członkowskiego w celu uczestnictwa w uznanym, państwowym lub regionalnym programie kształcenia średniego równoważnego poziomowi 2 lub 3 Międzynarodowej Standardowej Klasyfikacji Kształcenia, w ramach programu wymiany młodzieży szkolnej lub projektu edukacyjnego prowadzonych przez instytucję oświatową zgodnie z prawem krajowym lub praktyką administracyjną;
- 5) „stażysta” oznacza obywatela państwa trzeciego, który posiada tytuł lub stopień przyznawany w ramach szkolnictwa wyższego lub który odbywa w państwie trzecim studia prowadzące do uzyskania tytułu lub stopnia przyznawanego w ramach szkolnictwa wyższego i który jest przyjęty na terytorium państwa członkowskiego w ramach programu szkoleń w celu zdobycia wiedzy, praktyki i doświadczenia w środowisku zawodowym;
- 6) „wolontariusz” oznacza obywatela państwa trzeciego, który jest przyjęty na terytorium państwa członkowskiego w celu uczestnictwa w wolontariacie;
- 7) „wolontariat” oznacza program działań w ramach praktycznej solidarności, oparty na programie uznanym za taki przez dane państwo członkowskie lub Unię, bezinteresownie realizujący cele leżące w interesie ogólnym i nieprzewidujący wynagrodzenia, z wyjątkiem zwrotu kosztów lub kieszonkowego;
- 8) „pracownik *au pair*” oznacza obywatela państwa trzeciego, który jest czasowo przyjęty na terytorium państwa członkowskiego przez rodzinę w celu podniesienia swoich umiejętności językowych i poszerzenia wiedzy o państwie przyjmującym w zamian za wykonywanie lekkich prac domowych oraz opiekę nad dziećmi;
- 9) „badania naukowe” oznaczają pracę twórczą prowadzoną w sposób systematyczny w celu zwiększenia zasobu wiedzy, w tym wiedzy o człowieku, kulturze i społeczeństwie, a także użycie tego zasobu wiedzy do znajdowania nowych zastosowań;
- 10) „instytucja badawcza” oznacza każdą instytucję publiczną lub prywatną, która prowadzi badania naukowe;
- 11) „instytucja oświatowa” oznacza publiczną lub prywatną instytucję kształcenia średniego, która jest uznawana przez dane państwo członkowskie lub której kursy są uznawane zgodnie z prawem krajowym lub praktyką administracyjną na podstawie przejrzystych kryteriów i która uczestniczy w programie wymiany młodzieży szkolnej lub projekcie edukacyjnym w celach określonych w niniejszej dyrektywie;
- 12) „projekt edukacyjny” oznacza zestaw działań edukacyjnych opracowany przez instytucję oświatową państwa członkowskiego we współpracy z podobnymi instytucjami w państwie trzecim w celu wymiany kulturalnej i wymiany wiedzy;
- 13) „instytucja szkolnictwa wyższego” oznacza wszelkiego rodzaju instytucje szkolnictwa wyższego uznane lub uważane za takie zgodnie z prawem krajowym, które, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, oferują uznawane tytuły i stopnie przyznawane w ramach szkolnictwa wyższego lub inne uznawane kwalifikacje na poziomie szkolnictwa wyższego, bez względu na nazwę instytucji, lub wszelkie instytucje, które, zgodnie z prawem krajowym lub praktyką krajową, oferują kształcenie lub szkolenie zawodowe na poziomie szkolnictwa wyższego;
- 14) „jednostka przyjmująca” oznacza instytucję badawczą, instytucję szkolnictwa wyższego, instytucję oświatową, organizację odpowiedzialną za wolontariat lub jednostkę przyjmującą stażystów, do której przydzielony został obywatel państwa trzeciego do celów niniejszej dyrektywy i która mieści się na terytorium danego państwa członkowskiego, bez względu na formę prawną tej jednostki, zgodnie z prawem krajowym;
- 15) „rodzina goszcząca” oznacza rodzinę czasowo przyjmującą pracownika *au pair* i dzielącą z pracownikiem codzienne życie rodzinnie na terytorium danego państwa członkowskiego na podstawie umowy zawartej między tą rodziną a pracownikiem *au pair*;

- 16) „zatrudnienie” oznacza wykonywanie działalności obejmującej wszelkie formy pracy, regulowane na mocy prawa krajowego lub zgodnie z mającym zastosowanie układem zbiorowym lub na mocy ustalonej praktyki, na rzecz pracodawcy lub pod jego kierownictwem lub nadzorem;
- 17) „pracodawca” oznacza każdą osobę fizyczną lub osobę prawną, na rzecz której lub pod której kierownictwem lub nadzorem podejmowane jest zatrudnienie;
- 18) „pierwsze państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie, które jako pierwsze wydało obywatelowi państwa trzeciego zezwolenie na podstawie niniejszej dyrektywy;
- 19) „drugie państwo członkowskie” oznacza każde państwo członkowskie inne niż pierwsze państwo członkowskie;
- 20) „unijne programy lub programy wielostronne obejmujące środki w zakresie mobilności” oznaczają finansowane przez Unię lub przez państwa członkowskie programy, które promują mobilność obywateli państw trzecich w Unii lub w państwach członkowskich uczestniczących w odnośnych programach;
- 21) „zezwolenie” oznacza dokument pobytowy lub, jeśli jest to przewidziane w prawie krajowym, wizę długoterminową wydaną do celów niniejszej dyrektywy;
- 22) „dokument pobytowy” oznacza zezwolenie wydane z wykorzystaniem wzoru przedstawionego w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002 upoważniające posiadacza do legalnego pobytu na terytorium państwa członkowskiego;
- 23) „wiza długoterminowa” oznacza zezwolenie wydane przez państwo członkowskie zgodnie z art. 18 konwencji z Schengen ⁽¹⁾ lub wydane zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego niestosującego w pełni dorobku Schengen;
- 24) „członkowie rodziny” oznaczają obywateli państw trzecich zgodnie z definicją zawartą w art. 4 ust. 1 dyrektywy 2003/86/WE.

Artykuł 4

Korzystniejsze przepisy

1. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla korzystniejszych przepisów:
 - a) dwustronnych lub wielostronnych umów zawartych między Unią lub Unią i jej państwami członkowskimi a jednym lub większą liczbą państw trzecich; lub
 - b) dwustronnych lub wielostronnych umów zawartych między jednym lub większą liczbą państw członkowskich a jednym lub większą liczbą państw trzecich.
2. Niniejsza dyrektywa pozostaje bez uszczerbku dla prawa państw członkowskich do przyjęcia lub utrzymania przepisów, które są korzystniejsze dla obywateli państw trzecich, do których niniejsza dyrektywa ma zastosowanie w odniesieniu do art. 10 ust. 2 lit. a) oraz art. 18, 22, 23, 24, 25, 26, 34 i 35.

ROZDZIAŁ II

PRZYJMOWANIE

Artykuł 5

Zasady

1. Przyjęcie obywatela państwa trzeciego na podstawie niniejszej dyrektywy następuje po weryfikacji dokumentów poświadczających, że obywatel państwa trzeciego spełnia:
 - a) warunki ogólne określone w art. 7; oraz
 - b) odpowiednie warunki szczególne określone w art. 8, 11, 12, 13, 14 lub 16.
2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby wnioskodawca dostarczył dokumenty poświadczające, o których mowa w ust. 1, w języku urzędowym danego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek języku urzędowym Unii określonym przez to państwo członkowskie.

⁽¹⁾ Konwencja Wykonawcza do układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 roku między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluxu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach (Dz.U. L 239 z 22.9.2000, s. 19).

3. W przypadku gdy spełnione są wszystkie warunki ogólne i odpowiednie warunki szczególne, obywatele państw trzecich są uprawnieni do otrzymania zezwolenia.

W przypadku gdy państwo członkowskie wydaje dokumenty pobytowe tylko na swoim terytorium, a wszystkie warunki przyjęcia określone w niniejszej dyrektywie są spełnione, dane państwo członkowskie wydaje obywatelowi państwa trzeciego wymaganą wizę.

Artykuł 6

Wielkość napływu

Niniejsza dyrektywa nie ma wpływu na prawo państwa członkowskiego do określenia, zgodnie z art. 79 ust. 5 TFUE, wielkości napływu obywateli państw trzecich, o których mowa w art. 2 ust. 1 niniejszej dyrektywy, z wyjątkiem studentów, jeżeli dane państwo członkowskie uważa, że są oni lub będą w stosunku pracy. Na tej podstawie wniosek o wydanie zezwolenia może zostać uznany za niedopuszczalny albo zostać odrzucony.

Artykuł 7

Warunki ogólne

1. W odniesieniu do przyjęcia obywatela państwa trzeciego na podstawie niniejszej dyrektywy wnioskodawca:
 - a) przedstawia ważny dokument podróży określony w prawie krajowym oraz, jeśli jest to wymagane, wniosek o wizę lub ważną wizę lub, w stosownych przypadkach, ważny dokument pobytowy lub ważną wizę długoterminową; państwa członkowskie mogą wymagać, aby okres ważności dokumentu podróży obejmował co najmniej okres planowanego pobytu;
 - b) jeśli obywatel państwa trzeciego zgodnie z prawem krajowym danego państwa członkowskiego jest małoletni – przedstawia zgodę rodziców na planowany pobyt lub równoważny dokument;
 - c) przedstawia dowód, że obywatel państwa trzeciego posiada ubezpieczenie zdrowotne lub, jeśli tak przewiduje prawo krajowe, że złożył wniosek o takie ubezpieczenie zdrowotne, obejmujące wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego; ubezpieczenie musi być ważne przez okres planowanego pobytu;
 - d) przedstawia, jeśli państwo członkowskie tego wymaga, dowód uiszczenia opłaty za rozpatrzenie wniosku przewidzianej w art. 36;
 - e) przedstawia wymagany przez dane państwo członkowskie dowód, że w czasie planowanego pobytu obywatel państwa trzeciego będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania bez konieczności korzystania z systemu pomocy społecznej państwa członkowskiego, a także na pokrycie kosztów podróży powrotnej. Ocena posiadania wystarczających środków opiera się na indywidualnym badaniu danego przypadku i uwzględnia środki pochodzące między innymi z dodatku, dofinansowania lub stypendium, ważnej umowy o pracę, wiążącej oferty zatrudnienia lub zobowiązania finansowego ze strony organizacji zajmującej się wymianą młodzieży szkolnej, jednostki przyjmującej stażystów, organizacji odpowiedzialnej za wolontariat, rodziny goszczącej lub organizacji pośredniczącej w zatrudnianiu pracowników *au pair*.
2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby wnioskodawca podał adres danego obywatela państwa trzeciego na ich terytorium.

W przypadku gdy prawo krajowe państwa członkowskiego wymaga, aby adres został podany w chwili składania wniosku, a dany obywatel państwa trzeciego nie zna jeszcze przyszłego adresu, państwa członkowskie akceptują adres tymczasowy. W takim przypadku obywatel państwa trzeciego podaje swój stały adres najpóźniej w chwili wydania zezwolenia zgodnie z art. 17.

3. Państwa członkowskie mogą wskazać kwotę odniesienia, którą uznają za „wystarczające środki”, o których mowa w ust. 1 lit. e). Ocena posiadania wystarczających środków opiera się na indywidualnym badaniu danego przypadku.
4. Wniosek jest składany i badany wtedy, gdy dany obywatel państwa trzeciego przebywa poza państwem członkowskim, przez które obywatel państwa trzeciego chce zostać przyjęty, albo wtedy, gdy obywatel państwa trzeciego przebywa już na jego terytorium na podstawie ważnego dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej.

W drodze odstępstwa państwo członkowskie może zaakceptować, zgodnie ze swoim prawem krajowym, wniosek złożony w przypadku gdy dany obywatel państwa trzeciego nie posiada ważnego dokumentu pobytowego lub wizy długoterminowej, ale przebywa legalnie na jego terytorium.

5. Państwa członkowskie określają, czy wnioski mają być składane przez obywatela państwa trzeciego czy przez jednostkę przyjmującą, czy przez którekolwiek z nich.

6. Obywatele państwa trzeciego, których uznaje się za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie są przyjmowani.

Artykuł 8

Szczególne warunki dotyczące naukowców

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 7, w odniesieniu do przyjęcia obywatela państwa trzeciego do celów badań naukowych, wnioskodawca przedkłada umowę o przyjęcie lub, jeśli przewiduje to prawo krajowe, kontrakt, zgodnie z art. 10.

2. Państwa członkowskie mogą wymagać, zgodnie z prawem krajowym, pisemnego zobowiązania się instytucji badawczej do zwrotu kosztów związanych z pobytem i powrotem naukowca, pokrytych ze środków publicznych, w przypadku jego nielegalnego pozostania na terytorium danego państwa członkowskiego. Odpowiedzialność finansowa instytucji badawczej wygasa najpóźniej sześć miesięcy po wygaśnięciu umowy o przyjęcie.

W przypadku gdy prawo pobytu naukowca jest przedłużone zgodnie z art. 25, odpowiedzialność instytucji badawczej, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, jest ograniczona do daty rozpoczęcia obowiązywania dokumentu pobytowego do celów poszukiwania pracy lub prowadzenia działalności gospodarczej.

3. Państwo członkowskie, które ustanowiło procedurę zatwierdzania instytucji badawczych zgodnie z art. 9, zwalnia wnioskodawców z przedstawienia jednego lub większej liczby dokumentów lub dowodów, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu lub w art. 7 ust. 1 lit. c), d) lub e) lub w art. 7 ust. 2, w przypadku gdy obywatel państwa trzeciego ma być przyjęty przez zatwierdzone instytucje badawcze.

Artykuł 9

Zatwierdzanie instytucji badawczych

1. Państwa członkowskie mogą zdecydować o ustanowieniu procedury zatwierdzania publicznych lub prywatnych instytucji badawczych, które chcą przyjąć naukowca w ramach procedury przyjmowania określonej w niniejszej dyrektywie.

2. Zatwierdzenie instytucji badawczej następuje zgodnie z procedurami określonymi w prawie krajowym lub w praktyce administracyjnej danego państwa członkowskiego. Wnioski o zatwierdzenie instytucji badawczych składa się zgodnie z tymi procedurami oraz w oparciu, odpowiednio, o ich zadania statutowe lub cele spółki, a także na podstawie dowodu prowadzenia przez nie badań naukowych.

Zatwierdzenie instytucji badawczej jest ważne przez okres przynajmniej pięciu lat. W wyjątkowych przypadkach państwa członkowskie mogą udzielić zatwierdzenia na krótszy okres.

3. Państwo członkowskie może, niezależnie od innych środków, odmówić odnowienia zatwierdzenia lub cofnąć zatwierdzenie, w przypadku gdy:

- a) instytucja badawcza nie spełnia już warunków ust. 2 niniejszego artykułu, art. 8 ust. 2 lub art. 10 ust. 7;
- b) zatwierdzenie uzyskano w sposób oszukańczy; lub
- c) instytucja badawcza podpisała umowę o przyjęcie z obywatelem państwa trzeciego w sposób oszukańczy lub bez dochowania należytej staranności.

W przypadku gdy odmówiono odnowienia zatwierdzenia lub zatwierdzenie zostało cofnięte, można zabronić danej instytucji ponownego ubiegania się o zatwierdzenie przed upływem okresu pięciu lat od daty publikacji decyzji w sprawie odmowy odnowienia lub cofnięcia.

*Artykuł 10***Umowa o przyjęcie**

1. Instytucja badawcza, która chce przyjąć obywatela państwa trzeciego do celów prowadzenia badań naukowych, podpisuje z nim umowę o przyjęcie. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że kontrakty zawierające elementy, o których mowa w ust. 2 oraz, w stosownych przypadkach, w ust. 3, uznaje się za równoważne z umowami o przyjęcie do celów niniejszej dyrektywy.
2. Umowa o przyjęcie zawiera:
 - a) tytuł lub cel działalności badawczej lub dziedzinę badań naukowych;
 - b) zobowiązanie obywatela państwa trzeciego do dążenia do zrealizowania działalności badawczej;
 - c) zobowiązanie instytucji badawczej do przyjęcia obywatela państwa trzeciego do celów zrealizowania działalności badawczej;
 - d) datę rozpoczęcia i zakończenia lub szacowany czas trwania działalności badawczej;
 - e) informacje na temat planowanej mobilności na terytorium jednego lub większej liczby innych państw członkowskich, jeżeli wiadomo o niej w momencie składania wniosku w pierwszym państwie członkowskim.
3. Państwa członkowskie mogą także wymagać, aby umowa o przyjęcie zawierała:
 - a) informacje na temat stosunku prawnego łączącego instytucję badawczą i naukowca;
 - b) informacje na temat warunków pracy naukowca.
4. Instytucje badawcze mogą podpisywać umowy o przyjęcie wyłącznie wtedy, gdy działalność badawcza została zaakceptowana przez właściwe organy instytucji, po sprawdzeniu:
 - a) celu i szacowanego czasu trwania działalności badawczej oraz faktu dysponowania niezbędnymi środkami finansowymi na jej prowadzenie;
 - b) kwalifikacji obywatela państwa trzeciego w świetle celów badań, potwierdzonych uwierzytelnionym odpisem poświadczenia kwalifikacji.
5. Umowa o przyjęcie wygasa automatycznie, jeżeli obywatel państwa trzeciego nie zostaje przyjęty lub w przypadku wygaśnięcia stosunku prawnego pomiędzy naukowcem a instytucją badawczą.
6. Instytucje badawcze niezwłocznie informują właściwy organ danego państwa członkowskiego o wszystkich zdarzeniach mogących stanowić przeszkodę w wykonaniu umowy o przyjęcie.
7. Państwa członkowskie mogą przewidzieć, że w terminie dwóch miesięcy od daty wygaśnięcia danej umowy o przyjęcie instytucja badawcza musi dostarczyć właściwym organom wyznaczonym do tego celu potwierdzenie, że prowadzono działalność badawczą.
8. Państwa członkowskie mogą określić w swoim prawie krajowym skutki cofnięcia zatwierdzenia lub odmowy odnowienia zatwierdzenia dla obowiązujących umów o przyjęcie zawartych zgodnie z niniejszym artykułem, a także skutki odnoszące się do zezwoleń danych naukowców.

*Artykuł 11***Szczegółne warunki dotyczące studentów**

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 7, w odniesieniu do przyjęcia obywatela państwa trzeciego do celów odbycia studiów, wnioskodawca przedstawia dowód:
 - a) przyjęcia obywatela państwa trzeciego przez instytucję szkolnictwa wyższego w celu odbycia studiów;
 - b) jeżeli państwo członkowskie tego wymaga – wniesienia opłat pobieranych przez instytucję szkolnictwa wyższego;
 - c) jeżeli państwo członkowskie tego wymaga – wystarczającej znajomości języka, w którym mają odbywać się studia;
 - d) jeżeli państwo członkowskie tego wymaga – że obywatel państwa trzeciego będzie miał wystarczające środki na pokrycie kosztów studiów.
2. Obywatele państwa trzeciego, którzy w wyniku wpisania na listę studentów danej instytucji szkolnictwa wyższego zostają automatycznie objęci ubezpieczeniem zdrowotnym obejmującym wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego, uznawani są za spełniających warunek określony w art. 7 ust. 1 lit. c).

3. Państwo członkowskie, które ustanowiło procedurę zatwierdzania instytucji szkolnictwa wyższego zgodnie z art. 15, zwalnia wnioskodawców z przedstawienia jednego lub większej liczby dokumentów lub dowodów, o których mowa w ust. 1 lit. b), c) lub d) niniejszego artykułu lub w art. 7 ust. 1 lit. d) lub w art. 7 ust. 2, w przypadku gdy obywatel państwa trzeciego ma być przyjęty przez zatwierdzone instytucje szkolnictwa wyższego.

Artykuł 12

Szczegółne warunki dotyczące uczniów

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 7, w odniesieniu do przyjęcia obywatela państwa trzeciego do celów programu wymiany młodzieży szkolnej lub projektu edukacyjnego, wnioskodawca przedstawia dowód:

- a) że obywatel państwa trzeciego nie przekracza dolnej ani górnej granicy wieku lub klasy określonych przez dane państwo członkowskie;
- b) przyjęcia przez instytucję oświatową;
- c) uczestnictwa w uznanym, państwowym lub regionalnym programie kształcenia w ramach programu wymiany młodzieży szkolnej lub projektu edukacyjnego prowadzonego przez instytucję oświatową zgodnie z prawem krajowym lub praktyką administracyjną;
- d) że instytucja oświatowa lub – o ile przewiduje to prawo krajowe – strona trzecia bierze odpowiedzialność za obywatela państwa członkowskiego przez cały okres pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego, w szczególności w zakresie kosztów nauki;
- e) że obywatel państwa trzeciego podczas pobytu zamieszka u rodziny lub w specjalnym lokalu mieszkalnym w instytucji oświatowej, lub – o ile przewiduje to prawo krajowe – w jakimkolwiek innym lokalu mieszkalnym spełniającym warunki określone przez dane państwo członkowskie i wybranym zgodnie z zasadami programu wymiany młodzieży szkolnej lub projektu edukacyjnego, w których uczestniczy obywatel państwa członkowskiego.

2. Państwa członkowskie mogą ograniczyć przyjmowanie uczniów uczestniczących w programie wymiany młodzieży szkolnej lub projekcie edukacyjnym do obywateli państw trzecich, które oferują takie same możliwości ich własnym obywatelom.

Artykuł 13

Szczegółne warunki dotyczące stażystów

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 7, w odniesieniu do przyjęcia obywatela państwa trzeciego do celów szkolenia, wnioskodawca:

- a) przedstawia umowę o staż, która przewiduje szkolenie teoretyczne i praktyczne w jednostce przyjmującej. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby taka umowa o staż została zatwierdzona przez właściwy organ i aby jej warunki odpowiadały wymogom ustanowionym w prawie krajowym, układach zbiorowych lub praktykach danego państwa członkowskiego. Umowa o staż obejmuje:
 - (i) opis programu stażu, w tym jego celu edukacyjnego lub składników edukacyjnych;
 - (ii) czas trwania stażu;
 - (iii) warunki odbywania i nadzorowania stażu;
 - (iv) godziny odbywania stażu; oraz
 - (v) stosunek prawny między stażystą a jednostką przyjmującą;
- b) przedstawia dowód uzyskania tytułu lub stopnia przyznawanego w ramach szkolnictwa wyższego w ciągu dwóch lat poprzedzających datę złożenia wniosku uzyskał lub dowód odbywania studiów prowadzących do uzyskania tytułu lub stopnia przyznawanego w ramach szkolnictwa wyższego;
- c) przedstawia dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymaga, że w czasie pobytu obywatel państwa trzeciego będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów stażu;
- d) przedstawia dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymaga, że obywatel państwa trzeciego ukończył lub ukończy kurs językowy umożliwiający nabycie wiedzy koniecznej do celów stażu;
- e) przedstawia dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymaga, że jednostka przyjmująca bierze odpowiedzialność za obywatela państwa trzeciego przez cały okres pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego, w szczególności w zakresie kosztów utrzymania i zakwaterowania;
- f) przedstawia dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymaga, że – jeżeli podczas swojego pobytu obywatel państwa trzeciego jest zakwaterowany przez jednostkę przyjmującą – zakwaterowanie to spełnia warunki określone przez dane państwo członkowskie.

2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby staż odbywał się w tej samej dziedzinie i na tym samym poziomie kwalifikacji co tytuł lub stopień przyznawany w ramach szkolnictwa wyższego lub studia, o których mowa w ust. 1 lit. b).
3. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby jednostka przyjmująca wykazała, że staż nie zastępuje stanowiska pracy.
4. Państwa członkowskie mogą wymagać, zgodnie z prawem krajowym, pisemnego zobowiązania się jednostki przyjmującej do zwrotu kosztów związanych z pobytem i powrotem stażysty, pokrytych ze środków publicznych, w przypadku jego nielegalnego pozostania na terytorium danego państwa członkowskiego. Odpowiedzialność finansowa jednostki przyjmującej wygasa najpóźniej sześć miesięcy po wygaśnięciu umowy o staż.

Artykuł 14

Szczególne warunki dotyczące wolontariuszy

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 7, w odniesieniu do przyjęcia obywatela państwa trzeciego do celów wolontariatu, wnioskodawca:
 - a) przedstawia umowę z jednostką przyjmującą lub, o ile przewiduje to prawo krajowe, z innym organem odpowiedzialnym w danym państwie członkowskim za wolontariat, w którym uczestniczy obywatel państwa trzeciego. Umowa obejmuje:
 - (i) opis wolontariatu;
 - (ii) czas trwania wolontariatu;
 - (iii) warunki odbywania i nadzorowania wolontariatu;
 - (iv) godziny odbywania wolontariatu;
 - (v) dostępne środki na pokrycie kosztów utrzymania i zakwaterowania obywatela państwa trzeciego oraz minimalną kwotę pieniężną jako kieszonkowe podczas pobytu; oraz
 - (vi) w stosownych przypadkach – szkolenia obywatela państwa trzeciego, które mają mu pomóc odbywać wolontariat;
 - b) przedstawia dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymaga, że jeżeli podczas pobytu będzie zakwaterowany przez jednostkę przyjmującą, zakwaterowanie to spełnia warunki określone przez dane państwo członkowskie;
 - c) przedstawia dowód, że jednostka przyjmująca lub, o ile przewiduje to prawo krajowe, inny organ odpowiedzialny za wolontariat, opłacił ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej;
 - d) przedstawia dowód, jeśli państwo członkowskie tego wymaga, że obywatel państwa trzeciego ukończył lub ukończy podstawowy kurs języka, historii, instytucji politycznych i społecznych tego państwa członkowskiego.
2. Państwa członkowskie mogą określić dolną i górną granicę wieku dla obywateli państw trzecich, którzy ubiegają się o przyjęcie jako wolontariusze, bez uszczerbku dla zasad w ramach wolontariatu europejskiego.
3. Wolontariusze uczestniczący w wolontariacie europejskim nie są zobowiązani do przedstawienia dowodów, o których mowa w ust. 1 lit. c) oraz, w stosownych przypadkach, w ust. 1 lit. d).

Artykuł 15

Zatwierdzanie instytucji szkolnictwa wyższego, instytucji oświatowych, organizacji odpowiedzialnych za wolontariat lub jednostek przyjmujących stażystów

1. Do celów niniejszej dyrektywy państwa członkowskie mogą zdecydować o ustanowieniu procedury zatwierdzania instytucji szkolnictwa wyższego, instytucji oświatowych, organizacji odpowiedzialnych za wolontariat lub jednostek przyjmujących stażystów.
2. Zatwierdzenie odbywa się zgodnie z procedurami określonymi w prawie krajowym lub w praktyce administracyjnej danego państwa członkowskiego.

3. W przypadku gdy państwo członkowskie zdecydowało o ustanowieniu procedury zatwierdzenia zgodnie z ust. 1 i 2, dostarcza ono odnośnym jednostkom przyjmującym jasnych i przejrzystych informacji na temat, między innymi, warunków i kryteriów zatwierdzenia, jego okresu ważności, skutków nieprzestrzegania warunków i kryteriów zatwierdzenia, włącznie z możliwością cofnięcia lub odmowy odnowienia zatwierdzenia, jak również wszelkich mających zastosowanie sankcji.

Artykuł 16

Szczególne warunki dotyczące pracowników *au pair*

1. Oprócz spełnienia warunków ogólnych określonych w art. 7, w odniesieniu do przyjęcia obywatela państwa trzeciego do celów pracy w charakterze pracownika *au pair*, obywatel państwa trzeciego:
 - a) przedstawia umowę zawartą przez obywatela państwa trzeciego i rodzinę goszczącą, w której to umowie określone są prawa i obowiązki obywatela państwa trzeciego jako pracownika *au pair*, w tym ustalenia dotyczące kieszonkowego, które ma otrzymywać, odpowiednie ustalenia umożliwiające pracownikowi *au pair* uczęszczanie na zajęcia oraz maksymalna liczba godzin obowiązków wykonywanych na rzecz rodziny goszczącej;
 - b) jest w wieku pomiędzy 18 a 30 lat. W wyjątkowych przypadkach państwa członkowskie mogą zezwolić na przyjęcie w charakterze pracownika *au pair* obywatela państwa trzeciego powyżej górnej granicy wieku;
 - c) przedstawia dowód, że rodzina goszcząca lub organizacja pośrednicząca w zatrudnianiu pracowników *au pair*, o ile przewiduje to prawo krajowe, przyjmuje na siebie odpowiedzialność za obywatela państwa trzeciego przez cały okres pobytu na terytorium danego państwa członkowskiego, w szczególności w zakresie kosztów utrzymania, zakwaterowania i następstw nieszczęśliwych wypadków.
2. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby obywatel państwa trzeciego wnioskujący o przyjęcie w charakterze pracownika *au pair* przedłożył dowód:
 - a) podstawowej znajomości języka danego państwa członkowskiego; lub
 - b) posiadania wykształcenia średniego, kwalifikacji zawodowych lub, w stosownych przypadkach, spełnienia warunków wykonywania zawodu regulowanego, zgodnie z wymogami prawa krajowego.
3. Państwa członkowskie mogą określić, że zatrudnianiem pracowników *au pair* zajmuje się wyłącznie organizacja pośrednicząca w zatrudnianiu pracowników *au pair*, na warunkach określonych przez prawo krajowe.
4. Państwa członkowskie mogą wymagać od członków rodziny goszczącej, aby posiadali oni obywatelstwo inne niż obywatel państwa trzeciego wnioskujący o przyjęcie w charakterze pracownika *au pair* i aby nie mieli żadnych związków rodzinnych z danym obywatelem państwa trzeciego.
5. Maksymalna tygodniowa liczba godzin pełnienia obowiązków pracownika *au pair* nie może przekraczać 25 godzin. Pracownik *au pair* musi mieć co najmniej jeden dzień w tygodniu wolny od pełnienia obowiązków pracownika *au pair*.
6. Państwa członkowskie mogą wyznaczyć minimalną kwotę jako kieszonkowe wypłacane pracownikowi *au pair*.

ROZDZIAŁ III

ZEZWOLENIA I OKRES POBYTU

Artykuł 17

Zezwolenia

1. Gdy zezwolenie ma formę dokumentu pobytowego, państwa członkowskie wykorzystują wzór określony w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002 oraz wpisują w dokumencie pobytowym wyraz „naukowiec”, „student”, „uczeń”, „stażysta”, „wolontariusz” lub „pracownik *au pair*”.
2. Gdy zezwolenie ma formę wizy długoterminowej, państwa członkowskie wprowadzają wzmiankę w rubryce „uwagi” na naklejce wizowej, że wiza została wydana „naukowcowi”, „studentowi”, „uczniowi”, „stażyście”, „wolontariuszowi” lub „pracownikowi *au pair*”.

3. W przypadku naukowców i studentów przybywających do Unii w ramach konkretnego unijnego programu lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności, lub w ramach porozumienia między co najmniej dwiema uznanymi instytucjami szkolnictwa wyższego, w zezwoleniu zamieszcza się wzmiankę o tym konkretnym programie lub tym konkretnym porozumieniu.

4. Gdy zezwolenie na mobilność długoterminową, jest wydawane naukowcowi w formie dokumentu pobytowego, państwa członkowskie wykorzystują wzór określony w rozporządzeniu (WE) nr 1030/2002 oraz wpisują w dokumencie pobytowym wyrazy „naukowiec – mobilność”. Gdy naukowcowi wydawane jest zezwolenie w formie wizy długoterminowej do celów mobilności długoterminowej, państwa członkowskie wpisują „naukowiec – mobilność” w rubryce „uwagi” na naklejce wizowej.

Artykuł 18

Okres ważności zezwolenia

1. Okres ważności zezwolenia dla naukowców wynosi przynajmniej jeden rok lub zezwolenie jest wydawane na okres obowiązywania umowy o przyjęcie, jeżeli jest on krótszy. Zezwolenie jest odnawiane, jeśli art. 21 nie ma zastosowania.

Okres ważności zezwolenia dla naukowców, którzy objęci są unijnymi programami lub programami wielostronnymi obejmującymi środki w zakresie mobilności, wynosi przynajmniej dwa lata lub odpowiada okresowi obowiązywania umowy o przyjęcie, w przypadku gdy jest on krótszy. Jeśli warunki ogólne określone w art. 7 nie są spełnione w odniesieniu do okresu dwóch lat lub całego okresu obowiązywania umowy o przyjęcie, zastosowanie ma akapit pierwszy niniejszego ustępu. Państwa członkowskie zachowują prawo do sprawdzenia, czy nie mają zastosowania podstawy cofnięcia określone w art. 21.

2. Okres ważności zezwolenia dla studentów wynosi przynajmniej jeden rok lub zezwolenie jest wydawane na okres studiów, w przypadku gdy jest on krótszy. Zezwolenie jest odnawiane jeśli art. 21 nie ma zastosowania.

Okres ważności zezwolenia dla studentów, którzy objęci są unijnymi programami lub programami wielostronnymi obejmującymi środki w zakresie mobilności lub porozumieniem między dwiema lub większą liczbą instytucji szkolnictwa wyższego, wynosi przynajmniej dwa lata lub odpowiada okresowi studiów, w przypadku gdy jest on krótszy. Jeśli warunki ogólne określone w art. 7 nie są spełnione w odniesieniu do okresu dwóch lat lub całego okresu studiów, zastosowanie ma akapit pierwszy niniejszego ustępu. Państwa członkowskie zachowują prawo do sprawdzenia, czy nie mają zastosowania podstawy cofnięcia określone w art. 21.

3. Państwa członkowskie mogą określić, że całkowity okres pobytu w celu odbycia studiów nie może przekraczać maksymalnego czasu trwania studiów określonego w prawie krajowym.

4. Zezwolenie dla uczniów jest ważne przez okres trwania programu wymiany młodzieży szkolnej lub projektu edukacyjnego, w przypadku gdy jest on krótszy niż jeden rok, lub jest ważne przez okres nieprzekraczający jednego roku. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o umożliwieniu odnowienia zezwolenia jeden raz na okres niezbędny do zakończenia programu wymiany młodzieży szkolnej lub projektu edukacyjnego, jeśli art. 21 nie ma zastosowania.

5. Zezwolenie dla pracowników *au pair* jest ważne przez okres obowiązywania umowy zawartej przez pracownika *au pair* i rodzinę goszczącą, w przypadku gdy jest on krótszy niż jeden rok, lub jest ważne przez okres nieprzekraczający jednego roku. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o umożliwieniu odnowienia zezwolenia jeden raz na okres nieprzekraczający sześciu miesięcy, po przedłożeniu uzasadnionego wniosku przez rodzinę goszczącą, jeśli art. 21 nie ma zastosowania.

6. Zezwolenie dla stażystów jest ważne przez okres obowiązywania umowy o staż, w przypadku gdy jest on krótszy niż sześć miesięcy, lub jest ważne przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy. Jeżeli okres obowiązywania umowy jest dłuższy niż sześć miesięcy, okres ważności zezwolenia może odpowiadać danemu okresowi zgodnie z prawem krajowym.

Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o umożliwieniu odnowienia zezwolenia jeden raz na okres niezbędny do zakończenia stażu, jeśli art. 21 nie ma zastosowania.

7. Zezwolenie dla wolontariuszy jest ważne przez okres obowiązywania umowy, o której mowa w art. 14 ust. 1 lit. a), w przypadku gdy jest on krótszy niż jeden rok, lub jest ważne przez okres nieprzekraczający jednego roku. Jeżeli okres obowiązywania umowy jest dłuższy niż jeden rok, okres ważności zezwolenia może odpowiadać danemu okresowi zgodnie z prawem krajowym.

8. Państwa członkowskie mogą określić, że w przypadku gdy okres ważności dokumentu podróży danego obywatela państwa trzeciego jest krótszy niż jeden rok lub krótszy niż dwa lata w przypadkach, o których mowa w ust. 1 i 2, okres ważności zezwolenia nie może przekraczać okresu ważności dokumentu podróży.

9. W przypadku gdy państwa członkowskie zezwalają na wjazd i pobyt w ciągu pierwszego roku na podstawie wizy długoterminowej, wniosek o dokument pobytowy składany jest przed wygaśnięciem wizy długoterminowej. Dokument pobytowy jest wydawany, jeśli art. 21 nie ma zastosowania.

Artykuł 19

Informacje dodatkowe

1. Państwa członkowskie mogą podawać informacje dodatkowe w formie papierowej lub przechowywać takie informacje w formie elektronicznej, zgodnie z art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1030/2002 oraz lit. a) ppkt 16 załącznika do tego rozporządzenia. Informacje te mogą być związane z pobytem oraz w przypadkach objętych art. 24 niniejszej dyrektywy z działalnością zarobkową studenta i obejmować w szczególności pełen wykaz państw członkowskich, do których naukowiec lub student zamierzają się udać w ramach mobilności, lub odnośne informacje dotyczące konkretnego unijnego programu lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności, lub porozumienia między dwiema lub większą liczbą uznanych instytucji szkolnictwa wyższego.

2. Państwa członkowskie mogą również postanowić, że informacje, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, są zamieszczane w wizie długoterminowej, zgodnie z pkt 12 załącznika do rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/95 ⁽¹⁾.

ROZDZIAŁ IV

POWODY ODRZUCENIA, COFNIĘCIA LUB ODMOWY ODNOWIENIA ZEZWOLEŃ

Artykuł 20

Powody odrzucenia

1. Państwa członkowskie odrzucają wniosek, w przypadku gdy:

- a) warunki ogólne określone w art. 7 oraz odnośne warunki szczególne określone w art. 8, 11, 12, 13, 14 lub 16 nie zostaną spełnione;
- b) przedstawione dokumenty uzyskano w sposób oszukańczy, sfałszowano je lub ingerowano w nie;
- c) dane państwo członkowskie zezwala na przyjęcie jedynie za pośrednictwem zatwierdzonej jednostki przyjmującej, a dana jednostka przyjmująca nie została zatwierdzona.

2. Państwa członkowskie mogą odrzucić wniosek, w przypadku gdy:

- a) jednostka przyjmująca, inny organ, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. a), strona trzecia, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. d), rodzina goszcząca lub organizacja pośrednicząca w zatrudnianiu pracowników *au pair* nie wypełniły obowiązków prawnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, opodatkowania, praw pracowniczych lub warunków pracy;
- b) gdy ma to zastosowanie, jednostka przyjmująca lub rodzina goszcząca, która zatrudni obywatela państwa trzeciego, nie wypełniają warunków zatrudnienia przewidzianych w prawie krajowym lub układach zbiorowych lub praktykach danego państwa członkowskiego;
- c) na jednostkę przyjmującą, inny organ, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. a), stronę trzecią, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. d), rodzinę goszczącą lub organizację pośredniczącą w zatrudnianiu pracowników *au pair* zostały nałożone zgodnie z przepisami krajowymi sankcje za pracę nierejestrowaną lub nielegalne zatrudnienie;
- d) jednostka przyjmująca została stworzona lub działa głównie w celu ułatwiania wjazdu obywatelom państw trzecich objętym zakresem stosowania niniejszej dyrektywy;
- e) gdy ma to zastosowanie, działalność jednostki przyjmującej jest likwidowana lub została zlikwidowana na mocy krajowych przepisów o niewypłacalności lub nie jest prowadzona żadna działalność gospodarcza;
- f) państwo członkowskie ma dowody lub poważne i obiektywne podstawy do stwierdzenia, że cel pobytu obywatela państwa trzeciego mógłby być inny niż ten, dla którego wnioskuje on o przyjęcie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1683/95 z dnia 29 maja 1995 r. ustanawiające jednolity formularz wizowy (Dz.U. L 164 z 14.7.1995, s. 1).

3. W przypadku gdy obywatel państwa trzeciego wnioskuje o przyjęcie w celu nawiązania stosunku pracy w państwie członkowskim, to państwo członkowskie może sprawdzić, czy dane stanowisko mogłoby zostać obsadzone przez obywateli tego państwa członkowskiego lub innych obywateli Unii, lub obywateli państwa trzeciego legalnie przebywających w tym państwie członkowskim, w którym to przypadku może ono odrzucić wniosek. Niniejszy ustęp stosuje się bez uszczerbku dla zasady preferencji dla obywateli Unii wyrażonej w odpowiednich postanowieniach odpowiednich aktów przystąpienia.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1 w każdej decyzji o odrzuceniu wniosku uwzględnia się konkretne okoliczności danej sprawy i respektuje zasadę proporcjonalności.

Artykuł 21

Powody cofnięcia lub odmowy odnowienia zezwolenia

1. Państwa członkowskie cofają zezwolenie lub, w stosownych przypadkach, odmawiają jego odnowienia, w przypadku gdy:

- a) obywatel państwa trzeciego nie spełnia już warunków ogólnych określonych w art. 7, z wyjątkiem art. 7 ust. 6, lub odnośnych warunków szczególnych określonych w art. 8, 11, 12, 13, 14, 16 lub warunków określonych w art. 18;
- b) zezwolenie lub przedstawione dokumenty uzyskano w sposób oszukańczy lub sfalszowano je lub ingerowano w nie;
- c) dane państwo członkowskie zezwala na przyjęcie jedynie za pośrednictwem zatwierdzonej jednostki przyjmującej, a dana jednostka przyjmująca nie została zatwierdzona;
- d) obywatel państwa trzeciego przebywa na terytorium w celach innych niż te, dla których obywatelowi państwa trzeciego zezwolono na pobyt.

2. Państwa członkowskie mogą cofnąć zezwolenie lub w stosownych przypadkach odmówić jego odnowienia, w przypadku gdy:

- a) jednostka przyjmująca, inny organ, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. a), strona trzecia, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. d), rodzina goszcząca lub organizacja pośrednicząca w zatrudnianiu pracowników *au pair* nie wypełniły obowiązków prawnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, opodatkowania, praw pracowniczych lub warunków pracy;
- b) gdy ma to zastosowanie, jednostka przyjmująca lub rodzina goszcząca zatrudniając obywatela państwa trzeciego nie wypełniają warunków zatrudnienia przewidzianych w prawie krajowym lub układach zbiorowych lub praktykach danego państwa członkowskiego;
- c) na jednostkę przyjmującą, inny organ, o którym mowa w art. 14 ust. 1 lit. a), stronę trzecią, o której mowa w art. 12 ust. 1 lit. d), rodzinę goszczącą lub organizację pośredniczącą w zatrudnianiu pracowników *au pair* zostały nałożone zgodnie z prawem krajowym sankcje za pracę nierejestrowaną lub nielegalne zatrudnienie;
- d) jednostka przyjmująca została stworzona lub działa głównie w celu ułatwiania wjazdu obywatelom państw trzecich objętym zakresem stosowania niniejszej dyrektywy;
- e) gdy ma to zastosowanie, działalność jednostki przyjmującej jest likwidowana lub została zlikwidowana na mocy krajowych przepisów o niewypłacalności lub nie jest prowadzona żadna działalność gospodarcza;
- f) w przypadku studentów – nie są przestrzegane ograniczenia czasowe dla dostępu do działalności zarobkowej na mocy art. 24 lub student nie czyni wystarczających postępów w odnośnych studiach zgodnie z prawem krajowym lub praktyką administracyjną.

3. W przypadku cofnięcia zezwolenia podczas dokonywania oceny, czy student czyni postępy w odnośnych studiach, o których mowa w ust. 2 lit. f), państwo członkowskie może skonsultować się z jednostką przyjmującą.

4. Państwa członkowskie mogą cofnąć zezwolenie lub odmówić jego odnowienia ze względu na porządek publiczny, bezpieczeństwo publiczne lub zdrowie publiczne.

5. W przypadku gdy obywatel państwa trzeciego wnioskuje o odnowienie zezwolenia w celu nawiązania stosunku pracy lub kontynuowania go w państwie członkowskim, z wyjątkiem naukowca, który kontynuuje stosunek pracy z tą samą jednostką przyjmującą, to państwo członkowskie może sprawdzić, czy dane stanowisko mogłoby zostać obsadzone przez obywateli tego państwa członkowskiego lub przez innych obywateli Unii, lub przez obywateli państwa trzeciego będących rezydentami długoterminowymi w tym państwie członkowskim, w którym to przypadku może odmówić odnowienia zezwolenia. Niniejszy ustęp stosuje się bez uszczerbku dla zasady preferencji dla obywateli Unii wyrażonej w odpowiednich postanowieniach odpowiednich aktów przystąpienia.

6. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza cofnąć zezwolenie dla studenta lub odmówić jego odnowienia zgodnie z ust. 2 lit. a), c), d) lub e), studentowi temu zezwala się na złożenie wniosku o przyjęcie go przez inną instytucję szkolnictwa wyższego na równoważne studia, aby umożliwić ukończenie studiów. Studentowi temu zezwala się na pobyt na terytorium danego państwa członkowskiego do czasu, gdy właściwe organy podejmą decyzję w sprawie wniosku.

7. Bez uszczerbku dla ust. 1 w każdej decyzji o cofnięciu zezwolenia lub odmowie jego odnowienia uwzględnia się konkretne okoliczności danej sprawy i respektuje zasadę proporcjonalności.

ROZDZIAŁ V

PRAWA

Artykuł 22

Równe traktowanie

1. Naukowcy mają prawo do bycia traktowanymi na równi z obywatelami danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 12 ust. 1 i 4 dyrektywy 2011/98/UE.

2. Państwa członkowskie mogą ograniczyć równe traktowanie w odniesieniu do naukowców:

- a) na mocy art. 12 ust. 1 lit. c) dyrektywy 2011/98/UE, poprzez wyłączenie dodatków i pożyczek na naukę i utrzymanie lub innych dodatków i pożyczek;
- b) na mocy art. 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy 2011/98/UE, poprzez nieprzyznanie świadczeń rodzinnych naukowcom, którym zezwolono na pobyt na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy;
- c) na mocy art. 12 ust. 1 lit. f) dyrektywy 2011/98/UE, poprzez ograniczenie stosowania tej zasady do przypadków, w których zarejestrowane lub zwyczajowe miejsce pobytu członków rodziny naukowca, dla których występuje on o ulgi, znajduje się na terytorium danego państwa członkowskiego;
- d) na mocy art. 12 ust. 1 lit. g) dyrektywy 2011/98/UE, poprzez ograniczenie dostępu do lokali mieszkalnych.

3. Stażyści, wolontariusze i pracownicy *au pair*, gdy są uznani za osoby pozostające w stosunku pracy w danym państwie członkowskim, oraz studenci mają prawo do bycia traktowanymi na równi z obywatelami danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 12 ust. 1 i 4 dyrektywy 2011/98/UE, z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w ust. 2 tego artykułu.

4. Stażyści, wolontariusze i pracownicy *au pair*, gdy nie są uznani za osoby pozostające w stosunku pracy w danym państwie członkowskim, oraz uczniowie mają prawo do równego traktowania w odniesieniu do dostępu do towarów i usług oraz korzystania z towarów i usług dostępnych ogółowi społeczeństwa, zgodnie z prawem krajowym, a także w stosownych przypadkach w odniesieniu do uznawania dyplomów, świadectw i innych kwalifikacji zawodowych zgodnie z właściwymi procedurami krajowymi.

Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o nieprzyznawaniu im równego traktowania w odniesieniu do procedur uzyskiwania praw do lokali mieszkalnych lub usług zapewnianych przez publiczne urzędy zatrudnienia zgodnie z prawem krajowym.

Artykuł 23

Prowadzenie działalności dydaktycznej przez naukowców

Naukowcy mogą poza działalnością badawczą prowadzić działalność dydaktyczną zgodnie z prawem krajowym. Państwa członkowskie mogą określić maksymalną liczbę godzin lub dni przeznaczonych na działalność dydaktyczną.

Artykuł 24

Działalność zarobkowa studentów

1. Poza czasem studiów oraz z zastrzeżeniem przepisów i warunków mających zastosowanie do odnośnej działalności w danym państwie członkowskim studenci mają prawo do podjęcia zatrudnienia i mogą być uprawnieni do prowadzenia działalności zarobkowej na własny rachunek, z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w ust. 3.
2. W razie potrzeby państwo członkowskie wydaje studentom lub pracodawcom uprzednie zezwolenia zgodnie z prawem krajowym.
3. Każde państwo członkowskie określa maksymalną dozwoloną na taką działalność liczbę godzin na tydzień lub dni lub miesięcy na rok, w wymiarze nie mniejszym niż 15 godzin na tydzień, lub ekwiwalent tego czasu wyrażony w dniach lub miesiącach na rok. Może zostać uwzględniona sytuacja na rynku pracy w danym państwie członkowskim.

Artykuł 25

Pobyt naukowców i studentów w celu poszukiwania zatrudnienia lub prowadzenia działalności gospodarczej

1. Po zakończeniu badań naukowych lub studiów naukowcy i studenci mają możliwość pobytu na terytorium państwa członkowskiego, które wydało zezwolenie na mocy art. 17, na podstawie dokumentu pobytowego, o którym mowa w ust. 3 niniejszego artykułu, przez okres co najmniej dziewięciu miesięcy w celu poszukiwania zatrudnienia lub założenia działalności gospodarczej.
2. Państwa członkowskie mogą ustalić minimalny tytuł, który muszą uzyskać studenci, aby skorzystać z zastosowania niniejszego artykułu. Tytuł ten nie może być wyższy niż 7 poziom europejskich ram kwalifikacji ⁽¹⁾.
3. Do celu pobytu, o którym mowa w ust. 1, państwa członkowskie, po złożeniu wniosku przez naukowca lub studenta, wydają temu obywatelowi państwa trzeciego dokument pobytowy zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1030/2002, w przypadku gdy nadal spełnione są warunki określone w art. 7 ust. 1 lit. a), c), d) oraz e), w art. 7 ust. 6 oraz, w stosownych przypadkach, w art. 7 ust. 2 niniejszej dyrektywy. W przypadku naukowców państwa członkowskie wymagają potwierdzenia przez instytucję badawczą zakończenia ich działalności badawczej, a w przypadku studentów – potwierdzenia uzyskania dyplomu szkoły wyższej, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie formalnych kwalifikacji. W stosownych przypadkach, i jeżeli nadal spełnione są wymogi art. 26, odpowiednio odnawia się dokument pobytowy przewidziany w tym artykule.
4. Państwo członkowskie może odrzucić wniosek na mocy niniejszego artykułu, w przypadku gdy:
 - a) nie są spełnione warunki określone w ust. 3 oraz, w stosownych przypadkach, w ust. 2 i 5;
 - b) przedstawione dokumenty uzyskano w sposób oszukańczy lub sfalszowano je lub ingerowano w nie.
5. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby wniosek na podstawie niniejszego artykułu naukowca lub studenta oraz, w stosownych przypadkach, członków rodziny naukowca został złożony przynajmniej 30 dni przed datą wygaśnięcia zezwolenia wydanego na mocy art. 17 lub 26.
6. Jeśli przed wygaśnięciem zezwolenia wydanego na podstawie art. 17 nie jest dostępny dowód uzyskania dyplomu szkoły wyższej, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie formalnych kwalifikacji lub potwierdzenie przez instytucję badawczą zakończenia działalności badawczej, a zostały spełnione wszystkie pozostałe warunki, państwa członkowskie zezwalają na pobyt danego obywatela państwa trzeciego na ich terytorium w celu przedłożenia takiego dowodu w rozsądnym terminie zgodnie z prawem krajowym.
7. Po co najmniej trzech miesiącach od wydania dokumentu pobytowego na mocy niniejszego artykułu przez dane państwo członkowskie, może ono zażądać od obywateli państwa trzeciego przedstawienia dowodów, że mają oni rzeczywiste szanse znalezienia pracy lub założenia działalności gospodarczej.

Państwa członkowskie mogą wymagać, aby zatrudnienie, którego poszukuje dany obywatel państwa trzeciego, lub działalność gospodarcza, którą zakłada, odpowiadały poziomowi zakończonych badań naukowych lub ukończonych studiów.

⁽¹⁾ Zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram kwalifikacji dla uczenia się przez całe życie (Dz.U. C 111 z 6.5.2008, s. 1).

8. Jeśli warunki przewidziane w ust. 3 lub 7 przestały być spełniane, państwa członkowskie mogą cofnąć dokument pobytowy obywatela państwa trzeciego oraz, w stosownych przypadkach, członków jego rodziny zgodnie z prawem krajowym.

9. Drugie państwa członkowskie mogą stosować niniejszy artykuł do naukowców oraz, w stosownych przypadkach, członków rodziny naukowca lub studentów, którzy przebywają lub przebywali w drugim państwie członkowskim zgodnie z art. 28, 29, 30 lub 31.

Artykuł 26

Członkowie rodziny naukowca

1. W celu umożliwienia członkom rodziny naukowca dołączenia do naukowca w pierwszym państwie członkowskim lub – w przypadku mobilności długoterminowej – w других państwach członkowskich państwa członkowskie stosują przepisy dyrektywy 2003/86/WE z odstępstwami określonymi w niniejszym artykule.

2. Na zasadzie odstępstwa od art. 3 ust. 1 i art. 8 dyrektywy 2003/86/WE przyznanie dokumentu pobytowego członkom rodziny nie zależy od spełnienia przez naukowca wymogu posiadania racjonalnych perspektyw uzyskania prawa do stałego pobytu oraz wymogu minimalnego okresu pobytu.

3. Na zasadzie odstępstwa od art. 4 ust. 1 ostatni akapit i art. 7 ust. 2 dyrektywy 2003/86/WE warunki i środki dotyczące integracji, o których mowa w tych artykułach, mogą być stosowane jedynie wówczas, gdy danym osobom przyznano dokument pobytowy.

4. Na zasadzie odstępstwa od art. 5 ust. 4 akapit pierwszy dyrektywy 2003/86/WE, jeżeli spełnione są warunki łączenia rodzin, dokumenty pobytowe dla członków rodziny przyznawane są przez państwo członkowskie w terminie 90 dni od daty złożenia kompletnego wniosku. Właściwy organ danego państwa członkowskiego rozpatruje wniosek dotyczący członków rodziny naukowca jednocześnie z wnioskiem o przyjęcie lub mobilność długoterminową naukowca, o ile wniosek dotyczący członków rodziny został złożony w tym samym czasie. Dokument pobytowy dla członków rodziny przyznawany jest wyłącznie wtedy, gdy naukowcowi wydano zezwolenie na mocy art. 17.

5. Na zasadzie odstępstwa od art. 13 ust. 2 i 3 dyrektywy 2003/86/WE termin ważności dokumentu pobytowego członków rodziny upływa co do zasady w dniu wygaśnięcia zezwolenia dla danego naukowca. Obejmuje to, w stosownych przypadkach, zezwolenia wydane naukowcowi do celów poszukiwania pracy lub prowadzenia działalności gospodarczej zgodnie z art. 25. Państwa członkowskie mogą wymagać, aby okres ważności dokumentów podróży członków rodziny obejmował co najmniej okres planowanego pobytu.

6. Na zasadzie odstępstwa od art. 14 ust. 2 zdanie drugie dyrektywy 2003/86/WE pierwsze państwo członkowskie lub – w przypadku mobilności długoterminowej – drugie państwa członkowskie nie stosują żadnych ograniczeń czasowych w odniesieniu do dostępu członków rodziny do rynku pracy, poza nadzwyczajnymi okolicznościami, takimi jak szczególnie wysoki stopień bezrobocia.

ROZDZIAŁ VI

MOBILNOŚĆ POMIĘDZY PAŃSTWAMI CZŁONKOWSKIMI

Artykuł 27

Mobilność wewnątrzunijna

1. Obywatel państwa trzeciego posiadający ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie w celu odbycia studiów w ramach unijnego programu lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności lub w ramach porozumienia między dwiema lub większą liczbą instytucji szkolnictwa wyższego lub w celu prowadzenia badań naukowych może – w celu odbycia części studiów lub przeprowadzenia części badań naukowych – na podstawie tego zezwolenia i ważnego dokumentu podróży wjechać i przebywać na terytorium jednego lub większej liczby drugih państw członkowskich na warunkach określonych w art. 28, 29 i 31 oraz z zastrzeżeniem art. 32.

2. Podczas mobilności, o której mowa w ust. 1, naukowcy mogą poza działalnością badawczą prowadzić działalność dydaktyczną, a studenci mogą poza swoimi studiami pracować w jednym lub większej liczbie drugih państwach członkowskich, zgodnie z warunkami określonymi odpowiednio w art. 23 i 24.

3. W przypadku gdy naukowiec przenosi się do drugiego państwa członkowskiego zgodnie z art. 28 lub 29, członkom rodziny posiadającym dokument pobytowy wydany zgodnie z art. 26 zezwala się na towarzyszenie temu naukowcowi w ramach mobilności naukowca na warunkach określonych w art. 30.

Artykuł 28

Krótkoterminowa mobilność naukowców

1. Naukowcy posiadający ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie mają prawo pozostać w celu przeprowadzenia części swoich badań naukowych w jakiegokolwiek instytucji badawczej w jednym lub większej liczbie innych państwach członkowskich przez okres do 180 dni na państwo członkowskie w każdym 360-dniowym okresie, z zastrzeżeniem warunków określonych w niniejszym artykule.

2. Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby naukowiec, instytucja badawcza w pierwszym państwie członkowskim lub instytucja badawcza w drugim państwie członkowskim powiadomiła właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego i drugiego państwa członkowskiego o tym, że naukowiec zamierza przeprowadzić część badań naukowych w instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim.

W takich przypadkach drugie państwo członkowskie zezwala, aby powiadomienia dokonywano:

- a) w momencie składania wniosku w pierwszym państwie członkowskim – jeżeli mobilność do drugiego państwa członkowskiego przewidziana jest już na tym etapie; albo
- b) po przyjęciu naukowca do pierwszego państwa członkowskiego, gdy tylko będzie wiadomo o planowanej mobilności do drugiego państwa członkowskiego.

3. W przypadku gdy powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. a) i jeżeli drugie państwo członkowskie nie zgłosiło jakiegokolwiek sprzeciwu pierwszemu państwu członkowskiemu zgodnie z ust. 7, mobilność naukowca do drugiego państwa członkowskiego może mieć miejsce w dowolnym momencie w ramach okresu ważności zezwolenia.

4. W przypadku gdy powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. b), mobilność można podjąć natychmiast po powiadomieniu drugiego państwa członkowskiego lub w dowolnym innym momencie po takim powiadomieniu w ramach okresu ważności zezwolenia.

5. Powiadomienie obejmuje ważny dokument podróży przewidziany w art. 7 ust. 1 lit. a) oraz ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie obejmujące okres mobilności.

6. Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby wraz z powiadomieniem przekazano następujące dokumenty i informacje:

- a) umowę o przyjęcie w pierwszym państwie członkowskim, o której mowa w art. 10, lub – jeśli wymaga tego drugie państwo członkowskie – umowę o przyjęcie zawartą z instytucją badawczą w drugim państwie członkowskim;
- b) jeśli nie określono tego w umowie o przyjęcie, planowany okres i daty mobilności;
- c) dowód, że dany naukowiec posiada ubezpieczenie zdrowotne obejmujące wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c);
- d) dowód, że podczas pobytu naukowiec będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania bez konieczności korzystania z systemu pomocy społecznej danego państwa członkowskiego, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. e), a także na pokrycie kosztów podróży do pierwszego państwa członkowskiego w przypadkach, o których mowa w art. 32 ust. 4 lit. b).

Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby powiadamiający podał przed rozpoczęciem mobilności naukowca jego adres na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby powiadamiający przedstawił dokumenty w języku urzędowym tego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek języku urzędowym Unii określonym przez to państwo członkowskie.

7. W oparciu o powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, drugie państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec mobilności naukowca na swoim terytorium w terminie 30 dni od otrzymania kompletnego powiadomienia, w przypadku gdy:

- a) nie zostały spełnione warunki określone w ust. 5 lub, w stosownych przypadkach, w ust. 6;
- b) ma zastosowanie jeden z powodów odrzucenia określonych w art. 20 ust. 1 lit. b) lub c) lub w ust. 2 tego artykułu;
- c) dobiegł końca maksymalny okres pobytu, o którym mowa w ust. 1.

8. Naukowcy, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie mają prawa wjazdu ani pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

9. Właściwe organy drugiego państwa członkowskiego niezwłocznie informują na piśmie właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego oraz powiadamiającego o swoim sprzeciwie wobec mobilności. W przypadku gdy drugie państwo członkowskie zgłosi sprzeciw wobec mobilności zgodnie z ust. 7, a mobilność jeszcze nie została podjęta, naukowcy nie zezwala się na przeprowadzenie części badań naukowych w instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim. W przypadku gdy podjęto już mobilność, zastosowanie ma art. 32 ust. 4.

10. Po wygaśnięciu terminu zgłoszenia sprzeciwu drugie państwo członkowskie może wydać danemu naukowcowi dokument poświadczający, że ma on prawo pozostać na jego terytorium i korzystać z praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 29

Długoterminowa mobilność naukowców

1. W odniesieniu do naukowców, którzy posiadają ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie i którzy zamierzają pozostać w celu przeprowadzenia części swoich badań naukowych w którejkolwiek instytucji badawczej w jednym lub większej liczbie drugich państwach członkowskich przez okres dłuższy niż 180 dni na państwo członkowskie, drugie państwo członkowskie:

- a) stosuje art. 28 i zezwala naukowcowi na pobyt na terytorium na podstawie zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie i podczas okresu ważności tego zezwolenia; albo
- b) stosuje procedurę przewidzianą w ust. 2–7.

Drugie państwo członkowskie może określić maksymalny okres długoterminowej mobilności naukowca, który nie może wynosić mniej niż 360 dni.

2. Gdy składany jest wniosek o mobilność długoterminową:

- a) drugie państwo członkowskie może wymagać, aby naukowiec, instytucja badawcza w pierwszym państwie członkowskim lub instytucja badawcza w drugim państwie członkowskim przekazali następujące dokumenty:
 - (i) ważny dokument podróży przewidziany w art. 7 ust. 1 lit. a) oraz ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie;
 - (ii) dowód, że naukowiec posiada ubezpieczenie zdrowotne obejmujące wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c);
 - (iii) dowód, że podczas pobytu naukowiec będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania bez konieczności korzystania z systemu pomocy społecznej państwa członkowskiego, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. e), a także na pokrycie kosztów podróży do pierwszego państwa członkowskiego w przypadkach, o których mowa w art. 32 ust. 4 lit. b);
 - (iv) umowę o przyjęcie w pierwszym państwie członkowskim, o której mowa w art. 10, lub – jeśli wymaga tego drugie państwo członkowskie – umowę o przyjęcie zawartą z instytucją badawczą w drugim państwie członkowskim;
 - (v) jeśli nie określono tego w żadnym z dokumentów przedstawionych przez wnioskodawcę, planowany okres i daty mobilności.

Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby wnioskodawca podał adres danego naukowca na jego terytorium. W przypadku gdy prawo krajowe drugiego państwa członkowskiego wymaga, aby adres został podany w chwili składania wniosku, a dany naukowiec nie zna jeszcze swojego przyszłego adresu, to państwo członkowskie akceptuje adres tymczasowy. W takim przypadku naukowiec podaje swój stały adres najpóźniej w chwili wydania zezwolenia na mobilność długoterminową.

Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby wnioskodawca przedstawił dokumenty w języku urzędowym tego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek języku urzędowym Unii określonym przez to państwo członkowskie;

- b) drugie państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie wniosku o mobilność długoterminową i powiadamia o niej wnioskodawcę na piśmie – najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż w terminie 90 dni od daty złożenia kompletnego wniosku do właściwych organów drugiego państwa członkowskiego;
- c) naukowiec nie jest zobowiązany do opuszczenia terytorium państw członkowskich w celu złożenia wniosku i nie podlega obowiązkowi wizowemu;

- d) naukowcowi zezwala się na prowadzenie części badań naukowych w instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim do czasu podjęcia przez właściwe organy decyzji w sprawie wniosku o mobilność długoterminową, pod warunkiem że:
- (i) nie upłynął okres, o którym mowa w art. 28 ust. 1, ani okres ważności zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie; oraz
 - (ii) jeśli wymaga tego drugie państwo członkowskie, kompletny wniosek został złożony w drugim państwie członkowskim co najmniej 30 dni przed rozpoczęciem mobilności długoterminowej naukowca;
- e) wniosek o mobilność długoterminową nie może zostać złożony w tym samym czasie co powiadomienie do celów mobilności krótkoterminowej. W przypadku gdy potrzeba mobilności długoterminowej pojawia się po podjęciu przez naukowca mobilności krótkoterminowej, drugie państwo członkowskie może zażądać, aby wniosek o mobilność długoterminową został złożony co najmniej 30 dni przed końcem okresu mobilności krótkoterminowej.
3. Drugie państwo członkowskie może odrzucić wniosek o mobilność długoterminową, w przypadku gdy:
- a) nie zostały spełnione warunki określone w ust. 2 lit. a);
 - b) ma zastosowanie jeden z powodów odrzucenia określonych w art. 20, z wyjątkiem ust. 1 lit. a) tego artykułu;
 - c) zezwolenie naukowca w pierwszym państwie członkowskim wygasa w trakcie procedury;
 - d) w stosownych przypadkach, dobiegł końca maksymalny okres pobytu, o którym mowa w ust. 1 akapit drugi.
4. Naukowcy, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie mają prawa wjazdu ani pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego.
5. W przypadku gdy drugie państwo członkowskie podejmie pozytywną decyzję w sprawie wniosku o mobilność długoterminową, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, naukowcowi wydaje się zezwolenie zgodnie z art. 17 ust. 4. Drugie państwo członkowskie informuje właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego o wydaniu zezwolenia na mobilność długoterminową.
6. Drugie państwo członkowskie może cofnąć zezwolenie na mobilność długoterminową, w przypadku gdy:
- a) nie zostały spełnione lub przestały być spełniane warunki określone w ust. 2 lit. a) lub w ust. 4 niniejszego artykułu; lub
 - b) ma zastosowanie jeden z powodów cofnięcia zezwolenia określonych w art. 21, z wyjątkiem ust. 1 lit. a), ust. 2 lit. f) oraz ust. 3, 5 i 6 tego artykułu.
7. Gdy państwo członkowskie podejmuje decyzję w sprawie mobilności długoterminowej, zastosowanie mają odpowiednio art. 34 ust. 2–5.

Artykuł 30

Mobilność członków rodziny naukowca

1. Członkowie rodziny naukowca, którzy posiadają ważny dokument pobytowy wydany przez pierwsze państwo członkowskie, są uprawnieni do wjazdu do jednego lub większej liczby innych państw członkowskich i przebywania w nich, aby towarzyszyć naukowcowi.
2. Gdy drugie państwo członkowskie stosuje procedurę powiadamiania, o której mowa w art. 28 ust. 2, wymaga, aby zostały przekazane następujące dokumenty i informacje:
- a) dokumenty i informacje wymagane na mocy art. 28 ust. 5 oraz ust. 6 lit. b), c) i d) dotyczące członków rodziny towarzyszących naukowcowi;
 - b) dowód, że dany członek rodziny przebywa jako członek rodziny naukowca w pierwszym państwie członkowskim zgodnie z art. 26.

Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby powiadamiający przedstawił dokumenty w języku urzędowym tego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek języku urzędowym Unii określonym przez to państwo członkowskie.

Drugie państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec mobilności członka rodziny na swoje terytorium, jeśli nie zostały spełnione warunki określone akapicie pierwszym. Do tych członków rodziny stosuje się odpowiednio art. 28 ust. 7 lit. b) i c) oraz ust. 9.

3. Gdy drugie państwo członkowskie stosuje procedurę, o której mowa w art. 29 ust. 1 lit. b), naukowiec lub członkowie rodziny naukowca składają wniosek we właściwych organach drugiego państwa członkowskiego. Drugie państwo członkowskie wymaga, aby wnioskodawca przekazał następujące dokumenty i informacje dotyczące członków rodziny:

- a) dokumenty i informacje wymagane na mocy art. 29 ust. 2 lit. a) ppkt (i), (ii), (iii) oraz (v) dotyczące członków rodziny towarzyszących naukowcowi;
- b) dowód, że członek rodziny przebywa jako członek rodziny naukowca w pierwszym państwie członkowskim zgodnie z art. 26.

Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby wnioskodawca przedstawił dokumenty w języku urzędowym tego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek języku urzędowym Unii określonym przez to państwo członkowskie.

Drugie państwo członkowskie może odrzucić wniosek o mobilność długoterminową danego członka rodziny na swoje terytorium, jeśli nie zostały spełnione warunki określone w akapicie pierwszym. Do tych członków rodziny stosuje się odpowiednio art. 29 ust. 2 lit. b) i c), ust. 3 lit. b), c) i d), ust. 5, ust. 6 lit. b) oraz ust. 7.

Okres ważności zezwolenia na mobilność długoterminową dla członków rodziny upływa co do zasady w dniu wygaśnięcia zezwolenia wydanego danemu naukowcowi przez drugie państwo członkowskie.

Zezwolenie na mobilność długoterminową członków rodziny może zostać cofnięte lub jego odnowienie może spotkać się z odmową, jeśli zezwolenie na mobilność długoterminową naukowca, któremu towarzyszą, zostaje cofnięte lub odmówiono jego odnowienia, a oni sami nie posiadają samodzielnego prawa pobytu.

4. Członkowie rodziny, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie mają prawa wjazdu ani pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

Artykuł 31

Mobilność studentów

1. Studenci, którzy posiadają ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie i którzy są objęci unijnym programem lub programem wielostronnym obejmującym środki w zakresie mobilności lub porozumieniem między dwiema lub większą liczbą instytucji szkolnictwa wyższego są uprawnieni do wjazdu do jednego lub większej liczby drugich państw członkowskich i do pozostania w nich w celu odbycia części studiów w instytucji szkolnictwa wyższego przez okres do 360 dni na państwo członkowskie, z zastrzeżeniem warunków określonych w ust. 2–10.

Student, który nie jest objęty unijnym programem lub programem wielostronnym obejmującym środki w zakresie mobilności ani porozumieniem między dwiema lub większą liczbą instytucji szkolnictwa wyższego składa wniosek o zezwolenie na wjazd do drugiego państwa członkowskiego i o pozostanie w nim w celu odbycia części studiów w instytucji szkolnictwa wyższego zgodnie z art. 7 i 11.

2. Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby instytucja szkolnictwa wyższego w pierwszym państwie członkowskim, instytucja szkolnictwa wyższego w drugim państwie członkowskim lub student powiadomili właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego i drugiego państwa członkowskiego o tym, że student zamierza odbyć część studiów w instytucji szkolnictwa wyższego w drugim państwie członkowskim.

W takich przypadkach drugie państwo członkowskie zezwala, aby powiadomienia dokonano:

- a) w momencie składania wniosku w pierwszym państwie członkowskim – jeżeli mobilność do drugiego państwa członkowskiego przewidziana jest już na tym etapie; albo
- b) po przyjęciu danego studenta do pierwszego państwa członkowskiego, gdy tylko będzie wiadomo o planowanej mobilności do drugiego państwa członkowskiego.

3. W przypadku gdy powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. a) i jeżeli drugie państwo członkowskie nie zgłosiło sprzeciwu pierwszemu państwu członkowskiemu zgodnie z ust. 7, mobilność studenta do drugiego państwa członkowskiego może mieć miejsce w dowolnym momencie w ramach okresu ważności zezwolenia.

4. W przypadku gdy powiadomienia dokonano zgodnie z ust. 2 lit. b) i jeżeli drugie państwo członkowskie nie zgłosiło sprzeciwu na piśmie wobec mobilności danego studenta, zgodnie z ust. 7 i 9, mobilność jest uznawana za zatwierdzoną i może mieć miejsce w drugim państwie członkowskim.

5. Powiadomienie obejmuje ważny dokument podróży przewidziany w art. 7 ust. 1 lit. a) oraz ważne zezwolenie wydane przez pierwsze państwo członkowskie obejmujące cały okres mobilności.
6. Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby wraz z powiadomieniem przekazano następujące dokumenty i informacje:
- a) dowód, że dany student odbywa część studiów w drugim państwie członkowskim w ramach unijnego programu lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności lub w ramach porozumienia między dwiema lub większą liczbą instytucji szkolnictwa wyższego, oraz dowód, że student został przyjęty przez instytucję szkolnictwa wyższego w drugim państwie członkowskim;
 - b) jeśli nie określono tego w lit. a), planowany okres i daty mobilności;
 - c) dowód, że dany student posiada ubezpieczenie zdrowotne obejmujące wszystkie rodzaje ryzyka zwyczajowo objęte ubezpieczeniem w przypadku obywateli danego państwa członkowskiego zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. c);
 - d) dowód, że podczas pobytu student będzie posiadać wystarczające środki na pokrycie kosztów utrzymania bez konieczności korzystania z systemu pomocy społecznej państwa członkowskiego, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. e), na pokrycie kosztów studiów, a także kosztów podróży do pierwszego państwa członkowskiego w przypadkach, o których mowa w art. 32 ust. 4 lit. b);
 - e) w stosownych przypadkach, dowód wniesienia opłat pobieranych przez instytucję szkolnictwa wyższego.

Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby przed rozpoczęciem mobilności studenta powiadamiający podał jego adres na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby powiadamiający przedstawił dokumenty w języku urzędowym tego państwa członkowskiego lub w jakimkolwiek języku urzędowym Unii określonym przez to państwo członkowskie.

7. W oparciu o powiadomienie, o którym mowa w ust. 2, drugie państwo członkowskie może zgłosić sprzeciw wobec mobilności studenta na jego terytorium w terminie 30 dni od otrzymania kompletnego powiadomienia, w przypadku gdy:

- a) nie zostały spełnione warunki określone w ust. 5 lub 6;
- b) ma zastosowanie jeden z powodów odrzucenia określonych w art. 20 ust. 1 lit. b) lub c) lub w ust. 2 tego artykułu;
- c) dobiegł końca maksymalny okres pobytu, o którym mowa w ust. 1.

8. Studenci, którzy zostali uznani za osoby stanowiące zagrożenie dla porządku publicznego, bezpieczeństwa publicznego lub zdrowia publicznego, nie mają prawa ani lub pobytu na terytorium drugiego państwa członkowskiego.

9. Właściwe organy drugiego państwa członkowskiego niezwłocznie informują na piśmie właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego oraz powiadamiającego o swoim sprzeciwie wobec mobilności. W przypadku gdy drugie państwo członkowskie zgłosi sprzeciw wobec mobilności zgodnie z ust. 7, studentowi nie zezwala się na odbycie części studiów w instytucji szkolnictwa wyższego w drugim państwie członkowskim.

10. Po wygaśnięciu terminu zgłoszenia sprzeciwu drugie państwo członkowskie może wydać studentowi dokument poświadczający, że ma on prawo pozostać na jego terytorium i korzystać z praw przewidzianych w niniejszej dyrektywie.

Artykuł 32

Gwarancje i sankcje w przypadkach mobilności

1. W przypadku gdy zezwolenie do celu prowadzenia badań naukowych lub odbywania studiów zostało wydane przez właściwe organy państwa członkowskiego niestosującego w pełni dorobku Schengen, a naukowiec lub student przekraczają granicę zewnętrzną, aby wjechać do drugiego państwa członkowskiego w ramach mobilności, właściwe organy drugiego państwa członkowskiego mają prawo wymagać, jako dowodu potwierdzającego mobilność, przedstawienia ważnego zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie oraz:

- a) kopii powiadomienia zgodnie z art. 28 ust. 2 lub art. 31 ust. 2; lub
- b) w przypadku gdy drugie państwo członkowskie zezwala na mobilność bez powiadomienia, dowodu, że dany student odbywa część studiów w drugim państwie członkowskim w ramach unijnego programu lub programu wielostronnego obejmującego środki w zakresie mobilności lub w ramach porozumienia między dwiema lub większą liczbą instytucji szkolnictwa wyższego, a w odniesieniu do naukowców – kopii umowy o przyjęcie określającej szczegóły mobilności naukowca, a jeśli szczegóły mobilności nie są określone w umowie o przyjęcie – pisma z instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim określającego przynajmniej długość trwania mobilności wewnątrzunijnej oraz lokalizację instytucji badawczej w drugim państwie członkowskim.

W przypadku członków rodziny naukowca właściwe organy drugiego państwa członkowskiego mają prawo wymagać jako dowodu potwierdzającego mobilność przedstawienia ważnego zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie oraz kopii powiadomienia zgodnie z art. 30 ust. 2 lub dowodu, że towarzyszą oni naukowcowi.

2. W przypadku gdy właściwe organy pierwszego państwa członkowskiego cofają zezwolenie, natychmiast informują o tym organy drugiego państwa członkowskiego, gdy ma to zastosowanie.

3. Drugie państwo członkowskie może wymagać, aby jednostka przyjmująca drugiego państwa członkowskiego lub naukowiec lub student informowali o wszelkich zmianach wpływających na warunki, na podstawie których zezwolono na podjęcie mobilności.

4. W przypadku gdy naukowiec lub, w stosownych przypadkach, członkowie jego rodziny, lub student przestali spełniać warunki mobilności:

- a) drugie państwo członkowskie może zażądać, aby dany naukowiec oraz, w stosownych przypadkach, członkowie jego rodziny, lub student natychmiast zaprzestali wszelkiej działalności i opuścili jego terytorium;
- b) pierwsze państwo członkowskie, na wniosek drugiego państwa członkowskiego, bez formalności i niezwłocznie zezwala na ponowny wjazd naukowca oraz, w stosownych przypadkach, członków jego rodziny, lub studenta. Ma to również zastosowanie, jeżeli upłynął termin ważności zezwolenia wydanego przez pierwsze państwo członkowskie lub zezwolenie takie zostało cofnięte w okresie mobilności wewnątrz drugiego państwa członkowskiego.

5. W przypadku gdy naukowiec lub członkowie jego rodziny, lub student przekraczają granicę zewnętrzną państwa członkowskiego stosującego w pełni dorobek Schengen, to państwo członkowskie sprawdza dane w systemie informacyjnym Schengen. To państwo członkowskie odmawia prawa do wjazdu osobom lub zgłasza sprzeciw wobec mobilności osób, w odniesieniu do których w systemie informacyjnym Schengen dokonano wpisu w celu odmowy pozwolenia na wjazd i pobyt.

ROZDZIAŁ VII

PROCEDURA ORAZ PRZEJRZYSTOŚĆ

Artykuł 33

Sankcje wobec jednostek przyjmujących

Państwa członkowskie mogą przewidzieć sankcje wobec jednostek przyjmujących lub – w przypadkach objętych art. 24 – wobec pracodawców, którzy nie wypełnili swoich obowiązków na mocy niniejszej dyrektywy. Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Artykuł 34

Gwarancje proceduralne i przejrzystość

1. Właściwe organy danego państwa członkowskiego podejmują decyzję w sprawie wniosku o zezwolenie lub odnowienie takiego zezwolenia oraz powiadamiają wnioskodawcę o tej decyzji na piśmie najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż w terminie 90 dni od daty złożenia kompletnego wniosku, zgodnie z procedurami powiadamiania określonymi w prawie krajowym.

2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 niniejszego artykułu, w przypadku gdy procedura przyjmowania jest związana z zatwierdzoną jednostką przyjmującą, o której mowa w art. 9 i 15, decyzję w sprawie kompletnego wniosku podejmuje najszybciej jak to możliwe, lecz nie później niż w terminie 60 dni.

3. W przypadku gdy informacje lub dokumenty przedstawione na poparcie wniosku są niekompletne, właściwe organy powiadamiają wnioskodawcę w rozsądnym terminie o wymaganych dodatkowych informacjach oraz wyznaczają rozsądny termin na ich przedstawienie. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1 lub 2, zawiesza się do czasu uzyskania przez właściwe organy wymaganych dodatkowych informacji. W przypadku niedostarczenia dodatkowych informacji lub dokumentów w wyznaczonym terminie wniosek może zostać odrzucony.

4. Uzasadnienie decyzji o uznaniu wniosku za niedopuszczalny lub o odrzuceniu wniosku, lub o odmowie odnowienia zezwolenia jest wydawane wnioskodawcy na piśmie. Uzasadnienie decyzji o cofnięciu zezwolenia jest wydawane obywatelowi państwa trzeciego na piśmie. Uzasadnienie decyzji o cofnięciu zezwolenia może zostać wydane na piśmie również jednostce przyjmującej.

5. Wszelkie decyzje o uznaniu wniosku o zezwolenie za niedopuszczalny lub o odrzuceniu wniosku, lub o odmowie odnowienia zezwolenia, lub o jego cofnięciu podlegają zaskarżeniu w danym państwie członkowskim zgodnie z prawem krajowym. W pisemnym powiadomieniu podaje się informację, do którego sądu lub organu administracyjnego można wnieść odwołanie, a także podaje się termin wniesienia odwołania.

Artykuł 35

Przejrzystość i dostęp do informacji

Państwa członkowskie zapewniają wnioskodawcom łatwy dostęp do informacji na temat wszystkich dowodów potwierdzających, które należy załączyć do wniosku, oraz łatwy dostęp do informacji na temat warunków wjazdu i pobytu obywateli państw trzecich objętych zakresem stosowania niniejszej dyrektywy, a w stosownych przypadkach członków ich rodziny, w tym praw, obowiązków i gwarancji proceduralnych. Obejmuje to, w stosownych przypadkach, poziom miesięcznych wystarczających środków, w tym wystarczających środków potrzebnych na pokrycie kosztów studiów lub kosztów szkolenia, bez uszczerbku dla indywidualnego badania każdego przypadku, oraz stosowanych opłat.

Właściwe organy w każdym z państw członkowskich publikują wykaz jednostek przyjmujących zatwierdzonych do celów niniejszej dyrektywy. Zaktualizowane wersje takich wykazów publikuje się jak najszybciej po wprowadzeniu do nich jakichkolwiek zmian.

Artykuł 36

Opłaty

Państwa członkowskie mogą wymagać od obywateli państw trzecich, w tym w stosownych przypadkach członków rodzin lub jednostek przyjmujących, aby uiszczali opłaty za rozpatrywanie powiadomień oraz rozpatrywanie wniosków zgodnie z niniejszą dyrektywą. Opłaty te nie mogą być nieproporcjonalne ani nadmierne.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 37

Współpraca punktów kontaktowych

1. Państwa członkowskie wyznaczają punkty kontaktowe, które skutecznie ze sobą współpracują i są odpowiedzialne za otrzymywanie i przekazywanie informacji niezbędnych do wprowadzenia w życie art. 28–32. Państwa członkowskie przyznają pierwszeństwo wymianie informacji w drodze elektronicznej.

2. Każde państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie, za pośrednictwem krajowych punktów kontaktowych, o których mowa w ust. 1:

- a) o procedurach mających zastosowanie do mobilności, o których mowa w art. 28–31;
- b) czy zezwala na przyjęcie studentów i naukowców jedynie za pośrednictwem zatwierdzonych instytucji badawczych lub zatwierdzonych instytucji szkolnictwa wyższego;
- c) o wielostronnych programach dla studentów i naukowców, które obejmują środki w zakresie mobilności, oraz o porozumieniach między dwiema lub większą liczbą instytucji szkolnictwa wyższego.

*Artykuł 38***Dane statystyczne**

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji dane statystyczne o liczbie zezwoleń wydanych do celów niniejszej dyrektywy oraz powiadomień otrzymanych zgodnie z art. 28 ust. 2 lub art. 31 ust. 2 oraz – w zakresie, w jakim to możliwe – o liczbie obywateli państw trzecich, którym odnowiono zezwolenia lub je cofnięto. W taki sam sposób przekazywane są dane statystyczne o przyjętych członkach rodzin naukowców. Te dane statystyczne uwzględniają podział według obywatelstwa oraz, w miarę możliwości, okres ważności zezwoleń.
2. Dane statystyczne, o których mowa w ust. 1, dotyczą okresów odniesienia o długości jednego roku kalendarzowego i są przekazywane Komisji w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia roku odniesienia. Pierwszym rokiem odniesienia jest rok 2019.
3. Dane statystyczne, o których mowa w ust. 1, są przekazywane zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾.

*Artykuł 39***Sprawozdawczość**

Okresowo, a po raz pierwszy dnia 23 maja 2023 r., Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdania o stosowaniu niniejszej dyrektywy w państwach członkowskich, a w stosownych przypadkach – propozycje zmian.

*Artykuł 40***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy w terminie do dnia 23 maja 2018 r. Niezwłocznie powiadamiają o tym Komisję.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Przepisy te zawierają także wskazanie, że w istniejących przepisach ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odniesienia do dyrektyw uchylonych niniejszą dyrektywą należy odczytywać jako odniesienia do niniejszej dyrektywy. Metody dokonywania takiego odniesienia i formułowania takiego wskazania określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji teksty podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 41***Uchylenie**

Dyrektywy 2004/114/WE i 2005/71/WE tracą moc w odniesieniu do państw członkowskich, które są związane niniejszą dyrektywą, ze skutkiem od dnia 24 maja 2018 r., bez uszczerbku dla obowiązków państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego tych dyrektyw, określonych w załączniku I część B do niniejszej dyrektywy.

W odniesieniu do państw członkowskich, które są związane niniejszą dyrektywą, odesłania do uchylonych dyrektyw traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy, zgodnie z tabelami korelacji w załączniku II.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 311/76 w sprawie zestawienia statystyk dotyczących pracowników cudzoziemców (Dz.U. L 199 z 31.7.2007, s. 23).

*Artykuł 42***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 43***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 maja 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

J.A. HENNIS-PLASSCHAERT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Część A

Uchylone dyrektywy
(o których mowa w art. 41)

Dyrektywa Rady 2004/114/WE (Dz.U. L 375 z 23.12.2004, s. 12)

Dyrektywa Rady 2005/71/WE (Dz.U. L 289 z 3.11.2005, s. 15)

Część B

Terminy transpozycji do prawa krajowego oraz daty rozpoczęcia stosowania
(o których mowa w art. 41)

Dyrektywa	Termin transpozycji	Data rozpoczęcia stosowania
2004/114/WE	12.1.2007	
2005/71/WE	12.10.2007	

ZAŁĄCZNIK II

Tabele korelacji

Dyrektywa 2004/114/WE	Niniejsza dyrektywa
Art. 1 lit. a)	Art. 1 lit. a)
Art. 1 lit. b)	—
—	Art. 1 lit. b)
Art. 2 wyrażenie wprowadzające	Art. 3 wyrażenie wprowadzające
Art. 2 lit. a)	Art. 3 pkt 1
Art. 2 lit. b)	Art. 3 pkt 3
Art. 2 lit. c)	Art. 3 pkt 4
Art. 2 lit. d)	Art. 3 pkt 5
—	Art. 3 pkt 6
Art. 2 lit. e)	Art. 3 pkt 11 i 13
Art. 2 lit. f)	Art. 3 pkt 7
Art. 2 lit. g)	Art. 3 pkt 22
—	Art. 3 pkt 8
—	Art. 3 pkt 12
—	Art. 3 pkt 14–21
—	Art. 3 pkt 23 i 24
Art. 3 ust. 1	Art. 2 ust. 1
Art. 3 ust. 2 lit. a)–d)	Art. 2 ust. 2 lit. a)–d)
Art. 3 ust. 2 lit. e)	—
—	Art. 2 ust. 2 lit. e)–g)
Art. 4	Art. 4
Art. 5	Art. 5 ust. 1
—	Art. 5 ust. 2 i 3
—	Art. 6
Art. 6 ust. 1 lit. a)–c) i lit. e)	Art. 7 ust. 1 lit. a)–d)
Art. 6 ust. 1 lit. d)	Art. 7 ust. 6
Art. 6 ust. 2	—
—	Art. 7 ust. 2 i 3
Art. 7 ust. 1 wyrażenie wprowadzające	Art. 11 ust. 1 wyrażenie wprowadzające
Art. 7 ust. 1 lit. a)	Art. 11 ust. 1 lit. a)
Art. 7 ust. 1 lit. b)	Art. 7 ust. 1 lit. e) i art. 11 ust. 1 lit. d)
Art. 7 ust. 1 lit. c)	Art. 11 ust. 1 lit. c)
Art. 7 ust. 1 lit. d)	Art. 11 ust. 1 lit. b)

Dyrektywa 2004/114/WE	Niniejsza dyrektywa
Art. 7 ust. 2	Art. 11 ust. 2
—	Art. 11 ust. 3
Art. 8	Art. 31
Art. 9 ust. 1 i 2	Art. 12 ust. 1 i 2
Art. 10 wyrażenie wprowadzające	Art. 13 ust. 1 wyrażenie wprowadzające
Art. 10 lit. a)	Art. 13 ust. 1 lit. a)
—	Art. 13 ust. 1 lit. b)
Art. 10 lit. b)	Art. 7 ust. 1 lit. e) i art. 13 ust. 1 lit. c)
Art. 10 lit. c)	Art. 13 ust. 1 lit. d)
—	Art. 13 ust. 1 lit. e) i f)
—	Art. 13 ust. 2–4
Art. 11 wyrażenie wprowadzające	Art. 14 ust. 1 wyrażenie wprowadzające
Art. 11 lit. a)	Art. 14 ust. 2
Art. 11 lit. b)	Art. 14 ust. 1 lit. a)
—	Art. 14 ust. 1 lit. b)
Art. 11 lit. c)	Art. 14 ust. 1 lit. c)
Art. 11 lit. d)	Art. 14 ust. 1 lit. d)
Art. 12 ust. 1	Art. 18 ust. 2
Art. 12 ust. 2	Art. 21 ust. 2 lit. f)
Art. 13	Art. 18 ust. 4
Art. 14	Art. 18 ust. 6
Art. 15	Art. 18 ust. 7
—	Art. 18 ust. 3, 5, 8 i 9
—	Art. 16, 17 i 19
Art. 16 ust. 1	Art. 21 ust. 1 lit. a) i b)
—	Art. 21 ust. 1 lit. c) i d)
Art. 16 ust. 2	Art. 21 ust. 4
—	Art. 21 ust. 2 lit. a)–e)
—	Art. 21 ust. 3
—	Art. 21 ust. 5–7
—	Art. 22 ust. 3 i 4
Art. 17 ust. 1 akapit pierwszy zdanie pierwsze	Art. 24 ust. 1
Art. 17 ust. 1 akapit pierwszy zdanie drugie	Art. 24 ust. 3
Art. 17 ust. 1 akapit drugi	Art. 24 ust. 2
Art. 17 ust. 2	Art. 24 ust. 3
Art. 17 ust. 3 i 4	—
—	Art. 24
—	Art. 27

Dyrektywa 2004/114/WE	Niniejsza dyrektywa
—	Art. 30
—	Art. 32 i 33
Art. 18 ust. 1	Art. 34 ust. 1
—	Art. 34 ust. 2
Art. 18 ust. 2, 3 i 4	Art. 34 ust. 3, 4 i 5
Art. 19	—
—	Art. 35 akapit pierwszy
Art. 20	Art. 36
—	Art. 37 i 38
Art. 21	Art. 39
Art. 22–25	—
—	Art. 40–42
Art. 26	Art. 43
—	Załączniki I i II

Dyrektywa 2005/71/WE	Niniejsza dyrektywa
Art. 1	Art. 1 lit. a)
Art. 2 wyrażenie wprowadzające	Art. 3 wyrażenie wprowadzające
Art. 2 lit. a)	Art. 3 pkt 1
Art. 2 lit. b)	Art. 3 ust. 9
Art. 2 lit. c)	Art. 3 pkt 10
Art. 2 lit. d)	Art. 3 pkt 2
Art. 2 lit. e)	Art. 3 pkt 22
Art. 3 ust. 1	Art. 2 ust. 1
Art. 3 ust. 2 lit. a)	Art. 2 ust. 2 lit. a)
Art. 3 ust. 2 lit. b)	—
Art. 3 ust. 2 lit. c)	Art. 2 ust. 2 lit. b)
Art. 3 ust. 2 lit. d)	—
Art. 4	Art. 4
Art. 5 ust. 1	Art. 9 ust. 1
Art. 5 ust. 2	Art. 9 ust. 2
Art. 5 ust. 3	Art. 8 ust. 2
Art. 5 ust. 4	Art. 10 ust. 7
Art. 5 ust. 5	Art. 35 akapit drugi
Art. 5 ust. 6	Art. 9 ust. 3
Art. 5 ust. 7	Art. 10 ust. 8

Dyrektywa 2005/71/WE	Niniejsza dyrektywa
Art. 6 ust. 1	Art. 10 ust. 1
—	Art. 10 ust. 2
Art. 6 ust. 2 lit. a)	Art. 10 ust. 4
Art. 6 ust. 2 lit. b)	Art. 7 ust. 1 lit. e)
Art. 6 ust. 2 lit. c)	Art. 7 ust. 1 lit. c)
Art. 6 ust. 2 lit. d)	Art. 10 ust. 3
Art. 6 ust. 3	—
Art. 6 ust. 4 i 5	Art. 10 ust. 5 i 6
Art. 7 ust. 1 lit. a)	Art. 7 ust. 1 lit. a)
Art. 7 ust. 1 lit. b)	Art. 8 ust. 1
Art. 7 ust. 1 lit. c)	Art. 8 ust. 2
Art. 7 ust. 1 lit. d)	Art. 7 ust. 6
Art. 7 ust. 1 ostatni akapit	—
Art. 7 ust. 2	—
Art. 7 ust. 3	Art. 5 ust. 3
Art. 8	Art. 18 ust. 1
Art. 9	Art. 26
Art. 10 ust. 1	Art. 21 ust. 1 lit. a), b) i d)
Art. 10 ust. 2	Art. 21 ust. 4
Art. 11 ust. 1 i 2	Art. 23
Art. 12	Art. 22 ust. 1 i 2
Art. 13	Art. 28 i 29
Art. 14 ust. 1	Art. 7 ust. 5
Art. 14 ust. 2 i 3	Art. 7 ust. 4
Art. 14 ust. 4	Art. 5 ust. 3
Art. 15 ust. 1	Art. 34 ust. 1
—	Art. 34 ust. 2
Art. 15 ust. 2	Art. 34 ust. 3
Art. 15 ust. 3	Art. 34 ust. 4
Art. 15 ust. 4	Art. 34 ust. 5
Art. 16	Art. 39
Art. 17–20	—
Art. 21	Art. 43

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) 2016/802
z dnia 11 maja 2016 r.
odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych
(tekst jednolity)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 1999/32/WE ⁽³⁾ została kilkakrotnie znacząco zmieniona ⁽⁴⁾. Dla zachowania przejrzystości i zrozumiałości należy ją ujednolicić.
- (2) Jednym z celów unijnej polityki ochrony środowiska, określonej w programach działań na rzecz środowiska, w szczególności w szóstym programie działań w zakresie środowiska naturalnego przyjętym decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1600/2002/WE ⁽⁵⁾ oraz w siódmym programie działań w zakresie środowiska przyjętym decyzją Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE ⁽⁶⁾, jest osiągnięcie poziomów jakości powietrza, które nie będą skutkowały powstaniem znacznych negatywnych skutków i zagrożeń dla zdrowia ludzkiego i środowiska.
- (3) Zgodnie z art. 191 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) polityka Unii w dziedzinie środowiska stawia sobie za cel wysoki poziom ochrony, z uwzględnieniem różnorodności sytuacji w różnych regionach Unii.
- (4) Niniejsza dyrektywa określa maksymalną dopuszczalną zawartość siarki w ciężkim oleju opałowym, oleju napędowym, oleju napędowym żeglugowym oraz oleju żeglugowym typu diesel stosowanych w Unii.
- (5) Emisje pochodzące ze statków powstające w wyniku spalania paliw żeglugowych o wysokiej zawartości siarki przyczyniają się do zanieczyszczania powietrza dwutlenkiem siarki i cząstkami stałymi, które są szkodliwe dla zdrowia ludzkiego i środowiska oraz przyczyniają się do powstawania kwaśnych opadów. Bez środków określonych w niniejszej dyrektywie emisje pochodzące ze statków wkrótce stałyby się większe niż emisje ze wszystkich źródeł lądowych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 12 z 15.1.2015, s. 117.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 9 marca 2016 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 kwietnia 2016 r.

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 1999/32/WE z dnia 26 kwietnia 1999 r. odnosząca się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych oraz zmieniająca dyrektywę 93/12/EWG (Dz.U. L 121 z 11.5.1999, s. 13).

⁽⁴⁾ Zob. załącznik III, część A

⁽⁵⁾ Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego (Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1).

⁽⁶⁾ Decyzja Parlamentu Europejskiego i Rady nr 1386/2013/UE z dnia 20 listopada 2013 r. w sprawie ogólnego unijnego programu działań w zakresie środowiska do 2020 r. „Dobra jakość życia z uwzględnieniem ograniczeń naszej planety” (Dz.U. L 354 z 28.12.2013, s. 171).

- (6) Zakwaszenie i zawartość dwutlenku siarki w atmosferze niszczą wrażliwe ekosystemy, zmniejszają różnorodność biologiczną i użyteczność oraz mają niszczący wpływ na produkcję zbóż i wzrost lasów. Opady kwaśnego deszczu na miasta mogą powodować znaczące uszkodzenia budynków i dziedzictwa architektury. Zanieczyszczenie dwutlenkiem siarki może również znacząco wpływać na ludzkie zdrowie, szczególnie w przypadku osób cierpiących na choroby układu oddechowego.
- (7) Zakwaszenie jest zjawiskiem transgranicznym, wymagającym rozwiązań zarówno na poziomie unijnym, jak również krajowym i lokalnym.
- (8) Emisja dwutlenku siarki przyczynia się do tworzenia cząstek stałych w powietrzu.
- (9) Zanieczyszczenie powietrza powodowane przez statki podczas postoju w porcie jest głównym problemem wielu miast portowych przy podejmowaniu przez nie działań zmierzających do osiągnięcia unijnych dopuszczalnych poziomów jakości powietrza.
- (10) Państwa członkowskie powinny zachęcać do stosowania energii elektrycznej pobieranej z łądu, ponieważ obecnie jest ona zwykle wytwarzana na statkach przy wykorzystaniu silników pomocniczych.
- (11) Unia oraz poszczególne państwa członkowskie są umawiającymi się stronami Konwencji Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych z dnia 13 listopada 1979 r. w sprawie transgranicznego zanieczyszczania powietrza na dalekie odległości. Drugi protokół do konwencji EKG ONZ w sprawie transgranicznego zanieczyszczenia dwutlenkiem siarki przewiduje, że umawiające się strony powinny zredukować emisje dwutlenku siarki o co najmniej 30 %, zgodnie z postanowieniami pierwszego protokołu; drugi protokół jest oparty na założeniu, że ładunki i poziomy krytyczne będą w dalszym ciągu przekraczane w niektórych wrażliwych regionach. Wymagane będzie stosowanie dalszych środków mających na celu redukcję emisji dwutlenku siarki. W związku z tym umawiające się strony powinny dokonywać dalszych znacznych redukcji emisji dwutlenku siarki.
- (12) Siarka, która występuje naturalnie w małych ilościach w ropie naftowej i węgla, jest od wielu lat uznawana za główne źródło emisji dwutlenku siarki będących jednym z podstawowych powodów powstawania kwaśnych deszczu i jednym z głównych powodów zanieczyszczenia powietrza w wielu obszarach miejskich i przemysłowych.
- (13) Badania wykazały, że korzyści z redukcji emisji dwutlenku siarki poprzez redukcję zawartości siarki w paliwach będą często znacznie większe niż szacowane koszty ponoszone przez branżę w niniejszej dyrektywie. Istnieją sprawdzone technologie pozwalające na redukcję poziomu siarki w paliwach ciekłych.
- (14) Zgodnie z art. 193 TFUE, niniejsza dyrektywa nie powinna stanowić przeszkody dla państw członkowskich w utrzymywaniu lub ustanawianiu bardziej rygorystycznych środków ochronnych w celu zachęcenia do wcześniejszego wdrożenia jej przepisów dotyczących maksymalnej zawartości siarki w paliwach żeglugowych, przykładowo poprzez stosowanie metod redukcji emisji poza obszarami kontroli emisji SO_x. Takie środki muszą być zgodne z Traktatami i należy o nich powiadomić Komisję.
- (15) Państwo członkowskie przed wprowadzeniem nowych, bardziej rygorystycznych środków ochronnych powinno poinformować o nich Komisję zgodnie z dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 ⁽¹⁾.
- (16) TFUE wymaga uwzględnienia szczególnych cech regionów najbardziej oddalonych Unii, a mianowicie francuskich departamentów zamorskich, Azorów, Madery i Wysp Kanaryjskich.
- (17) W odniesieniu do dopuszczalnej zawartości siarki w ciężkich olejach opałowych należy przewidzieć odstępstwa w państwach członkowskich oraz regionach, w których pozwalają na to warunki środowiskowe.
- (18) W odniesieniu do wartości dopuszczalnej zawartości siarki w ciężkich olejach opałowych należy również przewidzieć odstępstwa od ich użycia w obiektach energetycznego spalania, w których emisja jest zgodna z wartością dopuszczalną ustanowioną dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/80/WE ⁽²⁾, lub w załączniku V do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/1535 z dnia 9 września 2015 r. ustanawiająca procedurę udzielania informacji w dziedzinie przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U. L 241 z 17.9.2015, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2001/80/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych obiektów energetycznego spalania (Dz.U. L 309 z 27.11.2001, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (zintegrowane zapobieganie zanieczyszczeniom i ich kontrola) (Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17).

- (19) W przypadku obiektów energetycznego spalania produktów rafineryjnych wyłączonych z zakresu stosowania art. 3 ust. 2 lit. d) lub art. 3 ust. 3 lit. c) niniejszej dyrektywy, średnia emisja dwutlenku siarki przez te obiekty nie powinna przekraczać wartości dopuszczalnych określonych w dyrektywie 2001/80/WE lub w załączniku V do dyrektywy 2010/75/UE, lub w przyszłych aktach zmieniających te dyrektywy. Stosując niniejszą dyrektywę państwa członkowskie powinny pamiętać, że stosowanie paliw zastępczych, innych niż te, o których mowa w art. 2, nie powinno prowadzić do zwiększenia emisji zanieczyszczeń zakwaszających środowisko.
- (20) W 2008 r. Międzynarodowa Organizacja Morska (IMO) przyjęła rezolucję zmieniającą załącznik VI do Protokołu z 1997 r. uzupełniającego Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki z 1973 r., zmodyfikowaną przynależnym do niej Protokołem z 1978 r. (zwaną dalej „konwencją MARPOL”), zawierający przepisy dotyczące zapobiegania zanieczyszczaniu powietrza przez statki. Zmieniony załącznik VI do konwencji MARPOL wszedł w życie w dniu 1 lipca 2010 r.
- (21) Zmieniony załącznik VI do konwencji MARPOL wprowadza między innymi bardziej rygorystyczne wartości dopuszczalne w odniesieniu do zawartości siarki w paliwie żeglugowym stosowanym w obszarach kontroli emisji SO_x (1,00 % od dnia 1 lipca 2010 r. oraz 0,10 % od dnia 1 stycznia 2015 r.), a także w obszarach morskich poza obszarami kontroli emisji SO_x (3,50 % od dnia 1 stycznia 2012 r. oraz, co do zasady, 0,50 % od dnia 1 stycznia 2020 r.). Większość państw członkowskich ma obowiązek, zgodnie z ciążącymi na nich zobowiązaniami międzynarodowymi, wprowadzić wymaganie, by w obszarach kontroli emisji SO_x statki stosowały paliwa o maksymalnej zawartości siarki w wysokości 1,00 % od dnia 1 lipca 2010 r. W celu zapewnienia spójności z przepisami prawa międzynarodowego, a także w celu zabezpieczenia odpowiedniego egzekwowania nowych, globalnych norm dotyczących zawartości siarki w Unii, przepisy niniejszej dyrektywy powinny być zgodne z postanowieniami zmienionego załącznika VI do konwencji MARPOL. Aby zapewnić minimalną jakość paliwa stosowanego na statkach w zakresie zgodności paliwa lub technologii, nie powinno być dozwolone stosowanie na terytorium Unii paliwa żeglugowego, którego zawartość siarki przekracza ogólną normę wynoszącą 3,50 % na jednostkę masy, z wyjątkiem paliw dostarczanych na statki stosujące metody redukcji emisji działające w systemach zamkniętych.
- (22) W ramach procedur IMO możliwe jest wprowadzenie poprawek do załącznika VI do konwencji MARPOL dotyczących obszarów kontroli emisji SO_x . W przypadku wprowadzenia dalszych zmian, w tym zwolnień, dotyczących stosowania maksymalnych wartości dopuszczalnych w obszarach kontroli emisji SO_x w załączniku VI do konwencji MARPOL, Komisja powinna rozpatrzyć takie zmiany oraz, w stosownych przypadkach, niezwłocznie przedstawić niezbędny wniosek zgodnie z TFUE, aby w pełni dostosować niniejszą dyrektywę do przepisów IMO dotyczących obszarów kontroli emisji SO_x .
- (23) Wyznaczenie każdego nowego obszaru kontroli emisji powinno podlegać procedurze IMO określonej w załączniku VI do konwencji MARPOL i opierać się na należycie uzasadnionych argumentach opartych na kryteriach środowiskowych i ekonomicznych, a także na danych naukowych.
- (24) Zgodnie z prawidem 18 zmienionego załącznika VI do konwencji MARPOL państwa członkowskie powinny dążyć do zapewnienia dostępności paliw żeglugowych zgodnych z niniejszą dyrektywą.
- (25) Ze względu na globalny wymiar polityki środowiskowej i emisji pochodzących z żeglugi powinno się ustalić ambitne normy dotyczące emisji na poziomie globalnym.
- (26) Unia będzie nadal postulować, na forum IMO, o skuteczniejszą ochronę regionów wrażliwych na emisje SO_x i zmniejszenie normalnej wartości dopuszczalnej w odniesieniu do paliwa bunkrowego.
- (27) Statki pasażerskie wykonują usługi głównie w portach lub na wodach przybrzeżnych, wywierając istotny wpływ na zdrowie ludzkie i na środowisko. W celu poprawy jakości powietrza w sąsiedztwie portów i w obszarach przybrzeżnych statki te są zobowiązane do korzystania z paliwa żeglugowego o maksymalnej zawartości siarki wynoszącej 1,50 % do czasu, gdy bardziej rygorystyczne normy dotyczące zawartości siarki zaczną być stosowane w odniesieniu do wszystkich statków na morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych i w strefach kontroli zanieczyszczeń państw członkowskich.
- (28) Aby ułatwić przejście na nowe technologie budowy silników, umożliwiające dalsze znaczne ograniczenie emisji w sektorze morskim, Komisja powinna szerzej zbadać możliwości stosowania silników gazowych w statkach i zachęcać do tego.
- (29) Należyte egzekwowanie zobowiązań dotyczących zawartości siarki w paliwach żeglugowych jest niezbędne do osiągnięcia celów niniejszej dyrektywy. Doświadczenie zgromadzone w trakcie wdrażania dyrektywy 1999/32/WE wskazuje na konieczność wzmocnienia systemu monitorowania i egzekwowania przepisów, aby zapewnić prawidłowe wdrażanie niniejszej dyrektywy. W tym celu konieczne jest, aby państwa członkowskie zapewniły odpowiednio częste i dokładne pobieranie próbek paliwa żeglugowego wprowadzanego na rynek lub stosowanego na statkach, a także przeprowadzanie regularnych kontroli dzienników okrętowych statków oraz dokumentów dostawy paliwa. Państwa członkowskie powinny również ustanowić system skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających sankcji za niespełnienie wymagań przewidzianych w przepisach niniejszej dyrektywy. W celu zapewnienia większej przejrzystości informacji należy również zapewnić publiczne udostępnienie wykazu lokalnych dostawców paliwa żeglugowego.

- (30) Zapewnienie zgodności z niskimi wartościami dopuszczalnymi siarki w paliwach żeglugowych, w szczególności w obszarach kontroli emisji SO_x , może skutkować znacznym wzrostem ceny tych paliw, przynajmniej w krótkim terminie, i może mieć negatywny wpływ na konkurencyjność żeglugi morskiej krótkiego zasięgu w porównaniu z innymi środkami transportu, a także na konkurencyjność gałęzi przemysłu w krajach sąsiadujących z obszarami kontroli emisji SO_x . W celu zmniejszenia kosztów zapewnienia zgodności z przepisami, ponoszonych przez zainteresowane gałęzie przemysłu, konieczne jest wprowadzenie odpowiednich rozwiązań, takich jak umożliwienie stosowania alternatywnych, bardziej opłacalnych metod zapewnienia zgodności niż zgodność wynikająca z rodzaju stosowanego paliwa oraz, w razie potrzeby, zapewnianie wsparcia. Komisja, między innymi w oparciu o sprawozdania państw członkowskich, powinna ściśle monitorować wpływ zachowania przez sektor żeglugi zgodności z nowymi normami jakości paliwa, w szczególności w odniesieniu do ewentualnej zmiany rodzaju transportu z transportu morskiego na lądowy, i w stosownych przypadkach powinna proponować właściwe działania w celu przeciwdziałania takiej tendencji.
- (31) Ograniczenie zmiany rodzaju transportu z transportu morskiego na lądowy jest ważne ze względu na to, że rosnący udział transportu drogowego w przewozie towarów byłby w wielu przypadkach sprzeczny z celami Unii w zakresie zmian klimatu i zwiększyłby zatory drogowe.
- (32) Koszty wprowadzenia nowych wymogów dotyczących zmniejszenia emisji dwutlenku siarki mogłyby wiązać się z ryzykiem zmiany rodzaju transportu z transportu morskiego na lądowy oraz mogłyby mieć negatywny wpływ na konkurencyjność gałęzi przemysłu. Komisja powinna w pełni wykorzystać instrumenty, takie jak Marco Polo i transeuropejska sieć transportowa, w celu udzielenia ukierunkowanego wsparcia, tak aby zminimalizować ryzyko zmiany rodzaju transportu. Państwa członkowskie mogą uznać za konieczne udzielenie wsparcia podmiotom, na które ma wpływ niniejsza dyrektywa, zgodnie z obowiązującymi zasadami pomocy państwa.
- (33) Zgodnie z aktualnymi wytycznymi w sprawie pomocy państwa w zakresie ochrony środowiska, a także bez uszczerbku dla zmian tych wytycznych w przyszłości, państwa członkowskie mogą udzielać pomocy państwa podmiotom, na które ma wpływ niniejsza dyrektywa, w tym pomocy w celu modernizacji aktualnie wykorzystywanych statków, jeżeli takie działania pomocowe są uznawane za zgodne z rynkiem wewnętrznym na podstawie art. 107 i 108 TFUE, a w szczególności w świetle obowiązujących wytycznych w sprawie pomocy państwa w zakresie ochrony środowiska. W tym kontekście Komisja może wziąć pod uwagę fakt, że stosowanie niektórych metod redukcji emisji wykracza poza wymogi niniejszej dyrektywy poprzez redukcję nie tylko emisji dwutlenku siarki, ale również innych emisji.
- (34) Powinno się ułatwić dostęp do metod redukcji emisji. Dzięki tym metodom stopień redukcji emisji może być co najmniej równorzędny z wynikami osiągalnymi dzięki zastosowaniu paliw niskosiarkowych, lub nawet wyższy, pod warunkiem że metody te nie mają poważnego niekorzystnego wpływu na środowisko, na przykład na ekosystemy morskie, oraz że zostały opracowane zgodnie z odpowiednimi mechanizmami zatwierdzania i kontroli. Znane już metody alternatywne, takie jak stosowanie pokładowych systemów oczyszczania gazów spalinowych, mieszaniny paliwa i skroplonego gazu ziemnego lub stosowanie biopaliw, powinny zostać uznane w Unii. Ważne jest propagowanie testowania i opracowywania nowych metod redukcji emisji, aby m.in. ograniczyć zmianę rodzaju transportu z transportu morskiego na lądowy.
- (35) Metody redukcji emisji oferują możliwość znacznego zmniejszenia emisji. Komisja powinna zatem propagować testowanie i opracowywanie takich technologii, między innymi rozważając utworzenie programu finansowanego przy udziale przemysłu, który opierałby się na zasadach obowiązujących dla podobnych programów, takich jak program „Czyste niebo”.
- (36) Komisja we współpracy z państwami członkowskimi oraz zainteresowanymi podmiotami powinna dalej opracować środki wskazane w dokumencie roboczym służb Komisji z dnia 16 września 2011 r. zatytułowanym „Redukcja emisji zanieczyszczeń pochodzących z transportu morskiego i niezbędnik zrównoważonego transportu wodnego”.
- (37) W przypadku przerwania dostaw ropy naftowej, produktów ropopochodnych lub innych węglowodorów, Komisja może zezwolić na wprowadzenie wyższej wartości dopuszczalnej na terytorium danego państwa członkowskiego.
- (38) Państwa członkowskie powinny ustanowić właściwe mechanizmy monitorowania zgodności z przepisami niniejszej dyrektywy. Sprawozdania w sprawie zawartości siarki w paliwach ciekłych powinny zostać przedstawione Komisji.
- (39) Niniejsza dyrektywa powinna zawierać szczegółowe wskazówki dotyczące zawartości i formatu sprawozdania w celu zapewnienia zharmonizowanej sprawozdawczości.

- (40) Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 TFUE w odniesieniu do zmiany równoważnych wartości emisji dla metod redukcji emisji oraz kryteriów stosowania tych metod określonych w załącznikach I i II do niniejszej dyrektywy, w celu dostosowania ich do postępu naukowo-technicznego w taki sposób, aby zapewnić ścisłą zgodność z odpowiednimi instrumentami IMO, a także w odniesieniu do zmiany art. 2 lit. a)–e) i p), art. 13 ust. 2 lit. b) ppkt (i) i art. 13 ust. 3 niniejszej dyrektywy w celu dostosowania tych przepisów do postępu naukowo-technicznego. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednolite, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (41) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania niniejszej dyrektywy należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽¹⁾.
- (42) Właściwe jest, aby Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki, ustanowiony rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 2099/2002 ⁽²⁾, wspomagał Komisję w zatwierdzaniu metod redukcji emisji nieobjętych dyrektywą Rady 96/98/WE ⁽³⁾.
- (43) Dla wdrożenia niniejszej dyrektywy ważne są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje. Państwa członkowskie powinny uwzględnić w ramach tych sankcji kary pieniężne obliczone w taki sposób, aby pozbawiały one osoby odpowiedzialne przynajmniej korzyści gospodarczych płynących z popełnionego przez nie naruszenia oraz aby wysokość tych kar pieniężnych stopniowo wzrastała w przypadku powtarzania się naruszeń. Państwa członkowskie powinny powiadomić Komisję o przepisach dotyczących sankcji.
- (44) Niniejsza dyrektywa nie powinna naruszać zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku III część B,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Cel i zakres

1. Celem niniejszej dyrektywy jest redukcja emisji dwutlenku siarki wynikającej ze spalania niektórych rodzajów paliw ciekłych i przez to zredukowanie szkodliwego wpływu emisji tych zanieczyszczeń na człowieka i na środowisko.
2. Redukcje emisji dwutlenku siarki pochodzących ze spalania określonych rodzajów ropopochodnych paliw ciekłych osiąga się przez wprowadzenie wartości dopuszczalnych zawartości siarki w tych paliwach jako warunku ich stosowania na terytorium państw członkowskich, na ich morzach terytorialnych, w ich wyłącznych strefach ekonomicznych lub strefach kontroli zanieczyszczeń.

Wartości dopuszczalne zawartości siarki w niektórych ropopochodnych paliwach ciekłych ustanowione w niniejszej dyrektywie nie dotyczą jednak:

- a) paliw przeznaczonych do celów badawczych oraz do testowania;
- b) paliw przeznaczonych do przetworzenia przed ostatecznym spalaniem;
- c) paliw przeznaczonych do przetworzenia w przemyśle rafineryjnym;
- d) paliw stosowanych w regionach najbardziej oddalonych Unii i wprowadzanych tam na rynek, pod warunkiem że zainteresowane państwa członkowskie zapewnią, aby w tych regionach:
 - (i) były przestrzegane normy jakości powietrza;
 - (ii) nie były stosowane ciężkie oleje opałowe, w których zawartość siarki przekracza 3 % na jednostkę masy;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 listopada 2002 r. ustanawiające Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniu Morza przez Statki (COSS) i zmieniające rozporządzenia dotyczące bezpieczeństwa na morzu i zapobiegania zanieczyszczeniom morza przez statki (Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 96/98/WE z dnia 20 grudnia 1996 r. w sprawie wyposażenia statków (Dz.U. L 46 z 17.2.1997, s. 25).

- e) paliw stosowanych w okrętach wojennych oraz innych jednostkach pływających sił zbrojnych. Jednakże każde państwo członkowskie podejmie starania w celu zapewnienia, poprzez przyjęcie odpowiednich środków niewpływających ujemnie na eksploatację oraz możliwości operacyjne tych statków, aby ich eksploatacja przebiegała w sposób zgodny z niniejszą dyrektywą, w zakresie, w jakim jest to uzasadnione i wykonalne;
- f) stosowania paliwa w statkach, niezbędnego do szczególnych celów dotyczących zapewnienia bezpieczeństwa statku lub ratowania życia na morzu;
- g) stosowania paliwa w statkach, które jest niezbędne ze względu na uszkodzenie samego statku lub jego oprzyrządowania, jeżeli po wystąpieniu szkody zostaną podjęte racjonalne środki przeciwdziałające lub minimalizujące nadmierne emisje i jeżeli środki zmierzające do usunięcia szkody zostaną podjęte możliwie szybko. Nie dotyczy to przypadku, gdy właściciel lub kapitan statku działał z zamiarem wyrządzenia szkody lub lekkomyślnie;
- h) bez uszczerbku dla art. 5, paliw stosowanych na pokładach statków stosujących metody redukcji emisji zgodnie z art. 8 i 10.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej dyrektywy stosuje się następujące definicje:

- a) „ciężki olej opałowy” oznacza:
 - (i) ropopochodne paliwo ciekłe, z wyjątkiem paliwa żeglugowego, wchodzące w zakres kodów CN 2710 19 51 – 2710 19 68, 2710 20 31, 2710 20 35 lub 2710 20 39; lub
 - (ii) ropopochodne paliwo ciekłe, inne niż olej napędowy zdefiniowany w lit. b) i inne niż paliwa żeglugowe zdefiniowane w lit. c), d) i e), które, z powodu ograniczeń jego destylacji, zalicza się do kategorii ciężkich olejów przeznaczonych do użycia jako paliwo, i którego mniej niż 65 % objętości (w tym straty) destyluje w temperaturze 250 °C metodą ASTM D86. Jeśli destylacja nie może być ustalona metodą ASTM D86, produkt rafineryjny jest również zaliczany do kategorii ciężkich olejów opałowych;
 - b) „olej napędowy” oznacza:
 - (i) ropopochodne paliwo ciekłe, z wyjątkiem paliwa żeglugowego, wchodzące w zakres kodów CN 2710 19 25, 2710 19 29, 2710 19 47, 2710 19 48, 2710 20 17 lub 2710 20 19; lub
 - (ii) ropopochodne paliwo ciekłe, z wyjątkiem paliwa żeglugowego, którego mniej niż 65 % objętości (w tym straty) destyluje w temperaturze 250 °C i którego co najmniej 85 % objętości (w tym straty) destyluje w temperaturze 350 C, przy użyciu metody ASTM D86.
- Oleje napędowe do silników wysokoprężnych, zdefiniowane w art. 2 pkt 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/70/WE ⁽¹⁾, są wyłączone z niniejszej definicji. Paliwa stosowane w maszynach jezdnych nieporuszających się po drogach oraz ciągnikach rolniczych są również wyłączone z niniejszej definicji;
- c) „paliwo żeglugowe” oznacza ropopochodne paliwo ciekłe przeznaczone do stosowania na statku lub stosowane na statku, w tym paliwo zdefiniowane w ISO 8217. Obejmuje ono ropopochodne paliwo ciekłe stosowane na statkach żeglugi śródlądowej lub rekreacyjnych jednostkach pływających w rozumieniu odpowiednio art. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/68/WE ⁽²⁾ oraz art. 1 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 94/25/WE ⁽³⁾, w przypadku gdy statki te znajdują się na morzu;
 - d) „olej żeglugowy typu diesel” oznacza paliwo żeglugowe zdefiniowane dla klasy DMB w tabeli I ISO 8217 z wyjątkiem odniesienia do zawartości siarki;
 - e) „olej napędowy żeglugowy” oznacza paliwo żeglugowe zdefiniowane dla klas DMX, DMA i DMZ w tabeli I ISO 8217 z wyjątkiem odniesienia do zawartości siarki;

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/70/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 1998 r. odnosząca się do jakości benzyny i olejów napędowych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 93/12/EWG (Dz.U. L 350 z 28.12.1998, s. 58).

⁽²⁾ Dyrektywa 97/68/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1997 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do środków dotyczących ograniczenia emisji zanieczyszczeń gazowych i pyłowych z silników spalinowych montowanych w maszynach samojezdnych nieporuszających się po drogach (Dz.U. L 59 z 27.2.1998, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa 94/25/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 czerwca 1994 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do rekreacyjnych jednostek pływających (Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 15).

- f) „konwencja MARPOL” oznacza Międzynarodową konwencję o zapobieganiu zanieczyszczeniu morza przez statki z 1973 r., zmienioną przynależnym do niej protokołem z 1978 r.;
- g) „załącznik VI do konwencji MARPOL” oznacza załącznik dodany do konwencji MARPOL protokołem z 1997 r., zatytułowany „Przepisy o zapobieganiu zanieczyszczaniu powietrza przez statki”;
- h) „obszary kontroli emisji SO_x” oznaczają obszary morskie uznane za takie przez Międzynarodową Organizację Morską (IMO) w załączniku VI do konwencji MARPOL;
- i) „statki pasażerskie” oznaczają statki przewożące więcej niż 12 pasażerów, przy czym pasażerem jest każda osoba z wyjątkiem:
 - (i) kapitana i członków załogi lub innych osób zatrudnionych lub zaangażowanych w jakimkolwiek charakterze na pokładzie statku w jego interesie, oraz
 - (ii) dzieci poniżej 1 roku;
- j) „regularne usługi” oznaczają serie kursów statków pasażerskich obsługujących przewozy pomiędzy tymi samymi dwoma lub większą liczbą portów, lub serie podróży z oraz do tego samego portu bez przystanków pośrednich:
 - (i) zgodnie z opublikowanym rozkładem kursów, lub
 - (ii) o kursach tak regularnych lub częstych, że tworzą one rozpoznawalny harmonogram;
- k) „okręt wojenny” oznacza statek należący do sił zbrojnych państwa noszący oznaczenia zewnętrzne wyróżniające przynależność państwową takiego statku, będący pod komendą oficera wyznaczonego odpowiednio przez władze tego państwa, którego nazwisko znajduje się na odpowiedniej liście oficerów lub jej odpowiedniku, obsługiwany przez załogę objętą regularną dyscypliną sił zbrojnych;
- l) „statki podczas postoju w porcie” oznaczają statki, które są w bezpieczny sposób zacumowane lub zakotwiczone w porcie Unii podczas ich załadunku, rozładunku lub pobytu pasażerów w hotelu, z uwzględnieniem czasu, w którym nie przeprowadza się operacji cargo;
- m) „wprowadzenie na rynek” oznacza dostarczenie lub udostępnienie osobom trzecim, zarówno odpłatnie, jak i nieodpłatnie, w dowolnym miejscu na obszarze jurysdykcji państw członkowskich, paliwa żeglugowego w celu spalania go na pokładzie. Nie dotyczy to dostarczenia lub udostępnienia paliwa żeglugowego w celu jego eksportu w zbiornikach cargo statków;
- n) „regiony najbardziej oddalone” oznaczają francuskie departamenty zamorskie, Azory, Maderę i Wyspy Kanaryjskie zgodnie z art. 349 TFUE;
- o) „metoda redukcji emisji” oznacza element instalacji, materiał lub urządzenie montowane na statku lub inną procedurę, alternatywne paliwo lub metodę zgodności, stosowane jako alternatywa dla niskosiarkowych paliw żeglugowych spełniających wymogi określone w niniejszej dyrektywie, które można zweryfikować, oznaczyć ilościowo i zastosować;
- p) „metoda ASTM” oznacza metody ustanowione przez Amerykańskie Towarzystwo Testujące Materiały (American Society for Testing and Materials) w 1976 r. w edycji standardowych definicji i specyfikacji ropy naftowej i smarów;
- q) „obiekt energetycznego spalania” oznacza urządzenie techniczne, w którym paliwo jest utleniane w celu użycia wydzielonego ciepła.

Artykuł 3

Maksymalna zawartość siarki w ciężkim oleju opałowym

1. Państwa członkowskie zapewniają, aby w obrębie ich terytorium nie stosowano ciężkich olejów opałowych, w których zawartość siarki przekracza 1,00 % na jednostkę masy.
2. Do dnia 31 grudnia 2015 r., z zastrzeżeniem odpowiedniego monitorowania emisji przez właściwe organy, ust. 1 nie ma zastosowania do ciężkich olejów opałowych stosowanych:
 - a) w obiektach energetycznego spalania objętych zakresem dyrektywy 2001/80/WE, które podlegają art. 4 ust. 1 lub 2 lub art. 4 ust. 3 lit. a) tej dyrektywy i które zachowują dopuszczalne wartości emisji dwutlenku siarki dla takich obiektów, określone w tej dyrektywie;
 - b) w obiektach energetycznego spalania objętych zakresem dyrektywy 2001/80/WE, które podlegają art. 4 ust. 3 lit. b) i art. 4 ust. 6 tej dyrektywy i których średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki nie przekracza 1 700 mg/Nm³ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym;

- c) w obiektach energetycznego spalania, które nie są objęte zakresem lit. a) lub b) i których średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym;
- d) w obiektach spalania w rafineriach, jeżeli średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki – uśredniona dla wszystkich obiektów energetycznego spalania danej rafinerii, niezależnie od rodzaju wykorzystanego paliwa lub mieszanki paliw, lecz z wyłączeniem obiektów objętych zakresem lit. a) i b), turbin gazowych i silników gazowych – nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym.
3. Od dnia 1 stycznia 2016 r., z zastrzeżeniem odpowiedniego monitorowania emisji przez właściwe organy, ust. 1 nie ma zastosowania do ciężkich olejów opałowych stosowanych:
- a) w obiektach energetycznego spalania objętych zakresem rozdziału III dyrektywy 2010/75/UE, które zachowują wartości dopuszczalnej emisji dwutlenku siarki dla takich obiektów określone w załączniku V do tej dyrektywy lub, jeżeli wartości dopuszczalne emisji nie mają zastosowania zgodnie z tą dyrektywą, których średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym;
- b) w obiektach energetycznego spalania, które nie są objęte zakresem lit. a) i których średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym;
- c) w obiektach spalania w rafineriach, jeżeli średnia miesięczna emisja dwutlenku siarki – uśredniona dla wszystkich obiektów energetycznego spalania danej rafinerii, niezależnie od rodzaju wykorzystanego paliwa lub mieszanki paliw, lecz z wyłączeniem obiektów objętych zakresem lit. a), turbin gazowych i silników gazowych – nie przekracza $1\,700\text{ mg/Nm}^3$ przy zawartości tlenu w gazach spalinowych wynoszącej 3 % na jednostkę objętości w stanie suchym.

Państwa członkowskie podejmują niezbędne środki w celu zapewnienia, aby żaden obiekt energetycznego spalania, w którym stosuje się ciężkie oleje opałowe o zawartości siarki większej niż zawartość, o której mowa w ust. 1, nie był eksploatowany bez zezwolenia wydanego przez właściwy organ, który ustala dopuszczalne wartości emisji.

Artykuł 4

Maksymalna zawartość siarki w olejach napędowych

Państwa członkowskie zapewniają, aby w obrębie ich terytorium nie stosowano olejów napędowych, w których zawartość siarki przekracza 0,10 % na jednostkę masy.

Artykuł 5

Maksymalna zawartość siarki w paliwie żeglugowym

Państwa członkowskie zapewniają, aby w obrębie ich terytorium nie stosowano paliw żeglugowych, w których zawartość siarki przekracza 3,50 % na jednostkę masy, z wyjątkiem paliw przeznaczonych do statków stosujących metody redukcji emisji zgodnie z art. 8, działające w systemach zamkniętych.

Artykuł 6

Maksymalna zawartość siarki w paliwach żeglugowych stosowanych na morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych i w strefach kontroli zanieczyszczeń państw członkowskich, w tym w obszarach kontroli emisji SO_x oraz na statkach pasażerskich wykonujących regularne usługi do lub z portów Unii

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby na ich morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych i w strefach kontroli zanieczyszczeń nie stosowano paliw żeglugowych, jeżeli zawartość siarki w tych paliwach przekracza:

- a) 3,50 % na jednostkę masy od dnia 18 czerwca 2014 r.;
- b) 0,50 % na jednostkę masy od dnia 1 stycznia 2020 r.

Niniejszy ustęp ma zastosowanie do wszystkich statków niezależnie od ich bandery, w tym statków, które rozpoczęły swój rejs poza Unią, bez uszczerbku dla ust. 2 i 5 niniejszego artykułu i art. 7.

2. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby na ich morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych i w strefach kontroli zanieczyszczeń, będących częścią obszarów kontroli emisji SO_x, nie stosowano paliw żeglugowych, jeżeli zawartość siarki w tych paliwach przekracza:

a) 1,00 % na jednostkę masy do dnia 31 grudnia 2014 r.;

b) 0,10 % na jednostkę masy od dnia 1 stycznia 2015 r.

Niniejszy ustęp ma zastosowanie do wszystkich statków niezależnie od ich bandery, w tym statków, które rozpoczęły swój rejs poza Unią.

Komisja bierze pod uwagę wszelkie przyszłe zmiany wymogów przewidzianych w załączniku VI do konwencji MARPOL, mające zastosowanie w obrębie obszarów kontroli emisji SO_x oraz, w stosownych przypadkach, bez zbędnej zwłoki składa niezbędne wnioski w celu dokonania odpowiedniej zmiany niniejszej dyrektywy.

3. Data stosowania ust. 2 dla nowych obszarów morskich, w tym portów, które IMO wyznaczyło jako obszary kontroli emisji SO_x zgodnie z prawidem 14 ust. 3 lit. b) załącznika VI do konwencji MARPOL przypada 12 miesięcy po wejściu w życie takiego wyznaczenia.

4. Państwa członkowskie są odpowiedzialne za egzekwowanie ust. 2 przynajmniej w odniesieniu do:

— statków pływających pod ich banderą, oraz

— w przypadku państw członkowskich graniczących z obszarami kontroli emisji SO_x, wszystkich statków niezależnie od ich bandery, podczas pobytu w ich portach.

Państwa członkowskie mogą również podjąć dodatkowe działania wykonawcze w odniesieniu do innych statków zgodnie z międzynarodowym prawem morza.

5. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby w statkach pasażerskich wykonujących regularne usługi do lub z portu Unii na ich morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych oraz w strefach kontroli zanieczyszczeń, niebędących częścią obszarów kontroli emisji SO_x, nie stosowano do dnia 1 stycznia 2020 r. paliw żeglugowych, w których zawartość siarki przekracza 1,50 % na jednostkę masy.

Państwa członkowskie są odpowiedzialne za egzekwowanie tego wymogu przynajmniej w odniesieniu do statków pływających pod ich banderą oraz statków pływających pod innymi banderami podczas pobytu w ich portach.

6. Państwa członkowskie wymagają prawidłowego prowadzenia dzienników okrętowych, z uwzględnieniem operacji wymiany paliwa.

7. Państwa członkowskie dążą do zapewnienia dostępności paliw żeglugowych zgodnych z niniejszą dyrektywą oraz informują Komisję o dostępności tych paliw żeglugowych w ich portach i terminalach.

8. Jeżeli państwo członkowskie ustali, że na danym statku nie przestrzega się zgodnych z niniejszą dyrektywą norm dotyczących paliwa żeglugowego, właściwy organ tego państwa członkowskiego ma prawo zażądać od tego statku:

a) przedstawienia działań podjętych w ramach próby osiągnięcia zgodności; oraz

b) przedstawienia dowodu na to, że podjęto próbę nabycia zgodnego z niniejszą dyrektywą paliwa żeglugowego zgodnie z planem podróży oraz – jeżeli paliwo to nie było dostępne w miejscu, w którym to zaplanowano – że podjęto próbę zlokalizowania alternatywnych źródeł takiego paliwa żeglugowego, a także że pomimo podjęcia wszelkich starań w celu zdobycia zgodnego z niniejszą dyrektywą paliwa żeglugowego nabycie takiego paliwa nie było możliwe.

Od statku nie wymaga się zmiany swojego ustalonego planu podróży ani zbytniego opóźniania podróży w celu doprowadzenia do zgodności z przepisami.

W przypadku gdy statek przekazuje informacje, o których mowa w akapicie pierwszym, zainteresowane państwo członkowskie bierze pod uwagę wszystkie stosowne okoliczności i przedstawione dowody w celu określenia odpowiednich działań, które należy podjąć, w tym decyzji o niestosowaniu środków kontroli.

Jeżeli statek nie może nabyć paliwa żeglugowego zgodnego z niniejszą dyrektywą, powiadamia on o tym państwo, pod którego banderą pływa, oraz właściwe władze portu przeznaczenia.

Państwo członkowskie, w którym znajduje się port, powiadamia Komisję o przedstawieniu przez statek dowodów na brak dostępności paliwa żeglugowego zgodnego z niniejszą dyrektywą.

9. Zgodnie z prawidłem 18 załącznika VI do konwencji MARPOL państwa członkowskie:

- a) prowadzą publicznie dostępny wykaz lokalnych dostawców paliwa żeglugowego;
- b) zapewniają, aby zawartość siarki we wszystkich paliwach żeglugowych sprzedawanych na ich terytorium była udokumentowana przez dostawcę w dokumencie dostawy paliwa, do którego załącza się zalakowaną próbkę podpisaną przez przedstawiciela statku przyjmującego;
- c) podejmują działania wobec dostawców paliwa żeglugowego, co do których stwierdzono, że dostarczone przez nich paliwo jest niezgodne z danymi zawartymi w dokumencie dostawy paliwa;
- d) zapewniają podjęcie działań zaradczych, mających na celu dostosowanie paliwa żeglugowego do przepisów w razie wykrycia paliwa niezgodnego z przepisami.

10. Państwa członkowskie zapewniają, aby oleje żeglugowe typu diesel nie były wprowadzane na rynek na ich terytorium, jeżeli zawartość siarki w tych olejach przekracza 1,50 % na jednostkę masy.

Artykuł 7

Maksymalna zawartość siarki w paliwach żeglugowych stosowanych na statkach podczas postoju w portach Unii

1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia, aby statki podczas postoju w portach Unii nie stosowały paliw żeglugowych o zawartości siarki przekraczającej 0,10 % na jednostkę masy, pozostawiając załozce dostatecznie dużo czasu na dokończenie wszelkich niezbędnych operacji wymiany paliwa możliwie najszybciej po przybyciu na miejsce postoju w porcie i możliwie najpóźniej przed odpłynięciem.

Państwa członkowskie wymagają, aby czas każdej operacji wymiany paliwa był zarejestrowany w dzienniku okrętowym.

2. Ust. 1 nie stosuje się do statków, które:

- a) zgodnie z opublikowanym rozkładem rejsów mają znajdować się na postoju w porcie krócej niż dwie godziny;
- b) podczas postoju w portach wyłączają wszystkie silniki i pobierają energię elektryczną z lądu.

3. Państwa członkowskie zapewniają, aby oleje napędowe żeglugowe nie były wprowadzane na rynek na ich terytorium, jeżeli zawartość siarki w tych olejach przekracza 0,10 % na jednostkę masy.

Artykuł 8

Metody redukcji emisji

1. Państwa członkowskie zezwalają na stosowanie metod redukcji emisji przez statki niezależnie od ich bandery podczas pobytu w ich portach, na morzach terytorialnych, w wyłącznych strefach ekonomicznych oraz w strefach kontroli zanieczyszczeń, jako alternatywy dla stosowania paliw żeglugowych spełniających wymogi art. 6 i 7, z zastrzeżeniem ust. 2 i 4 niniejszego artykułu.

2. Statki stosujące metody redukcji emisji, o których mowa w ust. 1, muszą uzyskiwać w sposób ciągły redukcję emisji dwutlenku siarki co najmniej równorzędną redukcji, którą uzyskiwano by dzięki stosowaniu paliw żeglugowych spełniających wymogi określone w art. 6 i 7. Równoważne wartości emisji określa się zgodnie z załącznikiem I.

3. Jako alternatywny sposób redukcji emisji państwa członkowskie zachęcają statki przebywające w porcie do korzystania z lądowych systemów zasilania.

4. Metody redukcji emisji, o których mowa w ust. 1, spełniają kryteria określone w instrumentach, o których mowa w załączniku II.

5. W przypadku gdy jest to uzasadnione w świetle postępu naukowo-technicznego w dziedzinie alternatywnych metod redukcji emisji oraz aby zapewnić ścisłą zgodność z odnośnymi instrumentami i normami przyjętymi przez IMO, Komisja:

- a) jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 16 zmieniających załączniki I i II;
- b) w stosownych przypadkach przyjmuje akty wykonawcze określające szczegółowe wymagania dotyczące monitorowania emisji. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 2.

Artykuł 9

Zatwierdzenie metod redukcji emisji stosowanych na pokładzie statków pływających pod banderą państwa członkowskiego

- 1. Metody redukcji emisji objęte zakresem dyrektywy 96/98/WE zatwierdza się zgodnie z tą dyrektywą.
- 2. Metody redukcji emisji nieobjęte ust. 1 niniejszego artykułu zatwierdza się zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2099/2002, z uwzględnieniem:
 - a) wytycznych opracowanych przez IMO;
 - b) wyników testów przeprowadzonych na podstawie art. 10;
 - c) wpływu na środowisko, w tym możliwej do uzyskania redukcji emisji, oraz wpływu na ekosystemy w portach osłoniętych, przystaniach i ujściach rzek; oraz
 - d) możliwości monitorowania i weryfikacji.

Artykuł 10

Testy nowych metod redukcji emisji

Państwa członkowskie mogą, w razie potrzeby we współpracy z innymi państwami członkowskimi, zezwolić na przeprowadzenie testów metod redukcji emisji na statkach pływających pod ich banderą lub na obszarach morskich w obrębie ich jurysdykcji. Podczas tych testów stosowanie paliw żeglugowych spełniających wymagania art. 6 i 7 nie jest obowiązkowe, jeżeli zostaną spełnione wszystkie poniższe warunki:

- a) Komisja oraz państwo, w którym znajduje się dany port, zostaną powiadomione na piśmie co najmniej sześć miesięcy przed rozpoczęciem testów;
- b) pozwolenie na testy będzie obowiązywało nie dłużej niż 18 miesięcy;
- c) wszystkie statki uczestniczące w testach będą miały zainstalowane zabezpieczone przed manipulacją urządzenia zapewniające nieprzerwane monitorowanie emisji gazów wylotowych, stosowane przez cały okres trwania testów;
- d) na wszystkich statkach uczestniczących w testach zostanie osiągnięta redukcja emisji, która będzie co najmniej równorzędna z wynikami, które uzyskano by w wyniku zastosowania wartości dopuszczalnych siarki w paliwach określonych w niniejszej dyrektywie;
- e) zostanie zapewniony właściwy system gospodarowania odpadami, które powstały w wyniku zastosowania metod redukcji emisji w całym okresie trwania testów;
- f) przez cały okres trwania testów będzie dokonywana ocena wpływu na środowisko morskie, w szczególności na ekosystemy w portach osłoniętych, przystaniach i ujściach rzek; oraz
- g) w ciągu sześciu miesięcy od zakończenia testów ich pełne wyniki zostaną przekazane Komisji i udostępnione publicznie.

*Artykuł 11***Środki finansowe**

Państwa członkowskie mogą przyjąć środki przewidujące wsparcie finansowe na rzecz podmiotów, na które ma wpływ niniejsza dyrektywa, w przypadkach gdy środki takie są zgodne z zasadami pomocy państwa, które obowiązują lub które mają zostać przyjęte w tej dziedzinie.

*Artykuł 12***Zmiana zaopatrzenia w paliwa**

Jeśli w rezultacie nagłej zmiany zaopatrzenia w ropę naftową, produkty ropopochodne lub inne węglowodory okaże się, że państwo członkowskie ma trudności z zastosowaniem wartości dopuszczalnych dotyczących maksymalnej zawartości siarki, o których mowa w art. 3 i 4, powiadamia ono o tym fakcie Komisję. Komisja może zezwolić na wyższą wartość dopuszczalną, która będzie stosowana na terytorium danego państwa członkowskiego przez okres nieprzekraczający sześciu miesięcy. Komisja powiadamia Radę oraz państwa członkowskie o swojej decyzji. Każde państwo członkowskie może w terminie miesiąca przekazać tę decyzję do Rady. Rada, stanowiąc większością kwalifikowaną, może podjąć inną decyzję w terminie dwóch miesięcy.

*Artykuł 13***Pobieranie próbek i analiza**

1. Państwa członkowskie podejmują wszystkie niezbędne środki, aby sprawdzić przez pobieranie próbek, że zawartość siarki w stosowanych paliwach jest zgodna z art. 3–7. Pobieranie próbek rozpoczyna się w dniu wejścia w życie danej wartości dopuszczalnej dla maksymalnej zawartości siarki w paliwie. Przeprowadza się je okresowo z odpowiednią częstotliwością i w odpowiedniej ilości w taki sposób, aby próbki były reprezentatywne dla badanego paliwa oraz, w przypadku paliwa żeglugowego, dla paliwa stosowanego przez statki w danych obszarach morskich i w danych portach. Próbki są poddawane analizie bez zbędnej zwłoki.
2. Zastosowanie mają następujące metody pobierania próbek, analizy oraz kontroli paliwa żeglugowego:
 - a) kontrola dzienników okrętowych oraz dokumentów dostawy paliwa; oraz
 - b) w stosownych przypadkach, następujące metody pobierania próbek i analizy:
 - (i) pobieranie próbek paliwa żeglugowego przeznaczonego do spalania na statku, w trakcie jego dostawy na statek, zgodnie z Wytycznymi w sprawie pobierania próbek paliwa celem określenia zgodności ze zmienionym załącznikiem VI do konwencji MARPOL, przyjętymi w dniu 17 lipca 2009 r. w drodze rezolucji 182(59) Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego (MEPC) IMO, oraz analiza zawartości siarki w tym paliwie; lub
 - (ii) pobieranie próbek i analiza zawartości siarki w paliwie żeglugowym przeznaczonym do spalania na statku, znajdującym się w zbiornikach, tam gdzie jest to możliwe do zrealizowania z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, oraz w zaplombowanych próbkach oleju bunkrowego na pokładzie statku.
3. Metodą odniesienia przyjętą w celu określenia zawartości siarki jest metoda ISO 8754 (2003) lub EN ISO 14596:2007.

W celu ustalenia, czy dostarczone i stosowane na statkach paliwo żeglugowe odpowiada wartościom dopuszczalnym siarki zgodnym z wymogami określonymi w art. 4–7, stosuje się procedurę weryfikacji paliwa określoną w uzupełnieniu VI do załącznika VI do konwencji MARPOL.

4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów wykonawczych w odniesieniu do:
 - a) częstotliwości pobierania próbek;
 - b) metod pobierania próbek;
 - c) definicji próbki reprezentatywnej dla badanego paliwa.

Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 2.

*Artykuł 14***Sprawozdania i przegląd**

1. Do dnia 30 czerwca każdego roku na podstawie wyników pobierania próbek, analizy i kontroli przeprowadzonych zgodnie z art. 13 państwa członkowskie dostarczają Komisji sprawozdanie dotyczące przestrzegania norm dotyczących siarki określonych w niniejszej dyrektywie za rok poprzedni.

Na podstawie sprawozdań otrzymanych zgodnie z akapitem pierwszym niniejszego ustępu oraz powiadomień dotyczących braku dostępności paliwa żeglugowego zgodnego z niniejszą dyrektywą, przedstawionych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 6 ust. 8 akapit piąty, Komisja w terminie 12 miesięcy od daty, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, sporządza i publikuje sprawozdanie z wykonania niniejszej dyrektywy. Komisja ocenia potrzebę dalszego zaostżenia właściwych przepisów niniejszej dyrektywy oraz złożenia w związku z tym odpowiednich wniosków ustawodawczych.

2. Do dnia 31 grudnia 2013 r. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie, w stosownym przypadku wraz z wnioskami ustawodawczymi. W sprawozdaniu Komisja zbada potencjał ograniczenia zanieczyszczenia powietrza, uwzględniając między innymi: roczne sprawozdania składane zgodnie z ust. 1 i 3; zaobserwowaną jakość powietrza i zakwaszenie; koszty paliw; potencjalny wpływ gospodarczy oraz zaobserwowane zmiany rodzaju transportu; a także postępy w ograniczaniu emisji ze statków.

3. Komisja może przyjąć akty wykonawcze w odniesieniu do informacji, które należy zamieścić w sprawozdaniu, oraz do formatu sprawozdania, o którym mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 2.

*Artykuł 15***Dostosowanie do postępu naukowego i technicznego**

Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych zgodnie z art. 16 w odniesieniu do dostosowania art. 2 lit. a)–e) i p), art. 13 ust. 2 lit. b) ppkt (i) i art. 13 ust. 3 do postępu naukowego i technicznego. Dostosowanie takie nie może spowodować jakiegokolwiek bezpośredniej zmiany zakresu niniejszej dyrektywy lub wartości dopuszczalnych siarki w paliwie określonych w niniejszej dyrektywie.

*Artykuł 16***Wykonywanie przekazanych uprawnień**

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 5 i art. 15, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 17 grudnia 2012 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 5 i art. 15, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 ust. 5 i art. 15 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie trzech miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o trzy miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 17

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

Artykuł 18

Kary

Państwa członkowskie określają sankcje, które stosuje się w przypadku naruszenia krajowych przepisów przyjętych zgodnie z niniejszą dyrektywą.

Ustalone sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające i mogą obejmować kary pieniężne obliczone w taki sposób, aby pozbawiały one osoby odpowiedzialne przynajmniej korzyści gospodarczych płynących z popełnionego przez nie naruszenia krajowych przepisów, o których mowa w akapicie pierwszym, oraz aby wysokość tych kar pieniężnych stopniowo wzrastała w przypadku powtarzania się naruszeń.

Artykuł 19

Utrata mocy obowiązującej

Dyrektywa 1999/32/WE, zmieniona aktami wymienionymi w załączniku III część A, traci moc, bez uszczerbku dla zobowiązań państw członkowskich dotyczących terminów transpozycji do prawa krajowego dyrektyw określonych w załączniku III część B.

Odesłania do uchylonej dyrektywy traktuje się jako odesłania do niniejszej dyrektywy zgodnie z tabelą korelacji w załączniku IV.

Artykuł 20

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po dniu jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 21***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 maja 2016 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

J.A. HENNIS-PLASSCHAERT

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

RÓWNOWAŻNE WARTOŚCI EMISJI DLA METOD REDUKCJI EMISJI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 8 UST. 2

Wartości dopuszczalne siarki w paliwie żeglutowym, o których mowa w art. 6 i 7 niniejszej dyrektywy i w przepisach 14 ust. 1 i 14 ust. 4 załącznika VI do konwencji MARPOL, oraz odpowiadające im wartości emisji, o których mowa w art. 8 ust. 2:

Zawartość siarki w paliwie żeglutowym (% m/m)	Współczynnik emisji SO ₂ (ppm)/CO ₂ (% obj.)
3,50	151,7
1,50	65,0
1,00	43,3
0,50	21,7
0,10	4,3

Uwaga:

- Wartość dopuszczalna współczynnika emisji ma zastosowanie wyłącznie w przypadku użycia destylowanych lub pozostałościowych olejów napędowych.
- W uzasadnionych przypadkach, gdy stężenie CO₂ jest zmniejszone przez jednostkę oczyszczania gazów spalinowych (EGC), pomiaru stężenia CO₂ można dokonywać przy wlocie do jednostki EGC, pod warunkiem że można jednoznacznie dowieść prawidłowości tej metody.

ZAŁĄCZNIK II

KRYTERIA STOSOWANIA METOD REDUKCJI EMISJI, O KTÓRYCH MOWA W ART. 8 UST. 4

Metody redukcji emisji, o których mowa w art. 8, odpowiadają – w stosownych przypadkach – co najmniej kryteriom określonym w następujących instrumentach:

Metoda redukcji emisji	Kryteria stosowania
Mieszanina paliwa żeglugowego i oparów skroplonego gazu	Decyzja Komisji 2010/769/UE ⁽¹⁾
Systemy oczyszczania gazów spalinowych	Rezolucja MEPC.184(59) przyjęta dnia 17 lipca 2009 r. „Ścieki pochodzące z systemów oczyszczania gazów spalinowych wykorzystujących substancje chemiczne, dodatki, preparaty i odnośne substancje chemiczne powstałe na miejscu”, o których mowa w pkt 10.1.6.1 rezolucji MEPC.184(59), nie są zrzucane do morza, w tym do portów osłoniętych, przystani i ujść rzek, chyba że operator statku dowiedzie, że zrzut takich ścieków nie wywiera znacznego negatywnego wpływu na zdrowie ludzkie i środowisko i nie stanowi dla nich zagrożenia. Jeżeli stosowaną substancją chemiczną jest soda kaustyczna, wystarczy że ścieki spełniają kryteria określone w rezolucji MEPC.184(59), a ich pH nie przekracza 8,0.
Biopaliwa	Zastosowanie biopaliw zdefiniowanych w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE ⁽²⁾ zgodnych z odnośnymi normami CEN i ISO. Mieszaniny biopaliw i paliw żeglugowych muszą być zgodne z normami dotyczącymi zawartości siarki określonymi w art. 5, art. 6 ust. 1, 2 i 5 oraz art. 7 niniejszej dyrektywy.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2010/769/UE z dnia 13 grudnia 2010 r. w sprawie ustanowienia kryteriów stosowania przez gazowce LNG metod technicznych jako alternatywy dla stosowania paliw żeglugowych o niskiej zawartości siarki spełniających wymogi art. 4b dyrektywy Rady 1999/32/WE odnoszącej się do redukcji zawartości siarki w niektórych paliwach ciekłych zmienionej dyrektywą 2005/33/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie zawartości siarki w paliwach żeglugowych (Dz.U. L 328 z 14.12.2010, s. 15).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych zmieniająca i w następstwie uchylająca dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 16).

ZAŁĄCZNIK III

CZĘŚĆ A

Uchylona dyrektywa i wykaz jej kolejnych zmian
(o których mowa w art. 19)

Dyrektywa Rady 1999/32/WE

(Dz.U. L 121 z 11.5.1999, s. 13.)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1882/2003

(Dz.U. L 284 z 31.10.2003, s. 1.)

Tylko załącznik I pkt 19

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2005/33/WE

(Dz.U. L 191 z 22.7.2005, s. 59.)

Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 219/2009

(Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 109.)

Tylko załącznik pkt 3.4

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/30/WE

(Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 88.)

Tylko art. 2

Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/33/UE

(Dz.U. L 327 z 27.11.2012, s. 1.)

CZĘŚĆ B

Terminy transpozycji do prawa krajowego
(o których mowa w art. 19)

Dyrektywa	Termin transpozycji
1999/32/WE	1 lipca 2000 r.
2005/33/WE	11 sierpnia 2006 r.
2009/30/WE	31 grudnia 2010 r.
2012/33/UE	18 czerwca 2014 r.

ZAŁĄCZNIK IV

TABELA KORELACJI

Dyrektywa 1999/32/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 1 ust. 1	art. 1 ust. 1
art. 1 ust. 2 akapit drugi formuła wprowadzająca	art. 1 ust. 2 akapit drugi formuła wprowadzająca
art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c)	art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. a), b) i c)
art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. d) formuła wprowadzająca	art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. d) formuła wprowadzająca
art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. d) tiret pierwsze	art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. d) ppkt (i)
art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. d) tiret drugie	art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. d) ppkt (ii)
art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. e)–h)	art. 1 ust. 2 akapit drugi lit. e)–h)
art. 2 formuła wprowadzająca	art. 2 formuła wprowadzająca
art. 2 pkt 1	art. 2 lit. a)
art. 2 pkt 1 tiret pierwsze	art. 2 lit. a) ppkt (i)
art. 2 pkt 1 tiret drugie	art. 2 lit. a) ppkt (ii)
art. 2 pkt 2	art. 2 lit. b)
art. 2 pkt 2 tiret pierwsze	art. 2 lit. b) ppkt (i)
art. 2 pkt 2 tiret drugie	art. 2 lit. b) ppkt (ii)
art. 2 pkt 2 formuła końcowa	art. 2 lit. b) formuła końcowa
art. 2 pkt 3	art. 2 lit. c)
art. 2 pkt 3a	art. 2 lit. d)
art. 2 pkt 3b	art. 2 lit. e)
art. 2 pkt 3c	art. 2 lit. f)
art. 2 pkt 3d	art. 2 lit. g)
art. 2 pkt 3e	art. 2 lit. h)
art. 2 pkt 3f	art. 2 lit. i)
art. 2 pkt 3 g	art. 2 lit. j)
art. 2 pkt 3h	art. 2 lit. k)
art. 2 pkt 3i	art. 2 lit. l)
art. 2 pkt 3k	art. 2 lit. m)
art. 2 pkt 3 l	art. 2 lit. n)
art. 2 pkt 3 m	art. 2 lit. o)
art. 2 pkt 4	art. 2 lit. p)
art. 2 pkt 5	art. 2 lit. q)
art. 3	art. 3
art. 3a	art. 5

Dyrektywa 1999/32/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 4	art. 4
art. 4a ust. 1	art. 6 ust. 2
art. 4a ust. 1a	art. 6 ust. 1
art. 4a ust. 2	art. 6 ust. 3
art. 4a ust. 3	art. 6 ust. 4
art. 4a ust. 4	art. 6 ust. 5
art. 4a ust. 5	art. 6 ust. 6
art. 4a ust. 5a	art. 6 ust. 7
art. 4a ust. 5b	art. 6 ust. 8
art. 4a ust. 6	art. 6 ust. 9
art. 4a ust. 7	art. 6 ust. 10
art. 4b	art. 7
art. 4c ust. 1 i 2	art. 8 ust. 1 i 2
art. 4c ust. 2a	art. 8 ust. 3
art. 4c ust. 3	art. 8 ust. 4
art. 4c ust. 4	art. 8 ust. 5
art. 4d	art. 9
art. 4e	art. 10
art. 4f	art. 11
art. 5	art. 12
art. 6 ust. 1	art. 13 ust. 1
art. 6 ust. 1a	art. 13 ust. 2
art. 6 ust. 2	art. 13 ust. 3
art. 6 ust. 1b	art. 13 ust. 4
art. 7 ust. 1 i 2	art. 14 ust. 1 i 2
art. 7 ust. 1a	art. 14 ust. 3
art. 7 ust. 3	—
art. 7 ust. 4	art. 15
art. 9	art. 17
art. 9a	art. 16
art. 10	—
art. 11 ust. 1	art. 18 akapit pierwszy
art. 11 ust. 2	art. 18 akapit drugi
—	art. 19
art. 12	art. 20

Dyrektywa 1999/32/WE	Niniejsza dyrektywa
art. 13	art. 21
załączniki I i II	załączniki I i II
—	załącznik III
—	załącznik IV

II

(Akty o charakterze nieustawodawczym)

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

DECYZJA RADY (UE) 2016/803

z dnia 7 maja 2015 r.

w sprawie podpisania, w imieniu Unii i jej państw członkowskich, oraz tymczasowego stosowania Protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę lotniczą między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 5,

uwzględniając Akt przystąpienia Chorwacji, w szczególności jego art. 6 ust. 2 akapit drugi,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dnia 14 września 2012 r. Rada upoważniła Komisję do podjęcia, w imieniu Unii i jej państw członkowskich oraz Republiki Chorwacji, rokowań w sprawie zawarcia protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę lotniczą między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony ⁽¹⁾, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej („protokół”).
- (2) Rokowania w tej sprawie zakończono pomyślnie w dniu 24 kwietnia 2014 r.
- (3) Protokół należy zatem podpisać w imieniu Unii i jej państw członkowskich z zastrzeżeniem jego zawarcia w późniejszym terminie.
- (4) Protokół należy stosować tymczasowo,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym upoważnia się w imieniu Unii i jej państw członkowskich do podpisania Protokołu zmieniającego Eurośródziemnomorską umowę lotniczą między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem zawarcia tego protokołu.

Tekst protokołu dołącza się do niniejszej decyzji.

⁽¹⁾ Tekst umowy opublikowany jest w Dz.U. L 334 z 6.12.2012, s. 3.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady zostaje niniejszym upoważniony do wyznaczenia osoby lub osób umocowanych do podpisania protokołu w imieniu Unii i jej państw członkowskich.

Artykuł 3

Protokół stosuje się tymczasowo zgodnie z jego art. 3 ust. 2 od chwili jego podpisania przez strony ⁽¹⁾ do czasu jego wejścia w życie.

Artykuł 4

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Sporządzono w Brukseli dnia 7 maja 2015 r.

W imieniu Rady
E. RINKĒVIČS
Przewodniczący

⁽¹⁾ Data rozpoczęcia tymczasowego stosowania protokołu zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.

PROTOKÓŁ

zmieniający Eurośródziemnomorską umowę lotniczą między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordąńskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony, w celu uwzględnienia przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej

KRÓLESTWO BELGII,

REPUBLIKA BUŁGARII,

REPUBLIKA CZESKA,

KRÓLESTWO DANII,

REPUBLIKA FEDERALNA NIEMIEC,

REPUBLIKA ESTOŃSKA,

IRLANDIA,

REPUBLIKA GRECKA,

KRÓLESTWO HISZPANII,

REPUBLIKA FRANCUSKA,

REPUBLIKA CHORWACJI,

REPUBLIKA WŁOSKA,

REPUBLIKA CYPRYJSKA,

REPUBLIKA ŁOTEWSKA,

REPUBLIKA LITEWSKA,

WIELKIE KSIĘSTWO LUKSEMBURGA,

WĘGRY,

REPUBLIKA MALTY,

KRÓLESTWO NIDERLANDÓW,

REPUBLIKA AUSTRII,

RZECZPOSPOLITA POLSKA,

REPUBLIKA PORTUGALSKA,

RUMUNIA,

REPUBLIKA SŁOWENII,

REPUBLIKA SŁOWACKA,

REPUBLIKA FINLANDII,

KRÓLESTWO SZWECJI,

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ,

będące stronami Traktatu o Unii Europejskiej i Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz będące państwami członkowskimi Unii Europejskiej (zwane dalej „państwami członkowskimi”) i

UNIA EUROPEJSKA,

z jednej strony, oraz

JORDAŃSKIE KRÓLESTWO HASZYMIDZKIE,

z drugiej strony,

UWZGLĘDNIAJĄC przystąpienie Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej dnia 1 lipca 2013 r.,

POSTANAWIAJĄ, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Republika Chorwacji jest stroną Eurośródziemnomorskiej umowy lotniczej pomiędzy Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Jordańskim Królestwem Haszymidzkim, z drugiej strony ⁽¹⁾, podpisanej w dniu 15 grudnia 2010 r. (zwanej dalej „umową”).

Artykuł 2

Tekst umowy w języku chorwackim ⁽²⁾ jest autentyczny na tych samych warunkach, co inne wersje językowe.

Artykuł 3

1. Niniejszy protokół zostaje zatwierdzony przez Strony zgodnie z ich procedurami wewnętrznymi. Niniejszy protokół wchodzi w życie z dniem wejścia w życie umowy. Jednakże jeżeli niniejszy protokół zostanie zatwierdzony przez Strony po dacie wejścia w życie umowy, wejdzie on w życie zgodnie z art. 29 ust. 1 umowy po uływie jednego miesiąca od daty ostatniej noty przekazanej w ramach wymiany not dyplomatycznych między Stronami potwierdzającej zakończenie wszystkich procedur koniecznych do wejścia w życie niniejszego protokołu.

2. Niniejszy protokół stanowi integralną część umowy i jest stosowany tymczasowo od dnia jego podpisania przez Strony.

Sporządzono w Brukseli dnia 3 maja 2016 r. w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach w językach: angielskim, bułgarskim, chorwackim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, rumuńskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim, włoskim i arabskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są jednakowo autentyczne.

⁽¹⁾ Tekst umowy jest opublikowany w Dz.U. L 334 z 6.12.2012, s. 3.

⁽²⁾ Specjalna edycja po chorwacku, rozdział 7, tom 24, s. 280.

За държавите-членки
Por los Estados miembros
Za členské státy
For medlemsstaterne
Für die Mitgliedstaaten
Liikmesriikide nimel
Για τα κράτη μέλη
For the Member States
Pour les États membres
Za države članice
Per gli Stati membri
Dalībvalstu vārdā –
Valstybių narių vardu
A tagállamok részéről
Ghall-Istati Membri
Voor de lidstaten
W imieniu Państw Członkowskich
Pelos Estados-Membros
Pentru statele membre
Za členské štáty
Za države članice
Jäsenvaltioiden puolesta
För medlemsstaterna
عن الدول الأعضاء

За Европейския съюз
Por la Unión Europea
Za Evropskou unii
For Den Europæiske Union
Für die Europäische Union
Euroopa Liidu nimel
Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
For the European Union
Pour l'Union européenne
Za Europejską uniję
Per l'Unione europea
Eiropas Savienības vārdā –
Europos Sąjungos vardu
Az Európai Unió részéről
Ghall-Unjoni Ewropea
Voor de Europese Unie
W imieniu Unii Europejskiej
Pela União Europeia
Pentru Uniunea Europeană
Za Európsku úniu
Za Evropsko unijo
Euroopan unionin puolesta
För Europeiska unionen
عن الاتحاد الأوروبي

За Хашемитското кралство Йордания
Por el Reino Hachemí de Jordania
Za Jordánské hášimovské království
For Det Hashemitiske Kongerige Jordan
Für das Haschemitische Königreich Jordanien
Jordaania Hašimiidi Kuningriigi nimel
Για το Χασεμιτικό Βασίλειο της Ιορδανίας
For the Hashemite Kingdom of Jordan
Pour le Royaume hachémite de Jordanie
Za Hašemitsku Kraljevinu Jordan
Per il Regno hascemita di Giordania
Jordānijas Hāšimītu Karalistes vārdā –
Jordānijos Hašimitų Karalystės vardu
A Jordán Hásimita Királyság részéről
Ghar-Renju Haxemita tal-Ġordan
Voor het Hasjemitisch Koninkrijk Jordanië
W imieniu Jordańskiego Królestwa Haszymidzkiego
Pelo Reino Hachemita da Jordânia
Pentru Regatul Haşemit al Iordaniei
Za Jordánske hášimovské kráľovstvo
Za Hašemitsko kraljevino Jordanijo
Jordanian hašemiittisen kuningaskunnan puolesta
För Hashemitiska konungariket Jordanien

عن المملكة الأردنية الهاشمية

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE RADY (UE, Euratom) 2016/804

z dnia 17 maja 2016 r.

zmieniające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014 w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 322 ust. 2,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Energii Atomowej, w szczególności jego art. 106a,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Europejskiego Trybunału Obrachunkowego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 ⁽³⁾ zostało przekształcone rozporządzeniem Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 ⁽⁴⁾. Rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014 ma wejść w życie z dniem wejścia w życie decyzji Rady 2014/335/UE, Euratom ⁽⁵⁾. Decyzja ta nie weszła jeszcze w życie.
- (2) Aby zapewnić Komisji (Eurostatowi) wystarczająco dużo czasu na ocenę odnośnych danych dotyczących dochodu narodowego brutto (DNB) oraz dać Komitetowi DNB wystarczająco dużo czasu na opracowanie opinii na temat danych DNB, dokonanie jakichkolwiek zmian w DNB za dany rok budżetowy powinno być możliwe do dnia 30 listopada czwartego roku następującego po danym roku budżetowym. Okres przechowywania dokumentów potwierdzających dotyczących zasobów własnych opartych na podatku od wartości dodanej (VAT) i zasobów własnych opartych na DNB powinien, w związku z tym, także zostać wydłużony z dnia 30 września do dnia 30 listopada czwartego roku następującego po roku budżetowym, którego te dokumenty dotyczą.
- (3) Niniejsze rozporządzenie powinno odzwierciedlać istniejącą praktykę, zgodnie z którą rachunki Komisji przeznaczone na zasoby własne, o których mowa w art. 9 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014 („rachunki Komisji dotyczące zasobów własnych”) prowadzone są przez administracje finansowe lub banki centralne państw członkowskich. Pojęcie administracji finansowej powinno obejmować także inne podmioty publiczne sprawujące podobne funkcje.

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 15 grudnia 2015 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 5 z 8.1.2016, s. 1.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 2007/436/WE, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 130 z 31.5.2000, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 609/2014 z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie metod i procedury udostępniania tradycyjnych zasobów własnych, zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB oraz w sprawie środków w celu zaspokojenia potrzeb gotówkowych (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 39).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2014/335/UE, Euratom z dnia 26 maja 2014 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej (Dz.U. L 168 z 7.6.2014, s. 105).

- (4) Rachunki Komisji dotyczące zasobów własnych powinny być nieoprocentowane i prowadzone nieodpłatnie. Wszelkie opłaty za ich prowadzenie i ujemne odsetki zmniejszałyby środki budżetowe UE i prowadziły do nierównego traktowania państw członkowskich. Dlatego też w przypadku gdy do rachunków Komisji dotyczących zasobów własnych zastosowanie mają ujemne odsetki, dane państwa członkowskie powinny wpłacić na ten rachunek kwotę odpowiadającą kwocie ujemnych odsetek. Ponieważ niektóre państwa członkowskie nie mają możliwości uniknięcia skutków finansowych zobowiązania do wpłaty takich kwot ujemnych odsetek na rachunki Komisji dotyczące zasobów własnych, Komisja powinna dążyć – przy zaspokajaniu swoich potrzeb gotówkowych – do ograniczenia tych skutków poprzez korzystanie w pierwszej kolejności z kwot wpłaconych na odnośne rachunki.
- (5) Rachunki Komisji dotyczące zasobów własnych powinny być obciążane wyłącznie na zlecenie Komisji. Powinno to pozostawać bez wpływu na stosowanie ujemnych odsetek.
- (6) W interesie jasności i czytelności art. 10 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014 należy podzielić na kilka artykułów.
- (7) Komisja powinna w każdym momencie dysponować wystarczającymi zasobami pieniężnymi, aby spełnić wymogi dotyczące płatności wynikające z wykonania budżetu, które są szczególnie skoncentrowane w pierwszych miesiącach roku. Komisja ma już możliwość zwrócenia się do państw członkowskich o przyspieszenie zapisu maksymalnie dwóch dodatkowych dwunastych części zasobów w odniesieniu do szczególnych potrzeb związanych z pokryciem wydatków Europejskiego Funduszu Rolniczego Gwarancji (EFRG), zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 ⁽¹⁾. W celu zmniejszenia ryzyka opóźnień w płatnościach spowodowanych tymczasowymi brakami zasobów pieniężnych należy umożliwić Komisji zwrócenie się do państw członkowskich o przyspieszenie zapisu maksymalnie dodatkowej połowy dwunastej części zasobów w odniesieniu do szczególnych potrzeb związanych z pokryciem wydatków europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 ⁽²⁾, w zakresie uzasadnionym potrzebami gotówkowymi. Aby jednak uniknąć wywierania nadmiernej presji na krajowe administracje finansowe, całkowita kwota, której zapis można przyspieszyć w tym samym miesiącu, nie powinna przekroczyć dwóch dodatkowych dwunastych części zasobów. Ponadto, ze względu na szczególne wymogi dotyczące płatności mające zastosowanie do EFRG, przepis ten nie powinien być stosowany ze szkodą dla EFRG.
- (8) Zgodnie z rozporządzeniem (WE, Euratom) nr 1150/2000 Komisja ma obliczać dostosowania zasobów własnych opartych na VAT i na DNB i informować o nich państwa członkowskie w czasie umożliwiającym im zapisanie tych dostosowań na rachunku Komisji dotyczącym zasobów własnych w pierwszym dniu roboczym grudnia. Kwoty dostosowań, które miały zostać udostępnione w pierwszym roboczym dniu grudnia 2014 r., były nadzwyczajnie wysokie. Aby zapobiegać nieproporcjonalnie wysokim obciążeniom dla budżetów państw członkowskich tuż przed końcem roku, rozporządzeniem Rady (UE, Euratom) nr 1377/2014 ⁽³⁾ zmieniono rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000, umożliwiając państwom członkowskim odroczenie, w pewnych wyjątkowych okolicznościach, zapisu tych dostosowań na rachunku Komisji dotyczącym zasobów własnych.
- (9) Zmienione w ten sposób rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 przestanie obowiązywać wraz z wejściem w życie rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014. Powinno to jednak pozostawać bez wpływu ważność tych odroczeń dotyczących zapisu dostosowań, o które zwrócono się formalnie na mocy rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1377/2014, gdy rozporządzenie to nadal obowiązywało.
- (10) W interesie uproszczenia i w celu zmniejszenia obciążeń budżetowych dla państw członkowskich i Komisji, zwłaszcza tuż przed końcem roku, należy usprawnić procedurę dostosowania zasobów własnych opartych na VAT i na DNB. Należy przewidzieć więcej czasu między formalnym zgłoszeniem państwu członkowskiemu wymaganych dostosowań a datą zapisania ich na rachunku Komisji dotyczącym zasobów własnych. Takie zgłoszenie i zapis powinny mieć miejsce w tym samym roku, przy czym rok ten jest również właściwy dla zarejestrowania odnośnych kwot na rachunkach sektora instytucji rządowych i samorządowych i do celów paktu stabilności i wzrostu. Łączna kwota dostosowań powinna być natychmiast rozdzielana pomiędzy państwa członkowskie zgodnie z ich odnośnymi udziałami w zasobach własnych opartych na DNB. W ten sposób można wyeliminować potrzebę odstępowstwa wprowadzonego rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 1377/2014.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1377/2014 z dnia 18 grudnia 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 wykonujące decyzję 2007/436/WE, Euratom w sprawie systemu zasobów własnych Wspólnot Europejskich (Dz.U. L 367 z 23.12.2014, s. 14).

- (11) Aby osiągnąć cele Unii, procedura obliczania odsetek powinna zapewniać w szczególności, by zasoby własne były udostępniane terminowo i w całości.
- (12) Aby zwiększyć pewność prawa i jasność, należy określić w odniesieniu do zasobów własnych opartych na VAT i DNB przypadki, w których należne są odsetki za zwłokę. Ze względu na specyfikę tych zasobów własnych, których cykl weryfikacji umożliwia korekty i dostosowania odpowiednio w okresie czterech lat, wszelkie zmiany zasobów własnych opartych na VAT i DNB wynikające z takich korekt lub dostosowań nie powinny powodować naliczenia odsetek z mocą wsteczną. Odsetki w odniesieniu do tych zasobów powinny być zatem wypłacane w przypadku opóźnień w zapisaniu miesięcznych dwunastych części zasobów oraz kwot wynikających z corocznego obliczenia dostosowań za poprzednie lata budżetowe. Ponadto, aby zachować odpowiednie zachęty do podejmowania działań naprawczych, odsetki powinny być również wypłacane w przypadku opóźnień w zapisaniu kwot wynikających z określonych korekt do sprawozdań VAT w terminie określonym zgodnie ze środkami podjętymi przez Komisję na mocy art. 9 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89⁽¹⁾. Co więcej, w przypadku gdy państwo członkowskie nie dostarczy w terminie wyrażnie określonym przez Komisję korekt danych dotyczących DNB niezbędnych do podjęcia kwestii zgłoszonych przez Komisję lub przez państwo członkowskie, odsetki powinny być również stosowane w przypadku wzrostów zasobów własnych wynikających z dostosowania dokonanego wskutek rozstrzygnięcia zgłoszonej kwestii. Odsetki te powinny być stosowane od momentu, gdy kwota dostosowania powinna była zostać zapisana, tj. w pierwszym dniu roboczym czerwca roku następującego po roku, w którym wyrażnie określony termin upłynął, do momentu zapisania na rachunku dostosowanej kwoty. Zgodnie z istniejącymi zasadami i praktyką wszelkie opóźnienia w dokonaniu zapisu dotyczącego tradycyjnych zasobów własnych powinny stanowić podstawę naliczenia odsetek.
- (13) System stóp procentowych określony w art. 12 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014 przewiduje stałe powiększenie o 2 punkty procentowe stopy podstawowej oraz stopniowe powiększanie o 0,25 punktu procentowego za każdy miesiąc opóźnienia, przy czym powiększona stopa ma zastosowanie do całego okresu opóźnienia. Ten system stóp procentowych jest niezwykle ważny dla zapewnienia terminowego i pełnego udostępniania zasobów własnych, dlatego należy zachować jego główne elementy.
- (14) Obowiązujące zasady przewidujące stale rosnącą stopę procentową prowadziły jednak do płatności bardzo wysokich odsetek w wyjątkowych przypadkach dotyczących wieloletnich opóźnień. W celu zapewnienia proporcjonalności systemu przy jednoczesnym utrzymaniu jego skutku odstraszającego maksymalny skumulowany wzrost stopy podstawowej powinien być ograniczony do 16 punktów procentowych rocznie.
- (15) Z drugiej strony istniejące stałe powiększenie o 2 punkty procentowe stopy podstawowej, zwłaszcza w przypadku krótkich okresów opóźnienia, może zniechęcać państwa członkowskie do terminowego udostępniania zasobów własnych w przypadku, gdy koszty refinansowania na rynku pieniężnym są wyższe od należnych odsetek. Aby zapewnić sprawne funkcjonowanie systemu, należy zatem podnieść stałe powiększenie stopy podstawowej do 2,5 punktu procentowego, a wynikająca z tego stosowana stopa procentowa nie powinna być niższa od tej wartości procentowej, nawet jeżeli mająca zastosowanie stopa podstawowa jest ujemna. Powinno to przede wszystkim zapobiegać opóźnieniom w udostępnianiu miesięcznych dwunastych części zasobów własnych opartych na VAT i na DNB, które obecnie stanowią ponad 80 % dochodów w budżecie Unii.
- (16) W celu wspierania skutecznej ochrony interesów finansowych Unii i uwzględnienia nowo wprowadzonych przepisów rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013⁽²⁾ należy umożliwić państwom członkowskim zwolnienie z obowiązku udostępnienia budżetowi Unii tych kwot tradycyjnych zasobów własnych, które okażą się nieściągalne ze względu na odroczony zapis na rachunkach lub opóźnione powiadomienie o długu cełnym uzasadnione dobrem postępowania karnego w sprawach mających wpływ na interesy finansowe Unii. Komisja powinna bez zbędnej zwłoki przekazać państwom członkowskim, i w razie potrzeby aktualizować, kryteria służące ocenie przypadków, w których istnieje taka możliwość.
- (17) Próg mający zastosowanie do zgłaszania przypadków, w których stwierdzono nieściągalność tradycyjnych zasobów własnych lub uznaje się je za nieściągalne, należy podnieść, aby zmniejszyć obciążenia administracyjne spoczywające na państwach członkowskich i Komisji.
- (18) Należy wyjaśnić, że przewidziana w art. 14 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014 możliwość wypłacania przez Komisję środków przewyższających jej aktywa w celu wywiązania się ze zobowiązań Unii w wyłącznym przypadku uchybienia w zakresie pożyczki zaciągniętej lub zagwarantowanej na podstawie decyzji

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1553/89 z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie ostatecznych jednolitych warunków poboru środków własnych pochodzących z podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 155 z 7.6.1989, s. 9).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 952/2013 z dnia 9 października 2013 r. ustanawiające unijny kodeks celny (Dz.U. L 269 z 10.10.2013, s. 1).

i rozporządzeń Rady obejmuje również rozporządzenia i decyzje, które zgodnie z Traktatem z Lizbony mają być przyjmowane nie tylko przez Radę, ale przez Parlament Europejski i Radę na mocy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

- (19) Poza wyjątkowymi przypadkami Komisja powinna powiadamiać państwa członkowskie lub ich banki centralne o swoich zleceniach dotyczących transakcji przepływów gotówkowych mających wpływ na rachunki otwarte na potrzeby zasobów własnych co najmniej jeden dzień przed terminem, w którym te zlecenia mają zostać wykonane.
- (20) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014.
- (21) W celu zapewnienia spójności niniejsze rozporządzenie powinno wejść w życie w tym samym dniu co rozporządzenie (UE, Euratom) nr 609/2014. Zmiana art. 18 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014, przewidziana w niniejszym rozporządzeniu, powinna mieć zastosowanie od dnia 1 stycznia 2014 r., tak by zapewnić ciągłość stosowania wyjątku wprowadzonego rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 1377/2014 do dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Zmiana art. 12 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014, przewidziana w niniejszym rozporządzeniu, powinna mieć zastosowanie w przypadku, gdy termin wymagalności zasobów własnych przypada po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. Jednakże ze względu na proporcjonalność państwa członkowskie powinny także korzystać z ograniczenia łącznego wzrostu stopy procentowej, jak również z ograniczenia dotyczącego płatności odsetek z tytułu zasobów własnych opartych na VAT wyłącznie w odniesieniu do opóźnień określonych w art. 12 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014, zmienionego niniejszym rozporządzeniem, w przypadku zasobów własnych, które były wymagalne przed datą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, jeżeli o tych zasobach własnych poinformowano po tej dacie,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE, Euratom) nr 609/2014 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Dokumenty potwierdzające odnoszące się do procedur i podstawowych statystyk, o których mowa w art. 3 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1287/2003, przechowywane są przez państwa członkowskie do dnia 30 listopada czwartego roku następującego po danym roku budżetowym. Dokumenty potwierdzające dotyczące zasobów własnych opartych na VAT są przechowywane przez taki sam okres.”;

- 2) w art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Rachunki dotyczące zasobów własnych prowadzone są przez administrację finansową każdego państwa członkowskiego lub przez podmiot publiczny sprawujący podobne funkcje (zwane dalej »administracją finansową«) lub przez krajowy bank centralny każdego państwa członkowskiego. Rachunki te są prowadzone z podziałem na rodzaje zasobów.”;

- b) w ust. 3 akapit trzeci wprowadza się następujące zmiany:

- (i) w tiret pierwszym odesłanie do „art. 10 ust. 3” zastępuje się odesłaniem do „art. 10a ust. 1”;

- (ii) tiret drugie otrzymuje brzmienie:

„— wynik obliczenia, o którym mowa w art. 10b ust. 5 akapit pierwszy, zapisywany jest raz do roku, z wyjątkiem szczególnych dostosowań, o których mowa w art. 10b ust. 2 lit. b), które są zapisywane na rachunkach pierwszego dnia roboczego miesiąca następującego po zawarciu porozumienia między zainteresowanym państwem członkowskim a Komisją.”;

- 3) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„1. Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 10, 10a i 10b każde państwo członkowskie wpłaca zasoby własne na rachunek otwarty w imieniu Komisji w jego administracji finansowej lub krajowym banku centralnym. Z zastrzeżeniem zastosowania ujemnych odsetek, o czym mowa w akapicie trzecim, rachunek ten może być obciążany wyłącznie na zlecenie Komisji.

Rachunek ten denominowany jest w walucie krajowej; prowadzony jest nieodpłatnie i nie jest oprocentowany.”;

(ii) dodaje się akapit w brzmieniu:

„W przypadku zastosowania do tego rachunku ujemnych odsetek dane państwo członkowskie wpłaca na ten rachunek kwotę odpowiadającą kwocie takich zastosowanych ujemnych odsetek, nie później niż w pierwszym dniu roboczym drugiego miesiąca następującego po zastosowaniu takich ujemnych odsetek.”;

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Państwa członkowskie lub ich krajowe banki centralne przekazują Komisji drogą elektroniczną, co następuje:

- a) w dniu roboczym, w którym zasoby własne zostały wpłacone na rachunek Komisji – wyciąg z rachunku lub awizo kredytowe wykazujące zapis zasobów własnych;
- b) z zastrzeżeniem lit. a), nie później niż drugiego dnia roboczego po wpłaceniu środków na rachunek – wyciąg z rachunku wykazujący zapis zasobów własnych.”;

4) art. 10 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 10

Udostępnianie tradycyjnych zasobów własnych

1. Po potrąceniu kosztów poboru zgodnie z art. 2 ust. 3 i art. 10 ust. 3 decyzji 2014/335/UE, Euratom zapis tradycyjnych zasobów własnych, o których mowa w art. 2 ust. 1 lit. a) tej decyzji, dokonywany jest nie później niż w pierwszym dniu roboczym następującym po dwunastym dniu drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym należność została ustalona zgodnie z art. 2 niniejszego rozporządzenia.

Jednakże w odniesieniu do należności wykazanych na odrębnych rachunkach na mocy art. 6 ust. 3 akapit drugi zapis musi być dokonany nie później niż w pierwszym dniu roboczym następującym po dwunastym dniu drugiego miesiąca następującego po miesiącu, w którym należności zostały odzyskane.

2. W razie potrzeby Komisja może zwrócić się do państw członkowskich o przyspieszenie o jeden miesiąc zapisu zasobów innych niż zasoby własne oparte na VAT i zasoby własne oparte na DNB na podstawie informacji dostępnych dla tych państw piętnastego dnia tego samego miesiąca.

Każdy przyspieszony zapis jest dostosowywany w następnym miesiącu, gdy dokonywany jest zapis wymieniony w ust. 1. Dostosowanie to wiąże się z zapisem ujemnym kwoty równej kwocie podanej w przyspieszonym zapisie.

Artykuł 10a

Udostępnianie zasobów własnych opartych na VAT i na DNB

1. Zasoby własne oparte na VAT i zasoby własne oparte na DNB, z uwzględnieniem wpływu, jaki na te zasoby mają rabat przyznany Zjednoczonemu Królestwu z tytułu nierównowagi budżetowej oraz obniżka brutto przyznana Danii, Niemczech, Austrii i Szwecji, są wpłacane na rachunek w pierwszym dniu roboczym każdego miesiąca, przy czym kwoty te wynoszą jedną dwunastą odnośnych sum w budżecie, przeliczonych na waluty krajowe według kursów wymiany obowiązujących w ostatnim dniu notowań roku kalendarzowego poprzedzającego rok budżetowy, opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C.

2. W odniesieniu do szczególnych potrzeb związanych z pokryciem wydatków EFRG zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 (*) i w zależności od stanu środków finansowych Unii, Komisja może zwrócić się do państw członkowskich o przyspieszenie – o maksymalnie dwa miesiące w pierwszym kwartale roku budżetowego – zapisu jednej dwunastej lub części jednej dwunastej kwoty w budżecie w odniesieniu do zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB, z uwzględnieniem wpływu, jaki na te zasoby mają rabat przyznany Zjednoczonemu Królestwu z tytułu nierównowagi budżetowej oraz obniżka brutto przyznana Danii, Niemczech, Austrii i Szwecji.

Z zastrzeżeniem akapitu trzeciego, w odniesieniu do szczególnych potrzeb związanych z pokryciem wydatków europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 (**) i w zależności od stanu środków finansowych Unii, Komisja może zwrócić się do

państw członkowskich o przyspieszenie – w pierwszych sześciu miesiącach roku budżetowego – zapisu nie wyższego niż dodatkowa połowa jednej dwunastej kwoty w budżecie w odniesieniu do zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB, z uwzględnieniem wpływu, jaki na te zasoby mają rabat przyznany Zjednoczonemu Królestwu z tytułu nierównowagi budżetowej oraz obniżka brutto przyznana Danii, Niemczech, Austrii i Szwecji.

Całkowita kwota, o przyspieszenie której Komisja może na podstawie akapitów pierwszego i drugiego zwrócić się do państw członkowskich w tym samym miesiącu, w żadnym wypadku nie przekracza kwoty odpowiadającej dwóm dodatkowym dwunastym częściom.

Po pierwszych sześciu miesiącach wymagany miesięczny zapis nie może przekroczyć jednej dwunastej zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB, przy czym ma się on mieścić w granicach kwot zapisanych w budżecie na ten cel.

Komisja powiadamia o tym państwa członkowskie nie później niż dwa tygodnie przed zapisem wymaganym na podstawie akapitów pierwszego i drugiego.

Komisja informuje państwa członkowskie z odpowiednim wyprzedzeniem – nie później niż sześć tygodni przed zapisem wymaganym na podstawie akapitu drugiego – o tym, że zamierza zwrócić się o dokonanie takiego zapisu.

Ust. 4 dotyczący kwoty, która ma być zapisywana w styczniu każdego roku, i ust. 5 mający zastosowanie w przypadku, gdy budżet nie został ostatecznie przyjęty przed rozpoczęciem roku budżetowego, stosują się do tych zaliczkowych zapisów.

3. Wszelkie zmiany jednolitej stawki zasobów własnych opartych na VAT, stawki zasobów własnych opartych na DNB, rabatu przyznanego Zjednoczonemu Królestwu z tytułu nierównowagi budżetowej i jego finansowania, o którym mowa w art. 4 i 5 decyzji 2014/335/UE, Euratom, oraz finansowania obniżki brutto przyznanej Danii, Niemczech, Austrii i Szwecji wymagają ostatecznego przyjęcia budżetu korygującego i powodują konieczność ponownych dostosowań dwunastych części, które zostały zapisane od początku roku budżetowego.

Takich ponownych dostosowań dokonuje się przy pierwszym zapisie po ostatecznym przyjęciu budżetu korygującego, jeżeli został on przyjęty przed szesnastym dniem miesiąca. W przeciwnym wypadku ponowne dostosowania są dokonywane przy drugim zapisie po ostatecznym przyjęciu tego budżetu. W drodze odstępstwa od art. 11 rozporządzenia finansowego takie ponowne dostosowania są zapisywane na rachunkach w odniesieniu do roku budżetowego, którego dotyczy dany budżet korygujący.

4. Obliczenia dwunastej części dotyczącej stycznia każdego roku budżetowego dokonuje się w oparciu o kwoty przewidziane w projekcie budżetu, o którym mowa w art. 314 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), przeliczone na waluty krajowe według kursu wymiany obowiązującego pierwszego dnia notowań następującego po 15 grudnia roku kalendarzowego, który poprzedza dany rok budżetowy; dostosowanie dokonywane jest przy zapisie dotyczącym następnego miesiąca.

5. Jeżeli budżet nie został ostatecznie przyjęty co najmniej dwa tygodnie przed zapisem dotyczącym stycznia następnego roku budżetowego, pierwszego dnia roboczego każdego miesiąca, w tym stycznia, państwa członkowskie dokonują zapisu jednej dwunastej kwoty zasobów własnych opartych na VAT i zasobów własnych opartych na DNB, z uwzględnieniem wpływu, jaki na te zasoby mają rabat przyznany Zjednoczonemu Królestwu z tytułu nierównowagi budżetowej oraz obniżka brutto przyznana Danii, Niemczech, Austrii i Szwecji, zgodnie z zapisami w ostatnim ostatecznie przyjętym budżecie; dostosowanie dokonywane jest w pierwszym terminie wymagalności następującym po ostatecznym przyjęciu budżetu, jeżeli budżet został przyjęty przed szesnastym dniem miesiąca. W przeciwnym wypadku dostosowania dokonuje się przy drugim terminie wymagalności następującym po ostatecznym przyjęciu budżetu.

6. Nie dokonuje się żadnego dalszego przeglądu finansowania obniżek brutto przyznanych Danii, Niemczech, Austrii i Szwecji w przypadku zmian danych dotyczących DNB zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1287/2003.

Artykuł 10b

Dostosowania zasobów własnych opartych na VAT i na DNB z poprzednich lat budżetowych

1. Na podstawie rocznego sprawozdania dotyczącego podstawy zasobów własnych opartych na VAT, o którym mowa w art. 7 ust. 1 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89, każde państwo członkowskie jest obciążane w roku następującym po roku przekazania tego sprawozdania kwotą obliczoną w oparciu o informacje zawarte w tym sprawozdaniu, przy zastosowaniu jednolitej stawki przyjętej dla roku budżetowego, którego sprawozdanie

dotyczy, a na jego rachunek zapisywanych jest 12 płatności dokonanych w odniesieniu do tego roku budżetowego. Niemniej jednak podstawa zasobów własnych opartych na VAT każdego państwa członkowskiego, do której to podstawy stosowana jest powyższa stawka, nie może przekraczać określonej w art. 2 ust. 1 lit. b) decyzji 2014/335/UE, Euratom procentowej wartości DNB tego państwa, o którym to dochodzie mowa w art. 2 ust. 7 akapit pierwszy tej decyzji.

2. Wszelkie korekty podstawy zasobów własnych opartych na VAT na mocy art. 9 ust. 1 rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89 powodują – w odniesieniu do każdego zainteresowanego państwa członkowskiego, którego podstawa, z uwzględnieniem tych korekt, nie przekracza wartości procentowych określonych w art. 2 ust. 1 lit. b) i art. 10 ust. 2 decyzji 2014/335/UE, Euratom – konieczność dokonania następujących dostosowań salda określonego zgodnie z ust. 1 niniejszego artykułu:

- a) korekty na mocy art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89 dokonane do dnia 31 lipca powodują konieczność ogólnego dostosowania w roku następnym;
- b) szczególne dostosowanie można jednak zostać zapisane w każdym momencie, jeżeli zainteresowane państwo członkowskie i Komisja dojdą do porozumienia zgodnie z art. 9 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89;
- c) jeżeli środki przyjęte przez Komisję na mocy art. 9 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89 w celu skorygowania podstawy prowadzą do szczególnego dostosowania zapisów na rachunku, o którym mowa w art. 9 ust. 1 niniejszego rozporządzenia, dostosowania takiego dokonuje się w dniu wyznaczonym przez Komisję na podstawie tych środków.

Zmiany DNB, o których mowa w ust. 4 niniejszego artykułu, stanowią również podstawę dostosowania salda każdego państwa członkowskiego, którego podstawa zasobów własnych opartych na VAT, z uwzględnieniem korekt, o których mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, nie przekracza wartości procentowych określonych w art. 2 ust. 1 lit. b) i art. 10 ust. 2 decyzji 2014/335/UE, Euratom.

3. Na podstawie danych liczbowych dotyczących całkowitego DNB w cenach rynkowych oraz jego składników za poprzedni rok, dostarczonych przez państwa członkowskie zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1287/2003, każde państwo członkowskie jest obciążane w roku następującym po roku dostarczenia danych liczbowych kwotą obliczoną przez zastosowanie do jego DNB stawki przyjętej dla roku poprzedzającego rok dostarczenia tych danych, a na jego rachunek zapisywane są płatności dokonane w ciągu tego roku.

4. Wszelkie zmiany DNB z poprzednich lat budżetowych zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1287/2003, z zastrzeżeniem jego art. 5, są dla każdego zainteresowanego państwa członkowskiego podstawą dostosowania salda określonego zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu. Po dniu 30 listopada czwartego roku następującego po danym roku budżetowym żadne zmiany DNB nie będą już uwzględniane, z wyjątkiem kwestii zgłoszonych przed upływem tego terminu przez Komisję lub państwo członkowskie.

5. Dla każdego państwa członkowskiego Komisja oblicza różnicę pomiędzy kwotami wynikającymi z dostosowań, o których mowa w ust. 1–4, z wyjątkiem szczególnych dostosowań na mocy ust. 2 lit. b) i c), a iloczynem całkowitych kwot dostosowań oraz wyrażonego procentowo stosunku DNB tego państwa członkowskiego do DNB wszystkich państw członkowskich, zgodnie ze stanem mającym zastosowanie na dzień 15 stycznia w stosunku do obowiązującego budżetu na rok następujący po roku dostarczenia danych na potrzeby dostosowania («kwota netto»).

Do celów powyższego obliczenia kwoty przeliczane są z walut krajowych na euro po kursach wymiany z ostatniego dnia notowań roku kalendarzowego poprzedzającego rok zapisu na rachunkach, opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C.

Komisja informuje państwa członkowskie o kwotach będących wynikiem tego obliczenia przed dniem 1 lutego roku następującego po roku dostarczenia danych na potrzeby dostosowań. Każde państwo członkowskie zapisuje kwotę netto na rachunku, o którym mowa w art. 9 ust. 1, w pierwszym dniu roboczym czerwca tego samego roku.

6. Operacje, o których mowa w ust. 1–5 niniejszego artykułu, są operacjami po stronie dochodów w odniesieniu do roku budżetowego, w którym mają one zostać zapisane na rachunku, o którym mowa w art. 9 ust. 1.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).;

5) art. 11 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komisja oblicza dostosowanie w ciągu roku następującego po danym roku budżetowym.

Obliczenia dokonuje się na podstawie następujących danych liczbowych związanych z odnośnym rokiem budżetowym:

- a) całkowitego DNB w cenach rynkowych i jego składników, dostarczonego przez państwa członkowskie zgodnie z art. 2 ust. 2 rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1287/2003;
- b) wyniku budżetu w zakresie wydatków operacyjnych odpowiadających danemu środkowi lub danej polityce.

Dostosowanie jest równe iloczynowi całkowitej kwoty odnośnych wydatków, z wyjątkiem wydatków finansowanych przez uczestniczące państwa trzecie, oraz wyrażonego procentowo stosunku DNB państwa członkowskiego uprawnionego do dostosowania do DNB wszystkich państw członkowskich. Dostosowanie jest finansowane przez uczestniczące państwa członkowskie według skali ustalonej na podstawie stosunku ich odnośnych DNB do DNB wszystkich uczestniczących państw członkowskich. Do celów obliczenia dostosowania kwoty przelicza się z waluty krajowej na euro według kursu wymiany obowiązującego w ostatnim dniu notowań w roku kalendarzowym poprzedzającym dany rok budżetowy, opublikowanych w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C.

Dostosowania za każdy dany rok dokonuje się tylko jeden raz i jest ono ostateczne w przypadku późniejszej modyfikacji wielkości DNB.”;

6) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 12

Odsetki od kwot udostępnionych z opóźnieniem

1. Każde opóźnienie w dokonaniu zapisu na rachunku, o którym mowa w art. 9 ust. 1, pociąga za sobą konieczność zapłaty odsetek przez dane państwo członkowskie.

2. W przypadku zasobów własnych opartych na VAT i na DNB odsetki są należne wyłącznie w odniesieniu do opóźnień w zapisywaniu kwot:

- a) o których mowa w art. 10a;
- b) będących wynikiem obliczenia, o którym mowa w art. 10b ust. 5 akapit pierwszy, w momencie określonym w akapicie trzecim tego ustępu;
- c) będących wynikiem szczególnych dostosowań odnoszących się do zasobów własnych opartych na VAT na mocy art. 10b ust. 2 lit. c) niniejszego rozporządzenia, w terminie określonym przez Komisję stosownie do środków, jakie podjęła ona na mocy art. 9 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (EWG, Euratom) nr 1553/89;
- d) będących wynikiem niedostarczenia przez państwo członkowskie korekt danych dotyczących DNB, niezbędnych do podjęcia kwestii zgłoszonych przez Komisję lub przez państwo członkowskie, o czym mowa w art. 10b ust. 4, w jednoznacznym terminie ustalonym przez Komisję. Odsetki z tytułu dostosowań będących wynikiem takich korekt oblicza się począwszy od pierwszego dnia roboczego czerwca roku następującego po roku, w którym upłynął jednoznaczny termin ustalony przez Komisję.

3. Odstępuje się od odzyskania kwot odsetek niższych niż 500 EUR.

4. W przypadku państw członkowskich należących do unii gospodarczej i walutowej stopa procentowa jest równa stopie publikowanej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* serii C, którą Europejski Bank Centralny stosował do swoich głównych operacji refinansujących w pierwszym dniu miesiąca wymagalności, lub 0 %, w zależności od tego, która z nich jest wyższa, powiększonej o 2,5 punktu procentowego.

Stopa ta podwyższana jest o 0,25 punktu procentowego za każdy miesiąc opóźnienia.

Łączne podwyższenie na mocy akapitów pierwszego i drugiego nie może przekroczyć 16 punktów procentowych. Podwyższoną stopę procentową stosuje się do całego okresu opóźnienia.

5. W przypadku państw członkowskich nienależących do unii gospodarczej i walutowej stopa procentowa jest równa stopie, którą banki centralne stosowały do swoich głównych operacji refinansujących w pierwszym dniu odnośnego miesiąca, lub 0 %, w zależności od tego, która z nich jest wyższa, powiększonej o 2,5 punktu procentowego. W przypadku państw członkowskich, dla których stopa banku centralnego nie jest dostępna, stopa procentowa jest równa stopie najbliższej jej równowartości, którą stosowano w pierwszym dniu odnośnego miesiąca na rynku pieniężnym danego państwa członkowskiego, lub 0 %, w zależności od tego, która z nich jest wyższa, powiększonej o 2,5 punktu procentowego.

Stopa ta podwyższana jest o 0,25 punktu procentowego za każdy miesiąc opóźnienia.

Łączne podwyższenie na mocy akapitów pierwszego i drugiego nie może przekroczyć 16 punktów procentowych. Podwyższoną stopę procentową stosuje się do całego okresu opóźnienia.

6. Do zapłaty odsetek, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, stosuje się, odpowiednio, art. 9 ust. 2 i 3.”;

7) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 2 dodaje się następujący akapit drugi:

„Państwa członkowskie mogą zostać zwolnione z obowiązku postawienia do dyspozycji Komisji kwot odpowiadających należnościom ustalonym na mocy art. 2 w przypadku, gdy należności te okażą się nieściągalne z uwagi na odroczenie zapisu na rachunkach lub opóźnienie powiadomienia o długu celnym, tak aby nie utrudniać postępowania karnego w sprawie mającej wpływ na interesy finansowe Unii.”;

b) ust. 3 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„3. W ciągu trzech miesięcy od dnia wydania decyzji administracyjnej, o której mowa w ust. 2, lub zgodnie z terminami, o których mowa w tym ustępie, państwa członkowskie przekazują Komisji sprawozdanie zawierające informacje o przypadkach, w których zastosowano przepisy ust. 2, pod warunkiem że ustalone należności, których te przypadki dotyczą, przekraczają kwotę 100 000 EUR.”;

8) art. 14 ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku niewykonania zobowiązania wynikającego z pożyczki zaciągniętej lub gwarantowanej na podstawie rozporządzeń i decyzji przyjętych przez Radę lub przez Parlament Europejski i Radę, w okolicznościach, w których Komisja nie może uruchomić innych środków przewidzianych w uzgodnieniach finansowych mających zastosowanie do tych pożyczek w terminie zapewniającym wywiązanie się ze zobowiązań prawnych Unii wobec pożyczkodawców, ust. 2 i 4 mogą być tymczasowo stosowane, niezależnie od warunków określonych w ust. 2, w celu obsługi długów Unii.

4. Z zastrzeżeniem akapitu drugiego, różnica między ogółem aktywów a potrzebami gotówkowymi jest dzielona między państwa członkowskie, w jak największym stopniu, proporcjonalnie do szacowanych dochodów budżetu uzyskanych od każdego z tych państw.

Przy zaspokajaniu swoich potrzeb gotówkowych, Komisja zmierza do ograniczania skutków ciążącego na państwach członkowskich zobowiązania do wpłaty kwot ujemnych odsetek na podstawie art. 9 ust. 1 akapit trzeci, poprzez korzystanie w pierwszej kolejności z kwot wpłaconych na odnośne rachunki.”;

9) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Wykonanie zleceń płatniczych

1. Państwa członkowskie lub ich krajowe banki centralne wykonują zlecenia płatnicze Komisji zgodnie z instrukcjami Komisji i nie później niż w ciągu trzech dni roboczych od ich otrzymania. W przypadku transakcji przepływów gotówkowych państwa członkowskie lub ich krajowe banki centralne wykonują zlecenia w terminie wymaganym przez Komisję, która – z wyłączeniem wyjątkowych przypadków – powiadamia je co najmniej jeden dzień przed terminem, w którym dane zlecenie ma zostać wykonane.

2. Państwa członkowskie lub ich krajowe banki centralne przesyłają Komisji, drogą elektroniczną i nie później niż drugiego dnia roboczego po wykonaniu każdej transakcji, wyciąg z rachunku wykazujący odnośne przepływy.”;

10) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 18

Uchylenie

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, rozporządzenie (WE, Euratom) nr 1150/2000 traci moc ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2014 r.
2. Art. 10 ust. 7a rozporządzenia (WE, Euratom) nr 1150/2000 traci moc ze skutkiem od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
3. Odesłania do uchylonego rozporządzenia odczytuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia zgodnie z tabelą korelacji w załączniku II.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem wejścia w życie rozporządzenia (UE, Euratom) nr 609/2014.

Z zastrzeżeniem akapitów trzeciego i czwartego, stosuje się je od tego samego dnia.

Art. 1 pkt 6 stosuje się do obliczania odsetek z tytułu opóźnień we wpłacie zasobów własnych, których termin wymagalności przypada po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia. Jednakże ograniczenie łącznego podwyższenia stopy procentowej do 16 punktów procentowych, jak również ograniczenie dotyczące zapłaty odsetek z tytułu zasobów własnych opartych na VAT wyłącznie w odniesieniu do opóźnień w zapisywaniu kwot będących wynikiem szczególnych dostosowań względem tych zasobów, w dniu określonym na podstawie środków podjętych przez Komisję, ma zastosowanie także do obliczania odsetek z tytułu opóźnienia we wpłacie zasobów własnych, których termin wymagalności przypadał przed dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, jeżeli o tych zasobach własnych Komisja lub zainteresowane państwo członkowskie dowiedziały się już po dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Art. 1 pkt 10 stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 17 maja 2016 r.

W imieniu Rady
M.H.P. VAN DAM
Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (UE) 2016/805

z dnia 20 maja 2016 r.

zmieniające załącznik IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady w odniesieniu do *Streptomyces* K61 (wcześniejsza nazwa: *S. griseoviridis*), *Candida oleophila* szczep O, FEN 560 (zwanego także kozieradką pospolitą lub sproszkowanymi nasionami kozieradki pospolitej), dekanianu metylu (nr CAS 110-42-9), oktanianu metylu (nr CAS 111-11-5) i mieszanki terpenoidów QRD 460

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W odniesieniu do *Streptomyces* K61 (wcześniejsza nazwa *S. griseoviridis*), *Candida oleophila* szczep O, FEN 560 (zwanego także kozieradką pospolitą lub sproszkowanymi nasionami kozieradki pospolitej) i mieszanki terpenoidów QRD 460 nie określono maksymalnych limitów pozostałości. Ponieważ substancje te nie zostały ujęte w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005, zastosowanie ma wartość domyślna wynosząca 0,01 mg/kg określona w art. 18 ust. 1 lit. b) tego rozporządzenia. Dekanian metylu (nr CAS 110-42-9) i oktanian metylu (nr CAS 111-11-5) należą do grupy kwasów tłuszczowych C7-C20, która jest ujęta w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005.
- (2) W odniesieniu do FEN 560 (zwanego także kozieradką pospolitą lub sproszkowanymi nasionami kozieradki pospolitej) Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) uznał⁽²⁾, że należy włączyć tę substancję do załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005.
- (3) W odniesieniu do mieszanki terpenoidów QRD 460 Urząd uznał⁽³⁾, że należy włączyć tę substancję do załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005.
- (4) W odniesieniu do *Streptomyces* K61 (wcześniejsza nazwa: *S. griseoviridis*)⁽⁴⁾ Urząd nie mógł przedstawić wniosków na temat oceny ryzyka spożycia przez konsumentów, ponieważ pewne informacje nie były dostępne i konieczne było przeprowadzenie dalszej analizy przez zarządzających ryzykiem. Taka dalsza analiza znalazła odzwierciedlenie w sprawozdaniu z przeglądu⁽⁵⁾, w którym stwierdzono, że ryzyko, jakie stwarzają dla ludzi metabolity tej substancji, jest znikome. Należy zatem włączyć tę substancję do załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005.
- (5) W odniesieniu do *Candida oleophila* szczep O⁽⁶⁾ Urząd nie mógł przedstawić wniosków na temat oceny ryzyka spożycia przez konsumentów, ponieważ pewne informacje nie były dostępne i konieczne było przeprowadzenie dalszej analizy przez zarządzających ryzykiem. Taka dalsza analiza znalazła odzwierciedlenie w sprawozdaniu z przeglądu⁽⁷⁾, w którym stwierdzono, że ryzyko, jakie stwarzają dla ludzi metabolity tej substancji, jest znikome. Należy zatem włączyć tę substancję do załącznika IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005.

⁽¹⁾ Dz.U. L 70 z 16.3.2005, s. 1.

⁽²⁾ Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności; Wnioski z wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej sproszkowane nasiona kozieradki pospolitej (FEN 560). Dziennik EFSA 2010; 8(3):1448, 50 s.

⁽³⁾ EFSA (Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności), 2014 r. „Conclusion on the peer review of the pesticide risk assessment of the active substance terpenoid blend QRD-460” (Wnioski z wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej mieszanka terpenoidów QRD 460). Dziennik EFSA 2014;12(10):3816, 41 s.

⁽⁴⁾ Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności; Wnioski z wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej *Streptomyces* K61 (wcześniejsza nazwa *Streptomyces griseoviridis*). Dziennik EFSA 2013;11(1):3061, 40 s.

⁽⁵⁾ Sprawozdanie z przeglądu dotyczącego substancji czynnej *Streptomyces* K61 (wcześniejsza nazwa *Streptomyces griseoviridis*) sfinalizowane przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt na posiedzeniu w dniu 11 lipca 2008 r. w celu włączenia *Streptomyces* K61 (wcześniejsza nazwa: *Streptomyces griseoviridis*) do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG. SANCO/1865/08 – rev. 5, 11 lipca 2014 r.

⁽⁶⁾ Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności; Wnioski z wzajemnej weryfikacji oceny ryzyka stwarzanego przez pestycydy, dotyczącej substancji czynnej *Candida oleophila* szczep O, Dziennik EFSA 2012;10(11):2944, 27 s.

⁽⁷⁾ Sprawozdanie z przeglądu dotyczącego substancji czynnej *Candida oleophila* szczep O sfinalizowane przez Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt na posiedzeniu w dniu 15 marca 2013 r. w celu zatwierdzenia *Candida oleophila* szczep O jako substancji czynnej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1107/2009. SANCO/10395/2013 rev 1, 15 marca 2014 r.

- (6) Dekanian metylu (nr CAS 110-42-9) został włączony do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG ⁽¹⁾ dyrektywą Komisji 2008/127/WE ⁽²⁾ i uznaje się go za zatwierdzony na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 ⁽³⁾. Nie stwierdzono żadnych istotnych zanieczyszczeń tej substancji. Ponadto naturalne narażenie na dekanian metylu znacznie przewyższa narażenie związane ze stosowaniem tej substancji jako środka ochrony roślin. Należy zatem utrzymać tę substancję w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005, lecz oddzielnie od grupy kwasy tłuszczowe C7-C20, aby zapewnić przejrzystość.
- (7) Oktanian metylu (nr CAS 111-11-5) został włączony do załącznika I do dyrektywy 91/414/EWG dyrektywą 2008/127/WE i uznaje się go za zatwierdzony na mocy rozporządzenia (WE) nr 1107/2009. Nie stwierdzono żadnych istotnych zanieczyszczeń tej substancji. Ponadto naturalne narażenie na oktanian metylu znacznie przewyższa narażenie związane ze stosowaniem tej substancji jako środka ochrony roślin. Należy zatem utrzymać tę substancję w załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005, lecz oddzielnie od grupy kwasy tłuszczowe C7-C20, aby zapewnić przejrzystość.
- (8) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 396/2005.
- (9) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Roślin, Zwierząt, Żywności i Pasz,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W załączniku IV do rozporządzenia (WE) nr 396/2005 dodaje się w kolejności alfabetycznej pozycje w brzmieniu: „*Streptomyces* K61 (wcześniejsza nazwa: *S. griseoviridis*)”, „*Candida oleophila* szczep O”, „FEN 560 (zwany także kozieradką pospolitą lub sproszkowanymi nasionami kozieradki pospolitej)”, „dekanian metylu (nr CAS 110-42-9)”, „oktanian metylu (nr CAS 111-11-5)” i „mieszanka terpenoidów QRD 460”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 maja 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotycząca wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin (Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Komisji 2008/127/WE z dnia 18 grudnia 2008 r. zmieniająca dyrektywę Rady 91/414/EWG w celu włączenia do niej kilku substancji czynnych (Dz.U. L 344 z 20.12.2008, s. 89).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2009 z dnia 21 października 2009 r. dotyczące wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin i uchylające dyrektywy Rady 79/117/EWG i 91/414/EWG (Dz.U. L 309 z 24.11.2009, s. 1).

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2016/806**z dnia 20 maja 2016 r.****ustanawiające standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylające rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 ⁽¹⁾,uwzględniając rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) nr 543/2011 z dnia 7 czerwca 2011 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do sektorów owoców i warzyw oraz przetworzonych owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 136 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 543/2011 przewiduje – zgodnie z wynikami wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej – kryteria, na których podstawie Komisja ustala standardowe wartości dla przywozu z państw trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XVI do wspomnianego rozporządzenia.
- (2) Standardowa wartość w przywozie jest obliczana każdego dnia roboczego, zgodnie z art. 136 ust. 1 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, przy uwzględnieniu podlegających zmianom danych dziennych. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 136 rozporządzenia wykonawczego (UE) nr 543/2011, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

*Artykuł 2*Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 maja 2016 r.

W imieniu Komisji,
za Przewodniczącego,

Jerzy PLEWA

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju Obszarów
Wiejskich⁽¹⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 671.⁽²⁾ Dz.U. L 157 z 15.6.2011, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)		
Kod CN	Kod państw trzecich ⁽¹⁾	Standardowa wartość w przywozie
0702 00 00	MA	104,4
	TR	63,7
	ZZ	84,1
0707 00 05	TR	105,8
	ZZ	105,8
0709 93 10	TR	138,4
	ZZ	138,4
0805 10 20	EG	47,0
	IL	62,4
	MA	54,9
	TR	41,8
	ZA	75,5
	ZZ	56,3
	AR	166,2
0805 50 10	TR	143,1
	ZA	190,7
	ZZ	166,7
	AR	111,7
0808 10 80	BR	101,6
	CL	124,4
	CN	107,2
	NZ	157,8
	US	198,5
	ZA	103,2
	ZZ	129,2

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 1106/2012 z dnia 27 listopada 2012 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 471/2009 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących handlu zagranicznego z państwami trzecimi, w odniesieniu do aktualizacji nazewnictwa państw i terytoriów (Dz.U. L 328 z 28.11.2012, s. 7). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

DECYZJE

DECYZJA RADY (UE) 2016/807

z dnia 15 marca 2016 r.

w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej na forum Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) podczas 40. posiedzenia Komitetu Ułatwień, 69. posiedzenia Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego i 96. posiedzenia Komitetu Bezpieczeństwa na Morzu w odniesieniu do przyjęcia zmian konwencji FAL, załącznika IV do konwencji MARPOL, zmian prawideł II-2/13 i II-2/18 konwencji SOLAS, zmian kodeksu systemów bezpieczeństwa pożarowego oraz kodeksu z 2011 r. dotyczącego rozszerzonego programu inspekcji

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2 w związku z art. 218 ust. 9,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Działanie Unii w sektorze transportu morskiego powinno mieć na celu poprawę bezpieczeństwa morskiego, ochronę środowiska morskiego i ułatwianie międzynarodowego obrotu morskiego.
- (2) Podczas 39. posiedzenia Komitetu Ułatwień IMO (FAL) zatwierdzono zmiany Konwencji o ułatwieniu międzynarodowego obrotu morskiego z 1965 r. (zwaną dalej „konwencją FAL”). Oczekuje się, że zmiany te zostaną przyjęte podczas 40. posiedzenia FAL, które odbędzie się w kwietniu 2016 r.
- (3) Komitet Ochrony Środowiska Morskiego (MEPC) IMO podczas 68. posiedzenia (zwanego dalej „MEPC 68”) uznał, że zgodnie z prawideł 13 załącznika IV do Międzynarodowej konwencji o zapobieganiu zanieczyszczaniu morza przez statki (zwanego dalej „załącznikiem IV do konwencji MARPOL”) otrzymano wystarczające powiadomienia, by część Morza Bałtyckiego wyznaczyć jako obszar specjalny. Co za tym idzie, dla tego obszaru specjalnego można skutecznie określić daty wejścia w życie takiego wyznaczenia przewidzianego w prawidle 11.3 załącznika IV do konwencji MARPOL. Na forum MEPC 68 stwierdzono, że wejście w życie wyznaczenia tej części obszaru specjalnego będzie wymagało zmian prawideł 1 i 11 załącznika IV do konwencji MARPOL, dlatego też należy wystąpić z projektem stosownych zmian załącznika IV do konwencji MARPOL. Oczekuje się, że zmiany te zostaną przyjęte podczas 69. posiedzenia MEPC, które odbędzie się w kwietniu 2016 r.
- (4) Na swoim 95. posiedzeniu Komitet Bezpieczeństwa na Morzu (MSC) IMO zatwierdził zmiany prawideł II-2/13 i II-2/18 Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie na morzu (SOLAS), Międzynarodowego kodeksu systemów bezpieczeństwa pożarowego (zwanego dalej „kodeksem FSS”) oraz kodeksu z 2011 r. dotyczącego rozszerzonego programu inspekcji (zwanego dalej „kodeksem ESP 2011”). Oczekuje się, że zmiany te zostaną przyjęte podczas 96. posiedzenia MSC, które odbędzie się w maju 2016 r.
- (5) Ogólny przegląd konwencji FAL modernizuje jej postanowienia przy uwzględnieniu postępów w dziedzinie wymiany informacji i danych drogą elektroniczną oraz koncepcji pojedynczego punktu kontaktowego. W szczególności wprowadza on środki mające znaczenie dla Unii w zakresie umieszczania numerów wiz na listach pasażerów, ale nie na listach członków załogi, oraz uprawnienia organów do nakładania obowiązku składania formularzy drogą elektroniczną. Art. 5 i 7 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE ⁽¹⁾ przewidują, że – począwszy od dnia 1 czerwca 2015 r. – formalności sprawozdawcze dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich będą akceptowane wyłącznie drogą elektroniczną i za pośrednictwem pojedynczego punktu kontaktowego, a do tego czasu państwa członkowskie mają akceptować papierowe formularze FAL do celów dopełnienia formalności sprawozdawczych. Dyrektywa 2010/65/UE przewiduje również, że przekazywanie informacji wymaganych zgodnie z aktem prawnym Unii od dnia

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/65/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie formalności sprawozdawczych dla statków wchodzących do lub wychodzących z portów państw członkowskich i uchylająca dyrektywę 2002/6/WE (Dz.U. L 283 z 29.10.2010, s. 1).

1 czerwca 2015 r. ma być możliwe tylko drogą elektroniczną. Wymóg umieszczania, w stosownych przypadkach, numerów wiz na listach członków załogi i listach pasażerów wynika z pkt 3.1.2 załącznika VI do rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006 ⁽¹⁾.

- (6) Artykuł VIII konwencji FAL nakłada wymóg, by umawiające się strony konwencji FAL, które uznają, że zastosowanie się do którejkolwiek normy jest niewykonalne, lub które uważają za konieczne ze szczególnych powodów stosowanie różniących się wymagań dotyczących dokumentów lub procedur, zawiadomiły sekretarza generalnego o tych różnicach. Niektóre wymogi zawarte w dyrektywie 2010/65/UE oraz rozporządzeniu (WE) nr 562/2006 nakładają bardziej rygorystyczne obowiązki niż odpowiednie przepisy zawarte w konwencji FAL, a zatem stanowią różnicę w rozumieniu artykułu VIII tej konwencji, o której należy zawiadomić.
- (7) Celem zmian załącznika IV do konwencji MARPOL jest zapewnienie ram prawnych realizacji porozumienia osiągniętego na forum MEPC 68, zgodnie z którym powiadomienia dotyczące zapewnienia dostępności urządzeń odbiorczych w portach są wystarczające, aby postanowienia w sprawie obszaru specjalnego Morza Bałtyckiego mogły wejść w życie, a zatem można określić daty wejścia w życie wyznaczenia części Morza Bałtyckiego jako obszaru specjalnego, zgodnie z tymi powiadomieniami. Art. 4 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/59/WE ⁽²⁾ przewiduje zapewnienie dostępności portowych urządzeń do odbioru odpadów, co jest również przedmiotem prawidła 12a rezolucji MEPC.200(62) IMO, których celem jest ograniczenie zrzutów odpadów wytwarzanych przez statki oraz pozostałości ładunku do morza, w szczególności nielegalnych zrzutów ze statków korzystających z portów w Unii.
- (8) Zmiany prawidła II-2/13 konwencji SOLAS wprowadzą wymogi oceny dróg ewakuacji poprzez dokonywanie analizy przebiegu ewakuacji we wczesnej fazie projektowania, które mają być stosowane do nowych statków pasażerskich typu ro-ro i innych statków pasażerskich przewożących więcej niż 36 pasażerów. Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE ⁽³⁾ dotyczy statków pasażerskich i szybkich jednostek pasażerskich dokonujących podróży krajowych. Art. 6 ust. 2 lit. a) ppkt (i) tej dyrektywy stanowi, że nowe statki pasażerskie klasy A mają w całości spełniać wymogi konwencji SOLAS z 1974 r., wraz ze zmianami. Ponadto dyrektywa Rady 2009/45/WE zawiera szczegółowe przepisy dotyczące tras ewakuacji na statkach typu ro-ro i innych statkach pasażerskich klasy B, C i D, jak ustanowiono w załączniku I rozdział II część B pkt 6–1.
- (9) Zmiany prawidła II-2/18 konwencji SOLAS w zakresie ładowisk dla śmigłowców na nowych statkach pasażerskich typu ro-ro sprawią, że postanowienia okólnika IMO MSC.1/Circ.1431 z dnia 31 maja 2012 r. (Wytyczne dotyczące zatwierdzania pianowych urządzeń gaśniczych na platformie śmigłowcowej) uzyskają moc obowiązujących przepisów. Załącznik I część B rozdział II-2 pkt 18 dyrektywy 2009/45/WE stanowi, że statki wyposażone w ładowisko dla śmigłowców mają spełniać wymagania prawidła SOLAS w wersji zmienionej dnia 1 stycznia 2003 r., które obecnie prawdopodobnie zostanie zmienione.
- (10) Zmieniony rozdział 8 kodeksu FSS nakaże zwracanie szczególnej uwagi na dostarczaną przez producenta systemu specyfikację jakości wody w celu zapobieżenia wewnętrznej korozji i groźbie zatkania tryskaczy. Art. 6 ust. 2 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2009/45/WE stanowi, że nowe statki pasażerskie klasy A mają w całości spełniać wymogi konwencji SOLAS z 1974 r., ze zmianami, tym samym potwierdzając moc kodeksu FSS jako prawnie obowiązującego w ramach konwencji SOLAS na mocy rezolucji MSC.99(73). Dyrektywa 2009/45/WE zawiera ponadto szczegółowe przepisy dotyczące gaszenia pożarów dla statków klasy B, C i D, jak ustanowiono w załączniku I rozdział II-2 część A pkt 4.5 i 4.8.
- (11) Nowy rozdział 17 kodeksu FSS określi bliżej specyfikacje pianowych urządzeń gaśniczych na platformie śmigłowcowej wymagane na mocy rozdziału II-2 konwencji SOLAS. Art. 6 ust. 2 lit. a) ppkt (i) dyrektywy 2009/45/WE stanowi, że nowe statki pasażerskie klasy A mają w całości spełniać wymogi konwencji SOLAS z 1974 r., ze zmianami, tym samym potwierdzając moc kodeksu FSS jako prawnie obowiązującego w ramach konwencji SOLAS na mocy rezolucji MSC.99(73). Poza tym dyrektywa Rady 2009/45/WE przewiduje szczegółowe przepisy dotyczące wymogów szczególnych dla ładowiska dla śmigłowców na statkach klasy B, C i D, jak ustanowiono w załączniku I rozdział II część B pkt 18.
- (12) W zakresie, w jakim zmiany prawidła SOLAS II-2/13, prawidła SOLAS II-2/18, zmieniony rozdział 8 kodeksu FSS oraz nowy rozdział 17 kodeksu FSS mogą wpłynąć na przepisy dyrektywy 2009/45/WE w odniesieniu do statków pasażerskich i szybkich jednostek pasażerskich dokonujących podróży krajowych, zmiany te podlegają wyłącznej kompetencji Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006 z dnia 15 marca 2006 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) (Dz.U. L 105 z 13.4.2006, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2000/59/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 listopada 2000 r. w sprawie portowych urządzeń do odbioru odpadów wytwarzanych przez statki i pozostałości ładunku (Dz.U. L 332 z 28.12.2000, s. 81).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/45/WE z dnia 6 maja 2009 r. w sprawie reguł i norm bezpieczeństwa statków pasażerskich (Dz.U. L 163 z 25.6.2009, s. 1).

- (13) Zmiany kodeksu ESP 2011 mają zharmonizować stosowanie terminów odnoszących się do uznanych organizacji. Art. 5 i 6 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 530/2012 ⁽¹⁾ wprowadzają obowiązek spełniania warunków oceny stanu technicznego IMO dla zbiornikowców pojedynczokadłubowych mających więcej niż 15 lat. W rozszerzonym programie inspekcji podczas kontroli drobnicowców i tankowców, zwanym inaczej rozszerzonym programem inspekcji (ESP), określono sposób przeprowadzania takiej zintensyfikowanej oceny. Ponieważ w ocenie stanu technicznego IMO do osiągnięcia celu stosuje się rozszerzony program inspekcji, wszelkie zmiany rozszerzonego programu inspekcji będą miały zastosowanie automatycznie na mocy rozporządzenia (UE) nr 530/2012.
- (14) Unia nie jest ani członkiem IMO, ani umawiającą się stroną stosownych konwencji i kodeksów. W związku z tym konieczne jest, aby Rada upoważniła państwa członkowskie do przekazania stanowiska Unii i wyrażenia przez nie zgody na związanie się tymi zmianami, w zakresie, w jakim podlegają one wyłącznej kompetencji Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii podczas 40. posiedzenia Komitetu Ułatwień IMO, to wyrażenie zgody na przyjęcie zmian konwencji FAL określonych w dokumencie IMO, FAL 40/3.

Artykuł 2

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii podczas 69. posiedzenia Komitetu Ochrony Środowiska Morskiego IMO, to wyrażenie zgody na przyjęcie zmian prawideł 1 i 11 załącznika IV do konwencji MARPOL określonych w załączniku do dokumentu IMO, MEPC 69/3/3.

Artykuł 3

Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii podczas 96. posiedzenia Komitetu Bezpieczeństwa na Morzu IMO, to wyrażenie zgody na przyjęcie następujących zmian:

- prawidła II-2/13 konwencji SOLAS, jak określono w załączniku 14 do dokumentu IMO, MSC 95/22/add.2,
- prawidła II-2/18 konwencji SOLAS, jak określono w załączniku 2 do dokumentu IMO, SSE 2/20,
- rozdziału 8 kodeksu FSS, jak określono w załączniku 18 pkt 1 do dokumentu IMO, 95/22/add.2,
- rozdziału 17 kodeksu FSS, jak określono w załączniku 18 pkt 2 do dokumentu IMO, 95/22/add.2,
- kodeksu ESP 2011, jak określono w załączniku 15 do dokumentu IMO, 95/22/add.2.

Artykuł 4

1. Stanowisko, jakie ma być zajęte w imieniu Unii, zgodnie z art. 1, 2 i 3, jest wyrażane przez państwa członkowskie będące członkami IMO, działające wspólnie w interesie Unii.
2. Drobne modyfikacje stanowiska Unii określonego w art. 1, 2 i 3 mogą zostać uzgodnione bez konieczności wydawania przez Radę kolejnej decyzji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 530/2012 z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie przyspieszonego wprowadzania konstrukcji podwójnokadłubowej lub równoważnego rozwiązania konstrukcyjnego w odniesieniu do zbiornikowców pojedynczokadłubowych (Dz.U. L 172 z 30.6.2012, s. 3).

Artykuł 5

Niniejszym upoważnia się państwa członkowskie do wyrażenia zgody na związanie się w interesie Unii zmianami, o których mowa w art. 1, 2 i 3, w zakresie, w jakim podlegają one wyłącznej kompetencji Unii.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 15 marca 2016 r.

W imieniu Rady
A.G. KOENDERS
Przewodniczący

DECYZJA KOMITETU POLITYCZNEGO I BEZPIECZEŃSTWA (WPZiB) 2016/808**z dnia 18 maja 2016 r.****w sprawie mianowania dowódcy operacji UE operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii oraz zapobieganiu im (Atalanta) (ATALANTA/2/2016)**

KOMITET POLITYCZNY I BEZPIECZEŃSTWA,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 38,

uwzględniając wspólne działanie Rady 2008/851/WPZiB z dnia 10 listopada 2008 r. w sprawie operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 6,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Na mocy art. 6 ust. 1 wspólnego działania 2008/851/WPZiB Rada upoważniła Komitet Polityczny i Bezpieczeństwa (KPiB) do podjęcia decyzji w sprawie mianowania dowódcy operacji UE operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii („dowódca operacji UE”).
- (2) W dniu 3 lipca 2014 r. KPiB przyjął decyzję 2014/433/WPZiB ⁽²⁾ w sprawie mianowania generała dywizji Martina SMITHA dowódcą operacji UE.
- (3) Zjednoczone Królestwo zaproponowało, by generał brygady Robert A. MAGOWAN wstąpił w miejsce generała dywizji Martina SMITHA na stanowisku dowódcy operacji UE.
- (4) Komitet Wojskowy UE popiera ten wniosek.
- (5) Zgodnie z art. 5 Protokołu nr 22 w sprawie stanowiska Danii, załączonego do Traktatu o Unii Europejskiej i do Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Dania nie uczestniczy w opracowaniu ani we wprowadzaniu w życie decyzji i działań Unii, które mają wpływ na kwestie polityczno-obronne,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Generał brygady Robert A. MAGOWAN zostaje niniejszym mianowany dowódcą operacji UE operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (Atalanta) od dnia 3 czerwca 2016 r.

Artykuł 2

Decyzja 2014/433/WPZiB niniejszym traci moc.

⁽¹⁾ Dz.U. L 301 z 12.11.2008, s. 33.⁽²⁾ Decyzja Komitetu Politycznego i Bezpieczeństwa ATALANTA/3/2014 z dnia 3 lipca 2014 r. w sprawie mianowania dowódcy operacji UE operacji wojskowej Unii Europejskiej mającej na celu udział w powstrzymywaniu, zapobieganiu i zwalczaniu aktów piractwa i rozboju u wybrzeży Somalii (Atalanta) (2014/433/WPZiB) (Dz.U. L 198 z 5.7.2014, s. 5).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia.

Niniejszą decyzję stosuje się od dnia 3 czerwca 2016 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 18 maja 2016 r.

*W imieniu Komitetu Politycznego i
Bezpieczeństwa
W. STEVENS
Przewodniczący*

DECYZJA KOMISJI (UE) 2016/809**z dnia 20 maja 2016 r.****w sprawie powiadomienia przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o chęci uczestniczenia w niektórych aktach Unii w dziedzinie współpracy policyjnej, przyjętych przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego i niebędących częścią dorobku Schengen**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając protokół nr 36 w sprawie postanowień przejściowych, w szczególności jego art. 10 ust. 5, w związku z art. 4 protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości oraz z art. 331 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 10 ust. 4 protokołu nr 36 Zjednoczone Królestwo może, co najmniej na sześć miesięcy przed upływem pięcioletniego okresu przejściowego, o którym mowa w art. 10 ust. 3 protokołu nr 36, powiadomić Radę o tym, że nie akceptuje, w odniesieniu do aktów Unii w dziedzinie współpracy policyjnej i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, przyjętych przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego, uprawnień Komisji i Trybunału Sprawiedliwości, o których mowa w art. 10 ust. 1 protokołu nr 36.
- (2) Pismem z dnia 24 lipca 2013 r. skierowanym do Przewodniczącego Rady Zjednoczone Królestwo skorzystało z tej możliwości i powiadomiło o tym, że nie akceptuje wspomnianych wyżej uprawnień Komisji i Trybunału Sprawiedliwości, co w konsekwencji spowodowało, że odnośne akty w dziedzinie współpracy policyjnej i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych przestały mieć zastosowanie wobec Zjednoczonego Królestwa z dniem 1 grudnia 2014 r.
- (3) Zgodnie z art. 10 ust. 5 protokołu nr 36 Zjednoczone Królestwo może zgłosić Radzie chęć uczestnictwa w aktach prawnych, które przestały mieć wobec niego zastosowanie.
- (4) W decyzji Komisji 2014/858/UE ⁽¹⁾ potwierdzono uczestnictwo Zjednoczonego Królestwa w szeregu aktów.
- (5) W decyzji Rady 2014/836/UE ⁽²⁾ potwierdzono, że od dnia 1 grudnia 2014 r. decyzja Rady 2008/615/WSiSW ⁽³⁾, decyzja Rady 2008/616/WSiSW ⁽⁴⁾ oraz decyzja ramowa Rady 2009/905/WSiSW ⁽⁵⁾ („decyzje Prüm”) przestają w odniesieniu do Zjednoczonego Królestwa obowiązywać i Zjednoczone Królestwo nie będzie miało dostępu do bazy danych Eurodac do celów egzekwowania prawa dopóty, dopóki nie będzie uczestniczyć w decyzjach Prüm. W decyzji 2014/836/UE wezwano również Zjednoczone Królestwo do całościowego zbadania skutków ekonomicznych i aspektów związanych z wdrożeniem w celu dokonania oceny zalet i praktycznych korzyści uczestnictwa w decyzjach Prüm. Zjednoczone Królestwo przeprowadziło badanie skutków ekonomicznych i aspektów związanych z wdrożeniem, a jego parlament zagłosował za uczestnictwem w decyzjach Prüm.
- (6) W decyzji Rady 2014/857/UE ⁽⁶⁾ potwierdzono notyfikowanie przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej chęci uczestnictwa w niektórych przepisach dorobku Schengen zawartych w aktach prawnych Unii w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2014/858/UE z dnia 1 grudnia 2014 r. w sprawie powiadomienia przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o chęci uczestniczenia w aktach Unii w dziedzinie współpracy policyjnej i wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych, przyjętych przed wejściem w życie traktatu lizbońskiego i niebędących częścią dorobku Schengen (Dz.U. L 345 z 1.12.2014, s. 6).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2014/836/UE z dnia 27 listopada 2014 r. określająca niektóre wynikające ustalenia oraz ustalenia przejściowe dotyczące zaprzestania uczestnictwa Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w niektórych aktach prawnych Unii w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy sądowej w sprawach karnych przyjętych przed wejściem w życie Traktatu z Lizbony (Dz.U. L 343 z 28.11.2014, s. 11).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2008/615/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 1).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2008/616/WSiSW z dnia 23 czerwca 2008 r. w sprawie wdrożenia decyzji 2008/615/WSiSW w sprawie intensyfikacji współpracy transgranicznej, szczególnie w zwalczaniu terroryzmu i przestępczości transgranicznej (Dz.U. L 210 z 6.8.2008, s. 12).

⁽⁵⁾ Decyzja ramowa Rady 2009/905/WSiSW z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie akredytacji dostawców usług kryminalistycznych wykonujących czynności laboratoryjne (Dz.U. L 322 z 9.12.2009, s. 14).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2014/857/UE z dnia 1 grudnia 2014 r. w sprawie notyfikowania przez Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej chęci uczestnictwa w niektórych przepisach dorobku Schengen zawartych w aktach prawnych Unii w dziedzinie współpracy policyjnej i współpracy wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych oraz zmieniająca decyzje 2000/365/WE i 2004/926/WE (Dz.U. L 345 z 1.12.2014, p. 1).

- (7) Pismem z dnia 22 stycznia 2016 r. skierowanym do Przewodniczącego Rady Zjednoczone Królestwo skorzystało z art. 10 ust. 5 protokołu nr 36 i zgłosiło chęć uczestnictwa w decyzji 2008/615/WSiSW, decyzji 2008/616/WSiSW oraz decyzji ramowej 2009/905/WSiSW.
- (8) Jeśli chodzi o akty, które nie należą do dorobku Schengen, art. 10 ust. 5 protokołu nr 36 odnosi się do protokołu nr 21 w sprawie stanowiska Zjednoczonego Królestwa i Irlandii w odniesieniu do przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości. Art. 4 protokołu nr 21 odnosi się do procedury przewidzianej w art. 331 ust. 1 TFUE. W artykule tym określono, że Komisja potwierdza uczestnictwo państwa członkowskiego pragnącego uczestniczyć oraz stwierdza, w stosownych przypadkach, że spełnione zostały warunki uczestnictwa.
- (9) Zgodnie z czwartym zdaniem art. 10 ust. 5 protokołu nr 36 instytucje Unii oraz Zjednoczone Królestwo dążą do zapewnienia możliwie najszerzego ponownego uczestnictwa Zjednoczonego Królestwa w dorobku prawnym Unii dotyczącym przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, unikając przy tym poważnych zakłóceń w praktycznym funkcjonowaniu różnych części tego dorobku i przy poszanowaniu ich spójności.
- (10) Warunki określone w czwartym zdaniu art. 10 ust. 5 protokołu nr 36 są spełnione dla aktów zgłaszanych przez Zjednoczone Królestwo jako te, w których pragnie ono uczestniczyć.
- (11) Należy zatem potwierdzić uczestnictwo Zjednoczonego Królestwa w aktach wymienionych w motywie 7,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Potwierdza się uczestnictwo Zjednoczonego Królestwa w następujących decyzjach Rady:

decyzja 2008/615/WSiSW,

decyzja 2008/616/WSiSW,

decyzja ramowa 2009/905/WSiSW.

Artykuł 2

Niniejsza decyzja zostaje opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 21 maja 2016 r.

Sporządzono w Brukseli dnia 20 maja 2016 r.

W imieniu Komisji
Jean-Claude JUNCKER
Przewodniczący

DECYZJA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) 2016/810**z dnia 28 kwietnia 2016 r.****w sprawie drugiej serii ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (EBC/2016/10)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 127 ust. 2 tiret pierwsze,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności jego art. 3 ust. 1 tiret pierwsze, art. 12 ust. 1, art. 18 ust. 1 tiret drugie oraz art. 34 ust. 1 tiret drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W decyzji EBC/2014/34 ⁽¹⁾ przewidziano przeprowadzenie serii ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (TLTRO) w okresie dwóch lat, w latach 2014–2016.
- (2) W dniu 10 marca 2016 r., wykonując swoje zadanie utrzymywania stabilności cen, Rada Prezesów podjęła decyzję o przeprowadzeniu nowej serii czterech ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (TLTRO-II) w celu dalszego złagodzenia warunków udzielania kredytów sektorowi prywatnemu oraz stymulacji tworzenia kredytów. TLTRO-II mają na celu wzmocnienie transmisji polityki pieniężnej poprzez dalsze wspieranie podaży kredytów bankowych do niefinansowego sektora prywatnego, tj. gospodarstw domowych i przedsiębiorstw niefinansowych, w państwach członkowskich, których walutą jest euro. Środek ten nie ma na celu wspierania udzielania kredytów mieszkaniowych gospodarstwom domowym. Kwalifikowane kredyty dla niefinansowego sektora prywatnego w związku z tym środkiem nie obejmują zatem kredytów mieszkaniowych dla gospodarstw domowych. Wraz z innymi środkami niestandardowymi TLTRO-II mają na celu przyczynienie się do powrotu stopy inflacji do poziomu poniżej, ale blisko 2 % w średnim okresie.
- (3) Tak jak w przypadku pierwszej serii TLTRO, w celu ułatwienia uczestnictwa instytucji, które z powodów organizacyjnych pożyczają od Eurosystemu, wykorzystując strukturę grupy, uczestnictwo w TLTRO-II będzie możliwe na zasadzie grupy tam, gdzie istnieją instytucjonalne podstawy dla łącznego traktowania grupy. Uczestnictwo grupy będzie się odbywało za pośrednictwem określonego członka grupy oraz w przypadku spełnienia określonych warunków. Ponadto w celu uwzględnienia kwestii związanych z podziałem płynności wewnątrz grupy w przypadku grup opierających się na bliskich powiązaniach między członkami wprowadzony zostanie obowiązek formalnego potwierdzania na piśmie uczestnictwa w grupie przez wszystkich jej członków. Grupa TLTRO, która została uznana na potrzeby TLTRO zgodnie z decyzją EBC/2014/34, może uczestniczyć w TLTRO-II jako grupa TLTRO-II pod warunkiem podlegania określonym procedurom dotyczącym powiadamiania i uznawania.
- (4) Kwota, która będzie mogła zostać pożyczona na podstawie wszystkich TLTRO-II, zostanie określona na podstawie przypadającej na uczestnika całkowitej kwoty kwalifikowanych kredytów dla niefinansowego sektora prywatnego niespłaconych na dzień 31 stycznia 2016 r., pomniejszonej o kwoty uprzednio pożyczone przez uczestnika TLTRO-II na podstawie pierwszych dwóch TLTRO przeprowadzonych we wrześniu i grudniu 2014 r. zgodnie z decyzją EBC/2014/34 i nadal niespłacone na dzień rozliczenia TLTRO-II.
- (5) Stopa oprocentowania mająca zastosowanie do każdej TLTRO-II zostanie określona w oparciu o historię udzielania kredytów danego uczestnika w okresie od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 31 stycznia 2018 r., zgodnie z zasadami wskazanymi w niniejszej decyzji.
- (6) Od upływu 24 miesięcy po rozliczeniu danej TLTRO-II uczestnicy będą mieli możliwość spłaty przyznanych w niej kwot zgodnie z określonymi procedurami, z częstotliwością kwartalną.
- (7) Instytucje chcące uczestniczyć w TLTRO-II będą podlegać określonym wymogom sprawozdawczym. Przekazywane dane będą wykorzystywane do: a) określania limitu zadłużenia; b) obliczania wartości odniesienia; c) oceny wykonywania zobowiązań przez uczestników w stosunku do ich wartości odniesienia; oraz d) innych celów analitycznych wymaganych dla wykonywania zadań przez Eurosystem. Planuje się ponadto, aby krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro (zwane dalej „KBC”), otrzymujące przekazywane

⁽¹⁾ Decyzja EBC/2014/34 z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie środków dotyczących ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (Dz.U. L 258 z 29.8.2014, s. 11).

dane mogły wymieniać je w ramach Eurosystemu w zakresie i na poziomie niezbędnym do odpowiedniego wdrożenia struktury TLTRO-II, a także analizy jej skuteczności oraz w innych celach analitycznych Eurosystemu. Przekazywane dane mogą być udostępniane w ramach Eurosystemu w celu weryfikacji dostarczonych danych.

- (8) W celu zapewnienia instytucjom kredytowym wystarczającej ilości czasu na dokonanie przygotowań operacyjnych do pierwszej TLTRO-II niniejsza decyzja powinna wejść w życie bez zbędnej zwłoki,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Definicje

Użyte w niniejszej decyzji określenia oznaczają:

- 1) „referencyjna kwota kredytów netto” – kwotę netto kwalifikowanych kredytów, jaką uczestnik musi przekroczyć w okresie od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 31 stycznia 2018 r. w celu zakwalifikowania się na stopę oprocentowania swojej pożyczki na podstawie TLTRO-II, która jest niższa niż stopa pierwotnie zastosowana i która podlega obliczeniu zgodnie z zasadami i szczegółowymi postanowieniami określonymi odpowiednio w art. 4 i w załączniku I;
- 2) „referencyjna niespłacona kwota” – sumę kwalifikowanych kredytów uczestnika niespłaconych na dzień 31 stycznia 2016 r. oraz referencyjną kwotę kredytów netto uczestnika obliczoną zgodnie z zasadami i szczegółowymi postanowieniami określonymi odpowiednio w art. 4 i w załączniku I;
- 3) „limit oferty” – maksymalną kwotę, jaka może być pożyczona przez uczestnika na podstawie którejkolwiek TLTRO-II, obliczoną zgodnie z zasadami i szczegółowymi postanowieniami określonymi odpowiednio w art. 4 i w załączniku I;
- 4) „limit zadłużenia” – całkowitą kwotę, jaka może być pożyczona przez uczestnika na podstawie wszystkich TLTRO-II, obliczoną zgodnie z zasadami i szczegółowymi postanowieniami określonymi odpowiednio w art. 4 i w załączniku I;
- 5) „instytucja kredytowa” – instytucję kredytową w rozumieniu art. 2 pkt 14 wytycznych Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) ⁽¹⁾;
- 6) „kwalifikowane kredyty” – kredyty dla przedsiębiorstw niefinansowych i gospodarstw domowych (w tym instytucji niekomercyjnych działających na rzecz gospodarstw domowych) będących rezydentami, w rozumieniu art. 1 pkt 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 2533/98 ⁽²⁾, w państwie członkowskim, którego walutą jest euro, z wyjątkiem kredytów mieszkaniowych dla gospodarstw domowych, zgodnie ze szczegółowym opisem w załączniku II;
- 7) „kwota netto kwalifikowanych kredytów” – kredyty brutto w formie kwalifikowanych kredytów po odjęciu spłaty niespłaconych kwot kwalifikowanych kredytów w określonym czasie, zgodnie ze szczegółowym opisem w załączniku II;
- 8) „pierwszy okres referencyjny” – okres od dnia 1 lutego 2015 r. do dnia 31 stycznia 2016 r.;
- 9) „monetarna instytucja finansowa” (MIF) – monetarną instytucję finansową w rozumieniu art. 1 lit. a) rozporządzenia Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) ⁽³⁾;
- 10) „kod MIF” – unikalny kod identyfikacyjny danej MIF na liście MIF prowadzonej i publikowanej przez Europejski Bank Centralny (EBC) dla celów statystycznych zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33);

⁽¹⁾ Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (EBC/2014/60) (Dz.U. L 91 z 2.4.2015, s. 3).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 2533/98 z dnia 23 listopada 1998 r. dotyczące zbierania informacji statystycznych przez Europejski Bank Centralny (Dz.U. L 318 z 27.11.1998, s. 8).

⁽³⁾ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (UE) nr 1071/2013 z dnia 24 września 2013 r. dotyczące bilansu sektora monetarnych instytucji finansowych (EBC/2013/33) (Dz.U. L 297 z 7.11.2013, s. 1).

- 11) „niespłacone kwoty kwalifikowanych kredytów” – niespłacone należności z tytułu kwalifikowanych kredytów w bilansie, z wyłączeniem kwalifikowanych kredytów sekurytyzowanych albo w inny sposób przeniesionych bez wyksięgowania z bilansu, zgodnie ze szczegółowym opisem w załączniku II;
- 12) „uczestnik” – uprawnionego kontrahenta operacji otwartego rynku w ramach polityki pieniężnej Eurosystemu zgodnie z wytycznymi (UE) 2015/510 (EBC/2014/60), który składa oferty w procedurach przetargowych TLTRO-II indywidualnie albo jako instytucja wiodąca w ramach grupy, podlegającego wszystkim prawom i obowiązkom związanym z jego uczestnictwem w procedurach przetargowych TLTRO-II;
- 13) „odpowiedni KBC” – w odniesieniu do poszczególnych uczestników – KBC państwa członkowskiego, w którym dany uczestnik ma siedzibę;
- 14) „drugi okres referencyjny” – okres od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 31 stycznia 2018 r.

Artykuł 2

Dru ga seria ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących

1. Eurosystem przeprowadzi cztery TLTRO-II zgodnie z orientacyjnym kalendarzem TLTRO-II opublikowanym na stronie internetowej EBC.
2. Każda TLTRO-II staje się wymagalna cztery lata po odpowiedniej dacie rozliczenia, w dniu przypadającym w dacie rozliczenia podstawowej operacji refinansującej Eurosystemu, zgodnie z orientacyjnym kalendarzem TLTRO-II opublikowanym na stronie internetowej EBC.
3. TLTRO-II:
 - a) są transakcjami odwracalnymi zasilającymi w płynność;
 - b) są przeprowadzane w sposób zdecentralizowany przez KBC;
 - c) są realizowane w formie przetargów standardowych; oraz
 - d) są realizowane w formie procedur przetargów kwotowych.
4. Z zastrzeżeniem odmiennych postanowień niniejszej decyzji do TLTRO-II stosuje się standardowe warunki gotowości KBC do dokonywania operacji kredytowych. Warunki te obejmują procedury przeprowadzania operacji otwartego rynku, kryteria kwalifikacji kontrahentów i zabezpieczeń dla celów operacji kredytowych Eurosystemu oraz sankcje w przypadku niewykonania zobowiązań przez kontrahenta. Każdy z tych warunków jest określony w ogólnych i tymczasowych ramach prawnych mających zastosowanie do operacji refinansujących i wdrożony w krajowych ramach umownych lub regulacyjnych KBC.
5. W razie sprzeczności pomiędzy niniejszą decyzją a wytycznymi (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) lub jakimkolwiek innym aktem prawnym EBC określającym ramy prawne mające zastosowanie do dłuższych operacji refinansujących lub krajowymi środkami implementującymi taki akt na poziomie krajowym, stosuje się niniejszą decyzję.

Artykuł 3

Uczestnictwo

1. Instytucje mogą uczestniczyć w TLTRO-II indywidualnie, jeżeli są uprawnionymi kontrahentami operacji otwartego rynku w ramach polityki pieniężnej Eurosystemu.
2. Instytucje mogą uczestniczyć w TLTRO-II w ramach grupy przez utworzenie grupy TLTRO-II. Uczestnictwo w ramach grupy ma znaczenie przy obliczaniu mających zastosowanie limitów zadłużenia i wartości odniesienia w sposób określony w art. 4 oraz dla związanych z tym obowiązków sprawozdawczych określonych w art. 7. Uczestnictwo w ramach grupy podlega następującym ograniczeniom:
 - a) instytucja nie może być członkiem więcej niż jednej grupy TLTRO-II;

- b) instytucja uczestnicząca w TLTRO-II w ramach grupy nie może uczestniczyć w nich indywidualnie;
 - c) instytucja wyznaczona jako instytucja wiodąca jest jedynym członkiem grupy TLTRO-II mogącym brać udział w procedurach przetargowych TLTRO-II; oraz
 - d) skład oraz instytucja wiodąca grupy TLTRO-II muszą pozostać bez zmian dla wszystkich TLTRO-II, z zastrzeżeniem ust. 6 i 7 niniejszego artykułu.
3. Uczestnictwo w TLTRO-II za pośrednictwem grupy TLTRO-II wymaga spełnienia następujących warunków:
- a) ze skutkiem na ostatni dzień miesiąca poprzedzającego wniosek, o którym mowa w lit. d) niniejszego ustępu, każdy członek danej grupy:
 - (i) jest połączony bliskimi powiązaniami z innym członkiem grupy, zgodnie z definicją „bliskich powiązań” w rozumieniu art. 138 wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60), przy czym odniesienia w tej definicji do „kontrahenta”, „gwaranta”, „emitenta” lub „dłużnika” rozumie się jako odniesienia do członka grupy; lub
 - (ii) utrzymuje rezerwę obowiązkową w Eurosystemie zgodnie z rozporządzeniem Europejskiego Banku Centralnego (WE) nr 1745/2003 (EBC/2003/9) ⁽¹⁾ pośrednio poprzez innego członka grupy lub jest wykorzystywany przez innego członka grupy w celu pośredniego utrzymywania rezerwy obowiązkowej w Eurosystemie;
 - b) grupa wyznacza jednego ze swoich członków jako instytucję wiodącą dla grupy. Instytucją wiodącą jest uprawniony kontrahent operacji otwartego rynku w ramach polityki pieniężnej Eurosystemu;
 - c) każdy członek grupy TLTRO-II jest instytucją kredytową z siedzibą w państwie członkowskim, którego walutą jest euro, i spełnia kryteria określone w art. 55 lit. a), b) i c) wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60);
 - d) z zastrzeżeniem lit. e) instytucja wiodąca składa wniosek o uczestnictwo grupowe do swojego KBC zgodnie z orientacyjnym kalendarzem TLTRO-II opublikowanym na stronie internetowej EBC. Wniosek zawiera:
 - (i) nazwę instytucji wiodącej;
 - (ii) listę kodów MIF i nazw wszystkich instytucji, które mają wejść w skład grupy TLTRO-II;
 - (iii) wyjaśnienie podstawy wniosku grupy, w tym listę bliskich powiązań lub powiązań polegających na pośrednim utrzymywaniu rezerwy pomiędzy członkami grupy, przy czym każdy członek identyfikowany jest przy użyciu kodu MIF;
 - (iv) w przypadku członków grupy spełniających warunki, o których mowa w lit. a) pkt (ii): pisemne potwierdzenie przez instytucję wiodącą poświadczające, że każdy członek jej grupy TLTRO-II zdecydował w sposób formalny o zostaniu członkiem danej grupy TLTRO-II i zobowiązuje się nie uczestniczyć w TLTRO-II jako kontrahent indywidualny lub jako członek innej grupy TLTRO-II, łącznie z odpowiednim dowodem na to, że pisemne potwierdzenie instytucji wiodącej zostało podpisane przez należycie upoważnione osoby. Instytucja wiodąca może dokonać potwierdzenia dotyczącego członków grupy TLTRO-II w przypadku istnienia porozumień, takich jak porozumienia dotyczące pośredniego utrzymywania rezerw obowiązkowych zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1745/2003 (EBC/2003/9), które stanowią wprost, że odpowiedni członkowie grupy uczestniczą w operacjach otwartego rynku Eurosystemu wyłącznie za pośrednictwem instytucji wiodącej. Odpowiedni KBC, we współpracy z KBC odpowiednich członków grupy, może sprawdzić ważność danego pisemnego potwierdzenia; oraz
 - (v) w przypadku członka grupy, do którego stosuje się lit. a) pkt (i): 1) pisemne potwierdzenie przez odpowiedniego członka grupy poświadczające jego formalną decyzję o zostaniu członkiem danej grupy TLTRO-II oraz nieuczestniczeniu w TLTRO-II jako kontrahent indywidualny lub jako członek innej grupy TLTRO-II; oraz 2) odpowiedni dowód, potwierdzony przez KBC danego członka grupy, że ta formalna decyzja została podjęta na najwyższym stopniu struktury korporacyjnej członka, takim jak zarząd albo porównywalny organ decyzyjny, zgodnie ze wszystkimi mającymi zastosowanie przepisami prawa;

⁽¹⁾ Rozporządzenie Europejskiego Banku Centralnego (WE) nr 1745/2003 z dnia 12 września 2003 r. dotyczące stosowania rezerw obowiązkowych (EBC/2003/9) (Dz.U. L 250 z 2.10.2003, s. 10).

- e) grupa TLTRO uznana na cele TLTRO zgodnie z decyzją EBC/2014/34 może uczestniczyć w TLTRO-II jako grupa TLTRO-II pod warunkiem złożenia przez jej instytucję wiodącą pisemnego powiadomienia o tym odpowiedniemu KBC zgodnie z orientacyjnym kalendarzem TLTRO-II opublikowanym na stronie internetowej EBC. Powiadomienie zawiera:
- (i) listę członków grupy TLTRO, którzy zdecydowali w sposób formalny o członkostwie w danej grupie TLTRO-II i nieuczestniczeniu w TLTRO-II jako kontrahenci indywidualni lub jako członkowie innej grupy TLTRO-II. W przypadku członków grupy spełniających warunki, o których mowa w lit. a) pkt (ii), instytucja wiodąca może dokonać koniecznego powiadomienia w przypadku istnienia porozumień, zgodnie z lit. d) pkt (iv), które stanowią wprost, że odpowiedni członkowie grupy uczestniczą w operacjach otwartego rynku Eurosystemu wyłącznie za pośrednictwem instytucji wiodącej. Odpowiedni KBC, we współpracy z KBC odpowiednich członków grupy, może sprawdzić ważność takiej listy; oraz
 - (ii) odpowiedni dowód, zgodnie z żądaniem KBC instytucji wiodącej, że została ona sporządzona przez należycie upoważnione osoby;
- f) instytucja wiodąca uzyskuje potwierdzenie swojego KBC, że grupa TLTRO-II została uznana. Przed wydaniem potwierdzenia odpowiedni KBC może zażądać od instytucji wiodącej dodatkowych informacji mających znaczenie dla jego oceny potencjalnej grupy TLTRO-II. Oceniając wniosek grupy, odpowiedni KBC uwzględni również oceny dokonane przez KBC członków grupy, które mogą być konieczne, takie jak weryfikacja dokumentów dostarczonych zgodnie z lit. d) lub e).

Dla celów niniejszej decyzji instytucje kredytowe podlegające nadzorowi skonsolidowanemu, w tym oddziały tej samej instytucji kredytowej, uznaje się również za odpowiednich wnioskodawców o uznanie grupy TLTRO-II i są one obowiązane do przestrzegania odpowiednio stosowanych warunków określonych w niniejszym artykule. Ułatwia to tworzenie grup TLTRO-II wśród takich instytucji, gdy są one częścią tej samej osoby prawnej. W celu potwierdzenia utworzenia lub zmiany składu grupy TLTRO-II o takim charakterze stosuje się odpowiednio ust. 3 lit. d) pkt (iv) i ust. 6 lit. b) pkt (ii) ppkt 4.

4. W razie niespełniania warunków określonych w ust. 3 przez jedną instytucję objętą wnioskiem o uznanie grupy TLTRO-II albo przez większą liczbę takich instytucji odpowiedni KBC może częściowo odrzucić wniosek proponowanej grupy. W takiej sytuacji instytucje składające wniosek mogą zdecydować o działaniu jako grupa TLTRO-II o składzie ograniczonym do tych członków grupy, którzy spełniają konieczne wymogi, lub o wycofaniu wniosku o uznanie grupy TLTRO-II.

5. W wyjątkowych, obiektywnie uzasadnionych przypadkach Rada Prezesów może podjąć decyzję o odstąpieniu od stosowania warunków określonych w ust. 2 i ust. 3.

6. Z zastrzeżeniem ust. 5 skład grupy uznanej zgodnie z ust. 3 może zostać zmieniony w następujących okolicznościach:

- a) członek grupy TLTRO-II podlega wykluczeniu z niej, jeżeli przestanie spełniać wymogi określone w ust. 3 lit. a) lub lit. c). KBC odpowiedniego członka grupy informuje instytucję wiodącą o niespełnianiu tych wymogów przez członka grupy.

W takich przypadkach dana instytucja wiodąca zawiadamia odpowiedni KBC o zmianie statusu członka swojej grupy;

- b) w razie powstania po ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego wniosek, o którym mowa w ust. 3 lit. d), w odniesieniu do grupy TLTRO-II dodatkowych bliskich powiązań lub powiązań polegających na pośrednim utrzymywaniu rezerwy wymaganej w Eurosystemie skład grupy TLTRO-II może zostać zmieniony w celu odzwierciedlenia dołączenia nowego członka, o ile:

- (i) instytucja wiodąca wystąpi do swojego KBC z wnioskiem o uznanie zmiany składu grupy TLTRO-II;
- (ii) wniosek, o którym mowa w pkt (i), zawiera:

1) nazwę instytucji wiodącej;

2) listę kodów MIF i nazw wszystkich instytucji, które mają wejść w nowy skład grupy TLTRO-II;

- 3) wyjaśnienie podstawy wniosku, w tym szczegóły dotyczące zmiany bliskich powiązań lub powiązań polegających na pośrednim utrzymywaniu rezerwy pomiędzy członkami grupy, przy czym każdy członek identyfikowany jest przy użyciu kodu MIF;
- 4) w przypadku członków grupy, do których zastosowanie ma ust. 3 lit. a) pkt (ii): pisemne potwierdzenie przez instytucję wiodącą poświadczające, że każdy członek jej grupy TLTRO-II zdecydował w sposób formalny o zostaniu członkiem danej grupy TLTRO i nieuczestniczeniu w TLTRO-II jako kontrahent indywidualny lub jako członek innej grupy TLTRO-II. Instytucja wiodąca może dokonać koniecznego poświadczenia dotyczącego członków jej grupy TLTRO-II w przypadku istnienia porozumień, takich jak porozumienia dotyczące pośredniego utrzymywania rezerw obowiązkowych zgodnie z art. 10 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1745/2003 (EBC/2003/9), które stanowią wprost, że odpowiedni członkowie grupy uczestniczą w operacjach otwartego rynku Eurosystemu wyłącznie za pośrednictwem instytucji wiodącej. Odpowiedni KBC, we współpracy z KBC odpowiednich członków grupy, może sprawdzić ważność tego pisemnego potwierdzenia; oraz
- 5) w przypadku członków grupy, do których zastosowanie ma ust. 3 lit. a) pkt (i), pisemne potwierdzenie przez każdego dodatkowego członka jego formalnej decyzji o zostaniu członkiem danej grupy TLTRO-II i nieuczestniczeniu w TLTRO-II jako kontrahent indywidualny lub jako członek innej grupy TLTRO-II, a także pisemne potwierdzenie przez każdego członka danej grupy TLTRO-II, łącznie z odpowiednimi dowodami potwierdzonymi przez KBC danego członka grupy, zgodnie z ust. 3 lit. d) pkt (v); oraz
- (iii) instytucja wiodąca otrzymała od swojego KBC potwierdzenie, że zmieniona grupa TLTRO-II została uznana. Przed wydaniem potwierdzenia odpowiedni KBC może zażądać od instytucji wiodącej dodatkowych informacji mających znaczenie dla jego oceny nowego składu grupy TLTRO-II. Oceniając wniosek grupy, odpowiedni KBC musi również uwzględnić każdą konieczną ocenę dokonaną przez KBC członków grupy, taką jak weryfikacja dokumentów dostarczonych zgodnie z pkt (ii);
- c) w razie zajścia po ostatnim dniu miesiąca poprzedzającego wniosek, o którym mowa w ust. 3 lit. d), w odniesieniu do grupy TLTRO-II połączenia, przejęcia lub podziału, i w przypadku gdy operacja ta nie skutkuje zmianą w zbiorze kwalifikowanych kredytów, skład grupy TLTRO-II może zostać zmieniony w celu odzwierciedlenia połączenia, przejęcia lub podziału pod warunkiem spełnienia warunków wskazanych w lit. b).
7. W przypadku gdy zmiany w składzie grupy TLTRO-II zostały zaakceptowane przez Radę Prezesów zgodnie z ust. 5 lub zmiany w składzie grup TLTRO-II zaszły zgodnie z ust. 6, o ile Rada Prezesów nie zdecydowała inaczej, zastosowanie mają następujące zasady:
- a) w odniesieniu do zmian, do których zastosowanie ma ust. 5 lub ust. 6 lit. b), instytucja wiodąca może pierwszy raz uczestniczyć w TLTRO-II na podstawie nowego składu swojej grupy TLTRO-II po upływie sześciu tygodni od złożenia z powodzeniem wniosku o uznanie nowego składu grupy do swojego KBC; oraz
- b) instytucja, która przestała być członkiem grupy TLTRO-II, nie uczestniczy w dalszych TLTRO-II indywidualnie lub jako członek innej grupy TLTRO, chyba że złoży nowy wniosek o uczestnictwo zgodnie z ust. 1, 3 lub 6.
8. W razie utraty przez instytucję wiodącą statusu uprawnionego kontrahenta operacji otwartego rynku w ramach polityki pieniężnej Eurosystemu jej grupa TLTRO-II przestaje być uznawana, a taka instytucja wiodąca ma obowiązek spłaty wszystkich kwot pożyczonych na podstawie TLTRO-II.

Artykuł 4

Limit zadłużenia, limit oferty i wartości odniesienia

1. Limit zadłużenia stosowany wobec uczestnika indywidualnego oblicza się na podstawie danych kredytowych dotyczących niespłaconych kwot kwalifikowanych kredytów danego uczestnika indywidualnego. Limit zadłużenia stosowany wobec uczestnika będącego instytucją wiodącą grupy TLTRO-II oblicza się na podstawie zagregowanych danych kredytowych dotyczących niespłaconych kwot kwalifikowanych kredytów wszystkich członków grupy TLTRO-II.

2. Limit zadłużenia każdego uczestnika wynosi 30 % jego całkowitej kwoty kwalifikowanych kredytów niespłaconych na dzień 31 stycznia 2016 r. pomniejszonej o kwoty uprzednio pożyczone przez tego uczestnika TLTRO-II na podstawie pierwszych dwóch TLTRO przeprowadzonych we wrześniu i grudniu 2014 r. zgodnie z decyzją EBC/2014/34 i nadal niespłacone na dzień rozliczenia TLTRO-II, przy uwzględnieniu prawnie wiążących powiadomień dotyczących wcześniejszej spłaty dokonanych zgodnie z art. 6 decyzji EBC/2014/34 lub prawnie wiążących powiadomień dotyczących obowiązkowej wcześniejszej spłaty dokonanych przez odpowiedni KBC zgodnie z art. 7 decyzji EBC/2014/34. Odpowiednie obliczenia techniczne są wskazane w załączniku I.

3. W przypadku gdy członek grupy TLTRO uznanej na potrzeby TLTRO zgodnie z decyzją EBC/2014/34 nie chce być członkiem odpowiedniej grupy TLTRO-II, w celu obliczenia limitu zadłużenia na podstawie TLTRO-II dla instytucji kredytowej jako indywidualnego uczestnika uznaje się, że ta instytucja kredytowa pożyczyła na podstawie TLTRO przeprowadzonych we wrześniu i grudniu 2014 r. kwotę równą kwocie pożyczonej przez instytucję wiodącą grupy TLTRO na podstawie tych dwóch operacji i nadal niepłaconą na dzień rozliczenia TLTRO-II, pomnożoną przez udział kwalifikowanych kredytów tego członka w stosunku do kwalifikowanych kredytów danej grupy TLTRO na dzień 30 kwietnia 2014 r. Ta ostatnia kwota podlega odjęciu od kwoty, którą uznaje się, że dana grupa TLTRO-II pożyczyła na podstawie TLTRO przeprowadzonych we wrześniu i grudniu 2014 r. w celu obliczenia limitu zadłużenia instytucji wiodącej w przypadku TLTRO-II.

4. Limit oferty każdego uczestnika jest równy limitowi zadłużenia tego uczestnika pomniejszonemu o kwoty pożyczone na podstawie poprzednich TLTRO-II. Kwotę tę uważa się za górny limit oferty dla każdego uczestnika i stosuje się zasady dotyczące ofert przekraczających górny limit oferty określone w art. 36 wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60). Odpowiednie obliczenia techniczne są wskazane w załączniku I.

5. Referencyjną kwotę kredytów netto uczestnika ustala się na podstawie kwoty netto kwalifikowanych kredytów w pierwszym okresie referencyjnym, w następujący sposób:

- a) dla uczestników, którzy wykazują dodatnią lub zerową kwotę netto kwalifikowanych kredytów w pierwszym okresie referencyjnym, referencyjna kwota kredytów netto wynosi zero;
- b) dla uczestników, którzy wykazują ujemną kwotę netto kwalifikowanych kredytów w pierwszym okresie referencyjnym, referencyjna kwota kredytów netto jest równa kwocie netto kwalifikowanych kredytów dla pierwszego okresu referencyjnego.

Odpowiednie obliczenia techniczne są wskazane w załączniku I. Referencyjna kwota kredytów netto dla uczestników, którym zezwolenia na prowadzenie działalności bankowej zostały udzielone po 31 stycznia 2015 r., wynosi zero, chyba że Rada Prezesów, w obiektywnie uzasadnionych okolicznościach, zdecyduje inaczej.

6. Referencyjną niespłaconą kwotę uczestnika ustala się jako sumę kwalifikowanych kredytów niespłaconych na dzień 31 stycznia 2016 r. oraz referencyjnej kwoty kredytów netto. Odpowiednie obliczenia techniczne są wskazane w załączniku I.

Artykuł 5

Odsetki

1. Z zastrzeżeniem ust. 2 stopa procentowa mająca zastosowanie do kwoty pożyczonej na podstawie każdej TLTRO-II jest równa stopie procentowej podstawowej operacji refinansującej obowiązującej w momencie rozstrzygnięcia przetargu dotyczącego odpowiedniej TLTRO-II.

2. Stopa procentowa mająca zastosowanie do kwot pożyczonych przez uczestników, których kwota netto kwalifikowanych kredytów w drugim okresie referencyjnym przekracza ich referencyjną kwotę kredytów netto, jest także powiązana ze stopą depozytu w banku centralnym obowiązującą w momencie przydzielenia każdej TLTRO-II, zgodnie ze szczegółowymi postanowieniami i obliczeniami wskazanymi w załączniku I. Informację o stopie procentowej przekazuje się uczestnikom przed pierwszą datą wcześniejszej spłaty w czerwcu 2018 r. zgodnie z orientacyjnym kalendarzem TLTRO-II opublikowanym na stronie internetowej EBC.

3. Odsetki są regulowane z dołu w momencie wymagalności każdej operacji TLTRO-II lub w momencie wcześniejszej spłaty przewidzianej w art. 6, w sytuacjach, gdy ma on zastosowanie.

4. Jeżeli, w związku z zastosowaniem środków, którymi dysponuje KBC na podstawie postanowień umownych lub normatywnych, uczestnik jest zobowiązany do spłaty niespłaconych kwot wynikających z TLTRO-II, zanim przekazana mu zostanie informacja o obowiązującej stopie procentowej, stopa procentowa mająca zastosowanie do kwot pożyczonych przez tego uczestnika na podstawie każdej TLTRO-II jest równa stopie procentowej podstawowej operacji refinansującej obowiązującej w momencie rozstrzygnięcia przetargu dotyczącego odpowiedniej TLTRO-II.

Artykuł 6

Wcześniejsza spłata

1. Począwszy od upływu 24 miesięcy od rozliczenia każdej TLTRO-II uczestnicy mają z częstotliwością kwartalną możliwość wypowiedzenia lub obniżenia kwoty danej TLTRO-II przed terminem wymagalności.
2. Daty wcześniejszej spłaty przypadają w dacie rozliczenia podstawowej operacji refinansującej Eurosystemu, zgodnie z informacją określoną przez Eurosystem.
3. W celu skorzystania z procedury wcześniejszej spłaty uczestnik zawiadamia odpowiedni KBC, że ma zamiar dokonać spłaty w ramach procedury wcześniejszej spłaty w dacie wcześniejszej spłaty, z wyprzedzeniem co najmniej tygodnia przed daną datą wcześniejszej spłaty.
4. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 3, staje się wiążące dla danego uczestnika na tydzień przed datą wcześniejszej spłaty, której dotyczy. Nierozliczenie przez uczestnika, w całości lub w części, kwoty należnej zgodnie z procedurą wcześniejszej spłaty do dnia wcześniejszej spłaty może skutkować nałożeniem kary finansowej. Mająca zastosowanie kara finansowa podlega obliczeniu zgodnie z załącznikiem VII do wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) i odpowiada karze finansowej mającej zastosowanie w przypadku niewykonania obowiązku zapewnienia odpowiedniego zabezpieczenia oraz rozrachunku kwoty przyznanej kontrahentowi w przypadku transakcji odwracalnych na potrzeby polityki pieniężnej. Nałożenie kary finansowej nie narusza prawa KBC do skorzystania ze środków przewidzianych na wypadek niewykonania zobowiązania, o których mowa w art. 166 wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60).

Artykuł 7

Wymogi sprawozdawcze

1. Każdy uczestnik TLTRO-II przekazuje odpowiedniemu KBC następujące dane określone w formularzu sprawozdawczym zamieszczonym w załączniku II:
 - a) dane dotyczące pierwszego okresu referencyjnego dla celów ustalenia limitu zadłużenia, limitów oferty oraz wartości odniesienia uczestnika (zwane dalej „pierwszym sprawozdaniem”); oraz
 - b) dane dotyczące drugiego okresu referencyjnego dla celów ustalenia mających zastosowanie stóp procentowych (zwane dalej „drugim sprawozdaniem”).
2. Dane przekazuje się zgodnie z:
 - a) orientacyjnym kalendarzem TLTRO-II opublikowanym na stronie internetowej EBC;
 - b) wytycznymi wskazanymi w załączniku II; oraz
 - c) wymogami minimum w zakresie dokładności i zgodności metodologicznej określonymi w załączniku IV do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33).
3. Terminy użyte w sprawozdaniach przekazanych przez uczestników podlegają interpretacji zgodnie z definicjami tych terminów zawartymi w rozporządzeniu (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33).
4. Instytucje wiodące grup TLTRO-II składają sprawozdania wykazujące zagregowane dane dotyczące wszystkich członków grupy TLTRO-II. Ponadto KBC instytucji wiodącej lub KBC członka grupy TLTRO-II może, w porozumieniu z KBC instytucji wiodącej, zobowiązać instytucję wiodącą do złożenia zdezagregowanych danych odrębnie dla każdego członka grupy.

5. Każdy użytkownik zapewnia, aby jakość danych przekazanych na podstawie ust. 1 i 2 była poddana ocenie zewnętrznego biegłego rewidenta zgodnie z następującymi zasadami:

- a) biegły rewident może ocenić dane zawarte w pierwszym sprawozdaniu w ramach badania rocznego sprawozdania finansowego uczestnika, a wyniki oceny biegłego rewidenta podlegają przekazaniu w terminie określonym w orientacyjnym kalendarzu TLTRO-II opublikowanym na stronie internetowej EBC;
- b) wyniki oceny biegłego rewidenta w odniesieniu do drugiego sprawozdania podlegają przekazaniu wraz z drugim sprawozdaniem, chyba że, w wyjątkowych okolicznościach, odpowiedni KBC zaakceptuje inny termin przekazania; w takim wypadku informacja o stopie procentowej mającej zastosowanie do uczestnika, który zwrócił się o przedłużenie terminu, podlega przekazaniu dopiero po przekazaniu wyników oceny biegłego rewidenta; jeżeli, po uzyskaniu zgody odpowiedniego KBC, uczestnik zdecyduje o wypowiedzeniu lub obniżeniu kwoty TLTRO-II przed przekazaniem wyników oceny biegłego rewidenta, stopa procentowa mająca zastosowanie do kwot pozostałych do spłacenia przez tego uczestnika jest równa stopie procentowej podstawowej operacji refinansującej obowiązującej w momencie rozstrzygnięcia przetargu dotyczącego odpowiedniej TLTRO-II;
- c) ocena biegłego rewidenta skupia się na wymogach określonych w ust. 2 i 3. W szczególności biegły rewident:
 - (i) ocenia dokładność przekazanych danych, weryfikując, czy grupa kwalifikowanych kredytów uczestnika, w tym, w przypadku instytucji wiodącej, kwalifikowanych kredytów członków jej grupy TLTRO-II, odpowiada kryteriom kwalifikacji;
 - (ii) sprawdza, czy przekazane dane odpowiadają wytycznym wskazanym w załączniku II oraz pojęciom wprowadzonym w rozporządzeniu (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33);
 - (iii) sprawdza, czy przekazane dane są spójne z danymi zebranymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33); oraz
 - (iv) sprawdza, czy działają mechanizmy kontroli oraz procedury mające na celu weryfikację integralności, dokładności i spójności danych.

W przypadku uczestnictwa w ramach grupy wyniki ocen biegłego rewidenta podlegają przekazaniu KBC innych członków grupy TLTRO-II. Na wniosek KBC uczestnika szczegółowe wyniki ocen przeprowadzonych zgodnie z niniejszym ustępem udostępnia się temu KBC oraz, w przypadku uczestnictwa w grupie, następnie przekazuje się KBC członków grupy.

Eurosystem może udzielić dalszych wskazówek dotyczących sposobu, w jaki przeprowadzona powinna być ocena biegłego rewidenta; w takim przypadku uczestnicy zapewniają, aby biegli rewidenty zastosowali się do takich wskazówek przy przeprowadzaniu oceny.

6. W przypadku zmiany składu grupy TLTRO-II lub reorganizacji przedsiębiorstw, takiej jak połączenie, przejęcie lub podział, która wpływa na zbiór kwalifikowanych kredytów uczestnika, przekazuje się zmienione pierwsze sprawozdanie zgodnie z instrukcjami otrzymanymi od KBC uczestnika. Odpowiedni KBC ocenia znaczenie zmiany i podejmuje odpowiednie działania. Działania takie obejmują wymóg spłaty pożyczonych kwot, które, biorąc pod uwagę zmianę w składzie grupy TLTRO-II lub reorganizację przedsiębiorstw, wykraczają poza odpowiedni limit zadłużenia. Dany uczestnik (którym może być podmiot nowo utworzony w wyniku reorganizacji przedsiębiorstw) przekazuje wszelkie dodatkowe informacje żądane przez odpowiedni KBC w celu ułatwienia oceny znaczenia zmiany.

7. Dane przekazane przez uczestników na podstawie niniejszego artykułu mogą być wykorzystywane przez Eurosystem w celu implementacji ram prawnych dotyczących TLTRO-II, a także w celu analizy skuteczności tych ram oraz w innych celach analitycznych Eurosystemu.

Artykuł 8

Nieprzestrzeganie wymogów sprawozdawczych

1. W przypadku nieprzekazania przez uczestnika sprawozdania lub niespełnienia wymogów dotyczących audytu, lub też w przypadku wykrycia błędów w przekazanych danych, stosuje się następujące zasady:

- a) w przypadku nieprzekazania przez uczestnika pierwszego sprawozdania w odpowiednim terminie jego limit zadłużenia zostaje ustalony na zero;

- b) w przypadku nieprzekazania przez uczestnika drugiego sprawozdania w odpowiednim terminie lub niespełnienia wymogów określonych w art. 7 ust. 5 lub 6 do kwot pożyczonych przez tego uczestnika na podstawie TLTRO-II stosuje się stopę procentową podstawowej operacji refinansującej obowiązującą w momencie rozstrzygnięcia przetargu dotyczącego odpowiedniej TLTRO-II;
- c) w przypadku gdy uczestnik, w związku z audytem, o którym mowa w art. 7 ust. 5 lub w innych okolicznościach, wykryje błędy w danych przekazanych w sprawozdaniach, w tym dane niedokładne lub niepełne, informuje o tym odpowiedni KBC w najszybszym możliwym terminie. W przypadku gdy odpowiedni KBC zostanie poinformowany o takich błędach lub w inny sposób wejdzie w posiadanie wiedzy o nich: (i) dany uczestnik ma obowiązek przekazania wszelkich dodatkowych informacji żądanych przez odpowiedni KBC w celu ułatwienia oceny znaczenia danego błędu; oraz (ii) odpowiedni KBC może powziąć odpowiednie działania, które mogą objąć dostosowanie mającej zastosowanie stopy procentowej do pożyczek uczestnika na podstawie TLTRO-II oraz nałożenie wymogu spłat pożyczonych kwot, które, z uwagi na błąd, wykraczają poza limit zadłużenia danego uczestnika.
2. Ustęp 1 nie uchybia sankcjom, które mogą być zastosowane zgodnie z decyzją Europejskiego Banku Centralnego EBC/2010/10 ⁽¹⁾ w związku z obowiązkami sprawozdawczymi określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33).

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 3 maja 2016 r.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 28 kwietnia 2016 r.

Mario DRAGHI
Prezes EBC

⁽¹⁾ Decyzja Europejskiego Banku Centralnego EBC/2010/10 z dnia 19 sierpnia 2010 r. dotycząca nieprzestrzegania wymogów w zakresie sprawozdawczości statystycznej (Dz.U. L 226 z 28.8.2010, s. 48).

ZAŁĄCZNIK I

PRZEPROWADZANIE DRUGIEJ SERII UKIERUNKOWANYCH DŁUŻSZYCH OPERACJI REFINANSUJĄCYCH

1. Obliczanie limitu zadłużenia i limitu oferty

Uczestnicy jednej z ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących drugiej serii (TLTRO-II), działając indywidualnie lub jako instytucja wiodąca grupy TLTRO-II, podlegają limitowi zadłużenia. Obliczone limity zadłużenia podlegają zaokrągleniu w górę do najbliższej wielokrotności 10 000 EUR.

Limit zadłużenia mający zastosowanie do indywidualnego uczestnika TLTRO-II oblicza się na podstawie kwoty kwalifikowanych kredytów niespłaconych na dzień 31 stycznia 2016 r. Limit zadłużenia mający zastosowanie do instytucji wiodącej grupy TLTRO-II oblicza się na podstawie kwoty kwalifikowanych kredytów niespłaconych na dzień 31 stycznia 2016 r. w odniesieniu do wszystkich członków tej grupy TLTRO-II.

Limit zadłużenia jest równy 30 % niespłaconej kwoty kwalifikowanych kredytów w odniesieniu do uczestnika ⁽¹⁾ na dzień 31 stycznia 2016 r. pomniejszonym o kwoty pożyczone przez tego uczestnika na podstawie ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (TLTRO) przeprowadzonych we wrześniu i grudniu 2014 r. na podstawie decyzji EBC/2014/34 i nadal niespłaconych na dzień rozliczenia TLTRO-II, tzn.:

$$BA_k = 0,3 \times OL_{Jan2016} - OB_k \text{ dla } k = 1, \dots, 4$$

Tutaj BA_k oznacza limit zadłużenia na podstawie TLTRO-II k (przy czym $k = 1, \dots, 4$), $OL_{Jan2016}$ stanowi kwotę kwalifikowanych kredytów uczestnika, które są niespłacone na dzień 31 stycznia 2016 r., a OB_k stanowi kwotę pożyczoną przez uczestnika na podstawie TLTRO1 i TLTRO2 pierwszej serii TLTRO i nadal niespłaconą na dzień rozliczenia TLTRO-II k .

Limit oferty mający zastosowanie do każdego uczestnika w odniesieniu do każdej TLTRO-II jest równy limitowi zadłużenia pomniejszonemu o kwotę pożyczoną przez uczestnika na podstawie poprzednich TLTRO-II.

Przyjmijmy, że $C_k \geq 0$ jest kwotą pożyczoną przez uczestnika na podstawie TLTRO-II k . Limit oferty BL_k dla tego uczestnika w odniesieniu do operacji k wynosi:

$$BL_1 = BA_1 \text{ oraz}$$

$$BL_k = BA_k - \sum_{j=1}^{k-1} C_j, \text{ dla } k = 2, 3, 4.$$

2. Obliczanie wartości odniesienia

Przyjmijmy, że NL_m jest kwotą netto kwalifikowanych kredytów uczestnika w miesiącu kalendarzowym m , obliczoną jako przepływ brutto nowych kwalifikowanych kredytów uczestnika w tym miesiącu kalendarzowym pomniejszony o spłaty kwalifikowanych kredytów, zgodnie z definicją zawartą w załączniku II.

Określimy referencyjną kwotę kredytów netto dla tego uczestnika jako NLB . Definiuje się ją w następujący sposób:

$$NLB = \min(NL_{Feb2015} + NL_{March2015} + \dots + NL_{Jan2016}, 0)$$

Oznacza to, że jeśli uczestnik ma dodatnią lub zerową kwotę netto kwalifikowanych kredytów w pierwszym okresie referencyjnym, to $NLB = 0$. Jeśli jednak uczestnik ma ujemną kwotę netto kwalifikowanych kredytów w pierwszym okresie referencyjnym, to $NLB = NL_{Feb2015} + NL_{March2015} + \dots + NL_{Jan2016}$.

Określimy referencyjną niespłaconą kwotę uczestnika jako OAB . Definiuje się ją w następujący sposób:

$$OAB = \max(OL_{Jan2016} + NLB, 0)$$

⁽¹⁾ Ilekroć jest mowa o „uczestniku”, oznacza to uczestników indywidualnych lub grupy TLTRO-II.

3. Obliczanie stopy procentowej

Przyjmijmy, że $NS_{Jan2018}$ określa kwotę uzyskaną przez zsumowanie kwoty netto kwalifikowanych kredytów z okresu od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 31 stycznia 2018 r. oraz kwoty kwalifikowanych kredytów niespłaconych na dzień 31 stycznia 2016 r.; oblicza się ją jako $NS_{Jan2018} = OL_{Jan2016} + NL_{Feb2016} + NL_{March2016} + \dots + NL_{Jan2018}$

Niech EX określa odchylenie procentowe $NS_{Jan2018}$ od referencyjnej niespłaconej kwoty, tj.

$$EX = \frac{(NS_{Jan2018} - OAB)}{OAB} \times 100$$

W przypadku gdy OAB równa się zero, EX uznaje się za równe 2,5.

Przyjmijmy, że r_k stanowi stopę procentową mającą mieć zastosowanie w przypadku TLTRO-II k . Przyjmijmy, że MRO_k i DF_k oznaczają stopę procentową podstawowej operacji refinansującej (MRO) oraz stopę depozytu w banku centralnym, wyrażone jako roczne stopy oprocentowania, obowiązujące odpowiednio w momencie przydzielenia TLTRO-II k . Stopę procentową określa się w następujący sposób:

- a) jeżeli uczestnik nie przekracza swojej referencyjnej niespłaconej kwoty kwalifikowanych kredytów na dzień 31 stycznia 2018 r., stopa referencyjna mająca zastosowanie do wszystkich kwot pożyczonych przez tego uczestnika na podstawie TLTRO-II jest równa stopie MRO mającej zastosowanie w momencie przydzielenia każdej TLTRO-II, tj.:

$$\text{jeśli } EX \leq 0, \text{ to } r_k = DF_k;$$

- b) jeżeli uczestnik przekracza swoją referencyjną niespłaconą kwotę kwalifikowanych kredytów o przynajmniej 2,5 % na dzień 31 stycznia 2018 r., stopa referencyjna mająca zastosowanie do wszystkich kwot pożyczonych przez tego uczestnika na podstawie TLTRO-II jest równa stopie depozytu w banku centralnym mającej zastosowanie w momencie przydzielenia każdej TLTRO-II, tj.:

$$\text{jeśli } EX \geq 2,5, \text{ to } r_k = MRO_k;$$

- c) jeżeli uczestnik przekracza swoją referencyjną niespłaconą kwotę kwalifikowanych kredytów o mniej niż 2,5 % na dzień 31 stycznia 2018 r., stopa referencyjna mająca zastosowanie do wszystkich kwot pożyczonych przez tego uczestnika na podstawie TLTRO-II podlega liniowej gradacji, w zależności od odsetka, o jaki dany uczestnik przekracza swoje referencyjne niespłacone kwoty kwalifikowanych kredytów, tj.:

$$\text{jeśli } 0 < EX < 2,5, \text{ to } r_k = MRO_k - \frac{(MRO_k - DF_k) \times EX}{2,5}.$$

Stopa procentowa zostanie wyrażona jako roczna stopa oprocentowania, w zaokrągleniu w dół do czterech miejsc po przecinku.

ZAŁĄCZNIK II

DRUGA SERIA UKIERUNKOWANYCH DŁUŻSZYCH OPERACJI REFINANSUJĄCYCH – WYTYCZNE DOTYCZĄCE ZBIERANIA DANYCH WYMAGANYCH NA POTRZEBY FORMULARZA SPRAWOZDAWCZEGO**1. Wprowadzenie ⁽¹⁾**

Niniejsze wytyczne zawierają instrukcje dotyczące przygotowania sprawozdań, które uczestnicy TLTRO-II muszą przekazywać zgodnie z art. 7. Wymogi sprawozdawcze są przedstawione w formularzu sprawozdawczym na końcu niniejszego załącznika. Niniejsze wytyczne określają także wymogi sprawozdawcze dotyczące instytucji wiodących grup TLTRO-II uczestniczących w operacjach.

W pkt 2 i 3 zawarto informacje ogólne dotyczące zbierania i przekazywania danych, a w pkt 4 objaśniono wskaźniki podlegające przekazywaniu.

2. Informacje ogólne

Miary stosowane w obliczaniu limitu zadłużenia dotyczą kredytów monetarnych instytucji finansowych (MIF) dla przedsiębiorstw niefinansowych w strefie euro i kredytów MIF dla gospodarstw domowych w strefie euro ⁽²⁾, z wyłączeniem kredytów mieszkaniowych dla gospodarstw domowych, we wszystkich walutach. Zgodnie z art. 7 sprawozdania muszą być przekazywane w odniesieniu do dwóch okresów referencyjnych zdefiniowanych w art. 1. W szczególności informacje dotyczące niespłaconych kwot kwalifikowanych kredytów na koniec miesiąca poprzedzającego początek okresu oraz na koniec okresu, jak również kwoty kwalifikowanych kredytów netto podczas okresu (obliczone jako kredyty brutto minus spłaty kredytów) muszą zostać przekazane osobno dla przedsiębiorstw niefinansowych i dla gospodarstw domowych. Niespłacone kwoty kwalifikowanych kredytów podlegają dostosowaniu w celu uwzględnienia kredytów sekurytyzowanych lub w inny sposób przeniesionych, ale niewyksięgowanych z bilansu. Wymagane są również szczegółowe informacje dotyczące odpowiednich części składowych tych pozycji, jak również zdarzeń skutkujących zmianami niespłaconych kwot kwalifikowanych kredytów, ale niezwiązanych z kwotami kwalifikowanych kredytów netto (dalej zwanych „korektami należnych kwot”), przy uwzględnieniu także sprzedaży i zakupu kredytów i innych przeniesień kredytów.

Jeśli chodzi o wykorzystanie zebranych informacji, do określenia limitu zadłużenia wykorzystuje się dane dotyczące niespłaconych kwot kwalifikowanych kredytów na dzień 31 stycznia 2016 r. Ponadto, do obliczenia referencyjnej kwoty kredytów netto oraz odpisy z tytułu całkowitej i częściowej utraty wartości, ustalone zgodnie z przyjętymi kredytów podczas pierwszego okresu referencyjnego. Do oceny zmian w zakresie kredytów oraz wynikających z nich mających zastosowanie stóp procentowych wykorzystuje się natomiast dane dotyczące kwoty netto kwalifikowanych kredytów podczas drugiego okresu referencyjnego. Wszystkie pozostałe wskaźniki zawarte w formularzu są niezbędne do weryfikacji wewnętrznej spójności informacji i ich spójności z danymi statystycznymi zbieranymi w ramach Eurosystemu, jak również do szczegółowego monitorowania znaczenia programu TLTRO-II.

Ogólne zasady określające wypełnianie sprawozdań wynikają z wymogów sprawozdawczych dotyczących MIF strefy euro w zakresie statystyki pozycji bilansu (*balance sheet items*, BSI), określonych w rozporządzeniu (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33). W szczególności, w odniesieniu do kredytów, zgodnie z art. 8 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) kredyty i pożyczki „wykazuje się w wartości kapitału na koniec miesiąca. Wykazującą kwotę pomniejsza się o odpisy z tytułu całkowitej i częściowej utraty wartości, ustalone zgodnie z przyjętymi praktykami. [...] kredyty i pożyczki nie podlegają saldowaniu względem jakichkolwiek innych aktywów lub pasywów”. Odmienne od zasad określonych w art. 8 ust. 2, które oznaczają także, że kredyty i pożyczki należy wykazywać w ujęciu brutto, art. 8 ust. 4 stanowi, że „KBC mogą zezwolić na wykazywanie kredytów i pożyczek, na które utworzono rezerwę celową, w ujęciu netto oraz na wykazywanie skupionych kredytów i pożyczek według ceny nabycia [tj. ich wartości transakcyjnej], pod warunkiem że taka praktyka jest stosowana przez wszystkie krajowe podmioty sprawozdające”. Skutki tego odejścia od ogólnych wytycznych BSI dla sporządzania sprawozdań zostaną szczegółowo opisane poniżej.

Rozporządzenie (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) powinno również być wykorzystywane jako punkt odniesienia dla definicji stosowanych przy sporządzaniu sprawozdań. Zobacz w szczególności ogólne definicje w art. 1, a także definicje kategorii instrumentów objętych kategorią „kredyty i pożyczki” oraz sektorów uczestników odpowiednio w części 2 i 3 załącznika II. Co istotne, zgodnie z zasadami BSI odsetki należne od kredytów i pożyczek podlegają co do zasady wykazywaniu w bilansie w miarę ich narastania (tj. na bazie memoriałowej, a nie w momencie ich otrzymania), ale należy je wyłączyć z danych dotyczących niespłaconych kwot kredytów i pożyczek. Skapitalizowane odsetki należy jednak wykazywać jako część niespłaconych kwot.

⁽¹⁾ Struktura pojęciowa dotycząca wymogów sprawozdawczych pozostaje niezmienną w porównaniu z tą strukturą określoną w decyzji EBC/2014/34.

⁽²⁾ Dla celów sprawozdań termin „gospodarstwa domowe” obejmuje instytucje niekomercyjne działające na rzecz gospodarstw domowych.

O ile znaczą część danych podlegających przekazaniu MIF zbierają już obecnie zgodnie z wymogami rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33), uczestnicy składający oferty w TLTRO-II mają obowiązek zebrać pewne dodatkowe informacje. Ramy metodologiczne statystyki BSI określone w podręczniku statystyki bilansowej MIF ⁽¹⁾ dostarczają wszystkich ogólnych informacji potrzebnych do zebrania tych dodatkowych danych; dalsze szczegóły określone są w pkt 4 odnośnie do definicji poszczególnych wskaźników.

3. Ogólne instrukcje dotyczące sprawozdania

a) Struktura formularza sprawozdawczego

Formularz zawiera wskazanie okresu, którego dotyczą dane, oraz grupuje wskaźniki w dwóch blokach: kredyty i pożyczki MFI dla przedsiębiorstw niefinansowych strefy euro i kredyty i pożyczki MFI dla gospodarstw domowych strefy euro, z wyłączeniem kredytów mieszkaniowych. Dane we wszystkich polach zaznaczonych na żółto są obliczane z danych wprowadzonych w innych polach, na podstawie dostarczonych wzorów. W formularzu uwzględniono także regułę walidacyjną w celu weryfikacji spójności pomiędzy niespłaconymi kwotami oraz transakcjami.

b) Definicja „okresu sprawozdawczego”

Okres sprawozdawczy określa zakres dat, których dotyczą dane. W przypadku TLTRO-II istnieją dwa okresy sprawozdawcze, tzn. „pierwszy okres referencyjny”, od dnia 1 lutego 2015 r. do dnia 31 stycznia 2016 r., oraz „drugi okres referencyjny”, od dnia 1 lutego 2016 r. do dnia 31 stycznia 2018 r. Wskaźniki dotyczące niespłaconych kwot muszą być przekazywane według stanu na koniec miesiąca poprzedzającego początek okresu sprawozdawczego oraz na koniec okresu sprawozdawczego; informacje o niespłaconych kwotach za pierwszy okres referencyjny muszą być zatem przekazane na dzień 31 stycznia 2015 r. i 31 stycznia 2016 r., a informacje o niespłaconych kwotach za drugi okres referencyjny muszą być przekazane na dzień 31 stycznia 2016 r. i 31 stycznia 2018 r. Dane dotyczące transakcji i korekt muszą z kolei obejmować wszystkie mające znaczenie zdarzenia, która mają miejsce w okresie sprawozdawczym.

c) Sprawozdania dotyczące grup TLTRO-II

W zakresie grupowego uczestnictwa w TLTRO-II dane powinny być co do zasady wykazywane w ujęciu zagregowanym. Krajowe banki centralne państw członkowskich, których walutą jest euro (KBC), mają jednak możliwość zbierania informacji dotyczących poszczególnych instytucji, jeżeli uznają to za stosowne.

d) Przekazywanie sprawozdań

Gotowe sprawozdania powinny zostać przekazane odpowiedniemu KBC w sposób określony w art. 7 i zgodnie z orientacyjnym kalendarzem TLTRO-II opublikowanym na stronie internetowej EBC, który określa także okresy sprawozdawcze, których mają dotyczyć poszczególne sprawozdania oraz zbiory danych (*data vintages*), które powinny zostać wykorzystane do zebrania danych.

e) Jednostka danych

Dane muszą być wyrażone w tysiącach euro.

4. Definicje

Niniejszy punkt określa definicje pozycji podlegających przekazaniu; numeracja stosowana w formularzu sprawozdawczym jest wskazana w nawiasach.

a) Niespłacone kwoty kwalifikowanych kredytów (1 i 4)

Dane w tych polach są obliczane na podstawie liczb wykazanych w kolejnych pozycjach, czyli „Niespłacone kwoty w bilansie” (1.1 i 4.1), minus „Niespłacone kwoty kredytów sekurytyzowanych albo w inny sposób przeniesionych bez wyksięgowania z bilansu” (1.2 i 4.2), plus „Rezerwy na utratę wartości kwalifikowanych kredytów” (1.3 i 4.3). To ostatnie określenie ma znaczenie tylko w przypadkach, kiedy, odmiennie od ogólnej praktyki BSI, kredyty są wykazywane w ujęciu netto.

⁽¹⁾ Zob. „Manual on MFI balance sheet statistics”, EBC, kwiecień 2012 r., dostępny na stronie internetowej EBC pod adresem: www.ecb.europa.eu. W szczególności pkt 2.1.4, s. 76, opisuje sprawozdania statystyczne dotyczące kredytów i pożyczek.

(i) Niespłacone kwoty w bilansie (1.1 i 4.1)

Pozycja ta zawiera niespłacone kwoty kredytów i pożyczek udzielonych przedsiębiorstwom niefinansowym i gospodarstwom domowym w strefie euro, z wyłączeniem kredytów mieszkaniowych. Odsetki naliczone, w odróżnieniu od odsetek skapitalizowanych, są wykluczone ze wskaźników.

Te pozycje formularza są bezpośrednio powiązane z częścią 2 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) (blok 2 tabeli 1 dotyczącej stanów miesięcznych).

Bardziej szczegółowa definicja pozycji do ujęcia w sprawozdaniu znajduje się w części 2 załącznika II do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) i w pkt 2.1.4 podręcznika statystyki bilansowej MIF.

(ii) Niespłacone kwoty kredytów sekurytyzowanych albo w inny sposób przeniesionych bez wyksięgowania z bilansu (1.2 i 4.2)

Ta pozycja zawiera niespłacone kwoty pożyczek i kredytów, które są sekurytyzowane albo w inny sposób przeniesione, ale nie zostały wyksięgowane z bilansu. Obowiązkowi sprawozdawczemu podlega cała działalność sekurytyzacyjna, niezależnie od tego, gdzie biorące w niej udział podmioty sekurytyzacyjne są rezydentami. W pozycji nie uwzględnia się kredytów udzielonych jako zabezpieczenie operacji kredytowych polityki pieniężnej Eurosystemu w formie zobowiązań kredytowych, które prowadzą do przeniesienia bez wyksięgowania z bilansu.

Część 5 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) (blok 5.1 tabeli 5a dotyczącej danych miesięcznych) obejmuje wymagane informacje dotyczące zsekurytyzowanych kredytów i pożyczek udzielonych przedsiębiorstwom niefinansowym i gospodarstwom domowym, które nie zostały wyksięgowane, ale nie wymaga ich podziału ze względu na cel. Ponadto niespłacone kwoty kredytów i pożyczek, które zostały przeniesione w inny sposób (tj. nie przez sekurytyzację), ale nie są wyksięgowane, nie podlegają rozporządzeniu (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33). W celu sporządzenia sprawozdań potrzebne jest zatem oddzielne uzyskiwanie danych z wewnętrznych baz danych MIF.

Dodatkowe szczegółowe informacje dotyczące pozycji do ujęcia w sprawozdaniu znajdują się w części 5 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) i w pkt 2.3 podręcznika statystyki bilansowej MIF.

(iii) Rezerwy na utratę wartości kwalifikowanych kredytów (1.3 i 4.3)

Dane te mają znaczenie tylko dla tych instytucji, które, odmiennie od ogólnej praktyki BSI, wykazują kredyty w ujęciu netto. W przypadku instytucji składających ofertę jako grupa TLTRO-II wymóg ten stosuje się jedynie do tych instytucji w grupie, które wykazują kredyty w ujęciu netto.

Pozycja ta zawiera indywidualne i zbiorowe rezerwy na utratę wartości i straty z tytułu kredytów i pożyczek (przed odpisami z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości). Dane muszą odnosić się do niespłaconych kwalifikowanych kredytów w bilansie, tj. z wyłączeniem kredytów i pożyczek, które są sekurytyzowane albo w inny sposób przeniesione, ale nie zostały wyksięgowane z bilansu.

Jak wskazano w pkt 2 akapit trzeci, w statystyce BSI pożyczki i kredyty powinny być wykazywane co do zasady w wysokości niespłaconego kapitału, z odpowiednimi rezerwami przyporządkowanymi do „Kapitału i rezerw”. W takich przypadkach nie powinno się przekazywać odrębnych informacji dotyczących rezerw. Jednocześnie, w przypadkach gdy kredyty i pożyczki są wykazywane w ujęciu netto, ta dodatkowa informacja musi być przekazywana dla zgromadzenia w pełni porównywalnych danych dla różnych MIF.

W przypadkach gdy praktyką jest wykazywanie niespłaconych kwot kredytów w ujęciu netto, KBC mają możliwość wprowadzenia zasady, że przekazywanie tej informacji jest nieobowiązkowe. W takich przypadkach obliczenia na podstawie ram prawnych dotyczących TLTRO-II będą jednak opierały się na kwotach niespłaconych kredytów w bilansie w ujęciu netto ⁽¹⁾.

Dodatkowe szczegółowe informacje znajdują się w odniesieniu do rezerw zawartym w definicji „Kapitału i rezerw” w części 2 załącznika II do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33).

⁽¹⁾ Wyjątek ten ma również znaczenie dla przekazywania danych dotyczących odpisów z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości, jak wyjaśniono poniżej.

b) Kwota netto kwalifikowanych kredytów (2)

Te pozycje formularza sprawozdawczego wykazują kwoty netto kredytów (transakcje) udzielonych w okresie sprawozdawczym. Dane są obliczane na podstawie liczb wykazanych dla pozycji składowych, mianowicie „Kredyty brutto” (2.1) minus „Spłaty kredytów” (2.2).

Kredyty renegocjowane w okresie sprawozdawczym należy wykazywać zarówno jako „Spłaty kredytów”, jak i „Kredyty brutto” w okresie, kiedy renegocjacje mają miejsce. Skorygowane dane muszą odzwierciedlać wynik renegocjacji kredytu.

Transakcje odwrócone w okresie (tj. kredyty udzielone i spłacone w danym okresie) co do zasady wykazuje się zarówno jako „Kredyty brutto”, jak i „Spłaty kredytów”. MIF składające ofertę mogą jednak wyłączyć te operacje przy przygotowywaniu sprawozdań w zakresie zmniejszającym ich obciążenia sprawozdawcze. W takim przypadku powinny one poinformować odpowiedni KBC, a dane dotyczące korekt należnych kwot muszą także wykluczać skutki odwróconych operacji. Wyłączenie to nie obowiązuje w przypadku udzielonych w danym okresie kredytów, które są sekurytyzowane albo w inny sposób przeniesione.

Należy uwzględnić także kredyty i pożyczki z tytułu kart kredytowych, kredyty i pożyczki odnawialne oraz w rachunku bieżącym. W przypadku tych instrumentów zmiany sald spowodowane wykorzystaniem lub zwróceniem kwoty kredytu lub pożyczki w trakcie okresu wykorzystuje się jako zamienniki dla kwot netto kredytów. Dodatkowo kwoty wykazuje się jako „Kredyty brutto” (2.1), podczas gdy ujemne kwoty wykazuje się (ze znakiem dodatnim) jako „Spłaty kredytów” (2.2).

(i) Kredyty brutto (2.1)

Ta pozycja obejmuje kwoty brutto nowych kredytów w okresie sprawozdawczym, z wyłączeniem nabytych kredytów. Wykazuje się także, jak wyjaśniono powyżej, udzielone kredyty i pożyczki z tytułu kart kredytowych, kredyty i pożyczki odnawialne oraz w rachunku bieżącym.

Zamieszcza się także kwoty dodane w tym okresie do wymagalnego salda klienta, przykładowo w celu kapitalizacji odsetek (w przeciwieństwie do narosłej kwoty odsetek) oraz opłaty.

(ii) Spłaty kredytów (2.2)

Ta pozycja obejmuje wartość spłat kapitału w okresie sprawozdawczym, z wyłączeniem spłat kredytów sekurytyzowanych albo w inny sposób przeniesionych bez wysięgowania z bilansu. Jak wyjaśniono powyżej, wykazuje się także spłaty kredytów i pożyczek z tytułu kart kredytowych, kredytów i pożyczek odnawialnych oraz w rachunku bieżącym.

Nie wykazuje się spłaty naliczonych odsetek, które nie zostały jeszcze skapitalizowane, zbytych kredytów lub innych korekt należnych kwot (w tym odpisów z tytułu całkowitej i częściowej utraty wartości).

c) Korekty należnych kwot

Te pozycje formularza sprawozdawczego są przeznaczone do wykazywania zmian należnych kwot (redukcji (–) oraz wzrostów (+)) mających miejsce w okresie sprawozdawczym, które nie są związane z kwotami netto kredytów. Zmiany takie wynikają z takich operacji, jak sekurytyzacje kredytów oraz inne przeniesienia kredytów w okresie sprawozdawczym, jak również z innych korekt dotyczących aktualizacji wynikających ze zmian kursów walutowych, odpisów z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości kredytów i reklasyfikacji. Dane w tych polach obliczane są automatycznie na podstawie liczb wykazanych w pozycjach składowych, a mianowicie „Sprzedaż i zakup kredytów oraz inne przeniesienia kredytów w okresie sprawozdawczym” (3.1) plus „Inne korekty” (3.2).

(i) Sprzedaż i zakup kredytów oraz inne przeniesienia kredytów w okresie sprawozdawczym (3.1)

- Wartość netto sekurytyzowanych kredytów i pożyczek mających wpływ na stan kredytów i pożyczek (3.1A)

Pozycja ta obejmuje kwotę netto kredytów, które podlegają w okresie sprawozdawczym sekurytyzacji, mającą wpływ na wykazywane stany kredytów i pożyczek, obliczoną jako nabycia minus zbycia⁽¹⁾. Obowiązkowi sprawozdawczemu podlega cała działalność sekurytyzacyjna, niezależnie od tego, gdzie biorące w niej udział podmioty sekurytyzacyjne są rezydentami. Przeniesienia kredytów wykazuje się w kwocie nominalnej netto odpisów z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości w chwili sprzedaży. Odpisy z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości wykazuje się, jeżeli można je zidentyfikować, w pozycji formularza 3.2B (zobacz poniżej). W przypadku MIF, które wykazują kredyty w ujęciu netto, przeniesienia wykazuje się w wartości bilansowej (tj. kwocie nominalnej netto rezerwy na utratę wartości)⁽²⁾.

Wymogi części 5 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) (bloki 1.1 tabeli 5a dotyczącej danych miesięcznych oraz tabeli 5b dotyczącej danych kwartalnych) obejmują te elementy.

Bardziej szczegółowe definicje pozycji do ujęcia w formularzu znajdują się w części 5 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) oraz w pkt 2.3 podręcznika statystyki bilansowej MIF.

- Wartość netto kredytów i pożyczek, które zostały w inny sposób przeniesione, mających wpływ na stany kredytów i pożyczek (3.1B)

Pozycja ta obejmuje kwotę netto kredytów i pożyczek zbytych lub nabytych w okresie, mających wpływ na wykazywane stany kredytów i pożyczek w operacjach niezwiązanych z działalnością sekurytyzacyjną, i jest obliczana jako nabycia minus zbycia. Przeniesienia wykazuje się w kwocie nominalnej netto odpisów z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości w chwili sprzedaży. Odpisy z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości wykazuje się, jeżeli można je zidentyfikować, w pozycji 3.2B. W przypadku MIF, które wykazują kredyty w ujęciu netto, przeniesienia wykazuje się w wartości bilansowej (tj. kwocie nominalnej netto rezerwy na utratę wartości).

Wymogi części 5 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) częściowo obejmują te elementy. Bloki 1.2 tabeli 5a dotyczącej danych miesięcznych oraz tabeli 5b dotyczącej danych kwartalnych obejmują dane dotyczące wartości netto kredytów i pożyczek, które zostały przeniesione w inny sposób, mających wpływ na stany kredytów i pożyczek, ale z wyłączeniem:

- 1) kredytów zbytych na rzecz innych krajowych MIF lub nabytych od nich, w tym przeniesień między podmiotami należącymi do tej samej grupy kapitałowej będących skutkiem restrukturyzacji przedsiębiorstw (np. przeniesienie portfela kredytów przez krajową zależną MIF do MIF będącej spółką matką);
- 2) przeniesienia kredytów w kontekście reorganizacji wewnątrz grupy kapitałowej w wyniku połączeń, przejęć i podziałów.

Na potrzeby przygotowania sprawozdań wykazywaniu podlegają wszystkie te skutki. Dodatkowe szczegółowe informacje dotyczące pozycji do ujęcia w formularzu znajdują się w części 5 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) oraz w pkt 2.3 podręcznika statystyki bilansowej MIF. W odniesieniu do „Zmian w strukturze sektora MIF” pkt 1.6.3.4 podręcznika statystyki bilansowej MIF (oraz powiązany pkt 5.2 załącznika 1.1) wskazuje szczegółowy opis przeniesień wewnątrz grupy kapitałowej, rozróżniając między przypadkami, w których przeniesienia mają miejsce między odrębnymi jednostkami instytucjonalnymi (np. przed tym, jak jedna lub większa liczba jednostek przestanie istnieć w razie połączenia lub przejęcia), a tymi, które mają miejsce w momencie, w którym kilka jednostek przestaje istnieć, kiedy to należy przeprowadzić reorganizację statystyczną. Na potrzeby przygotowywania sprawozdań w obu przypadkach implikacje są takie same i dane należy wykazywać w pozycji 3.1C (a nie w pozycji 3.2C).

- Wartość netto kredytów i pożyczek, które są sekurytyzowane albo w inny sposób przeniesione, niemających wpływu na stany kredytów i pożyczek (3.1C)

Pozycja ta obejmuje kwotę netto kredytów i pożyczek, które są sekurytyzowane lub w inny sposób przeniesione w okresie sprawozdawczym, niemających wpływu na wykazywane stany kredytów i pożyczek i jest obliczana jako nabycia minus zbycia. Przeniesienia wykazuje się w kwocie nominalnej netto odpisów z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości w chwili sprzedaży. Odpisy z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości wykazuje się, jeżeli można je zidentyfikować, w pozycji 3.2B. W przypadku MIF, które wykazują kredyty w ujęciu netto, przeniesienia wykazuje się w wartości bilansowej (tj. kwocie nominalnej netto rezerwy na utratę wartości). W pozycji tej nie uwzględnia się

⁽¹⁾ To odwrócenie znaków (które jest przeciwne do wymogów rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33)) jest spójne z ogólnym wymogiem dotyczącym danych korygujących, jak wskazano powyżej – tj. skutki prowadzące do wzrostu (lub spadku) należnych kwot wykazuje się odpowiednio ze znakiem dodatnim lub ujemnym.

⁽²⁾ Rozporządzenie (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) pozwala MIF przekazywać dane dotyczące nabytych kredytów po cenie nabycia, o ile jest to praktyką krajową stosowaną przez wszystkie MIF z siedzibą w danym państwie. W takich przypadkach składniki zmiany wyceny, które mogą się pojawić, muszą zostać wykazane w pozycji 3.2B.

kredytów udzielonych jako zabezpieczenie operacji kredytowych polityki pieniężnej Eurosystemu w formie zobowiązań kredytowych, które prowadzą do przeniesienia bez wyksięgowania z bilansu.

Wymogi części 5 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) częściowo obejmują te elementy. Bloki 1.2 tabeli 5a dotyczącej danych miesięcznych oraz tabeli 5b dotyczącej danych kwartalnych obejmują dane dotyczące przepływów netto kredytów, które są sekurytyzowane lub w inny sposób przeniesione, niemających wpływu na stany kredytów i pożyczek, ale kredyty mieszkaniowe dla gospodarstw domowych nie zostały odrębnie zidentyfikowane i dlatego powinny zostać wyodrębnione z wewnętrznych baz danych MIF. Dodatkowo, jak wskazano powyżej, wymogi wykluczają:

- 1) kredyty zbyte na rzecz innych krajowych MIF lub nabyte od nich, w tym przeniesienia wewnątrz grupy kapitałowej będące skutkiem restrukturyzacji przedsiębiorstw (np. przeniesienie portfela kredytów przez krajową zależną MIF do MIF będącej spółką matką);
- 2) przeniesienia kredytów w kontekście reorganizacji wewnątrz grupy kapitałowej w wyniku połączeń, przejęć i podziałów.

Na potrzeby przygotowania sprawozdań wykazywaniu podlegają wszystkie te skutki.

Dodatkowe szczegółowe informacje dotyczące pozycji do ujęcia w formularzu znajdują się w części 5 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) oraz w pkt 2.3 podręcznika statystyki bilansowej MIF.

(ii) Inne korekty (3.2)

Dane dotyczące innych korekt wykazuje się dla niespłaconych należności z tytułu kwalifikowanych kredytów w bilansie, z wyłączeniem kredytów sekurytyzowanych lub w inny sposób przeniesionych, które nie zostały wyksięgowane z bilansu.

— Zmiana wyceny wynikająca ze zmiany kursów walut (3.2A)

Zmiany kursów walut w stosunku do euro prowadzą do zmiany wartości kredytów denominowanych w walutach obcych, jeżeli są wyrażone w euro. Dane dotyczące tych skutków należy wykazywać ze znakiem ujemnym (dodatnim), jeżeli w ujęciu netto dają podstawę do zmniejszenia (zwiększenia) należnych kwot oraz są konieczne w celu umożliwienia pełnego uzgodnienia kwoty netto kredytów ze zmianami należnych kwot.

Korekty te nie są objęte wymogami wskazanymi w rozporządzeniu (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33). Na potrzeby sprawozdań, jeżeli dane (albo chociaż oszacowanie) nie są łatwo dostępne dla MIF, mogą zostać obliczone zgodnie w wytycznymi wskazanymi w pkt 4.2.2 podręcznika statystyki bilansowej MIF. Sugerowana procedura szacowania ogranicza zakres obliczeń do głównych walut i jest oparta na następujących krokach:

- 1) niespłacone kwoty kwalifikowanych kredytów na koniec miesiąca poprzedzającego początek okresu oraz na koniec okresu (pozycje 1 i 4) przedstawia się w podziale na walutę nominalną, skupiając się na portfelu kredytów denominowanych w GBP, USD, CHF oraz JPY. Jeżeli dane te nie są łatwo dostępne, można użyć danych dotyczących całkowitych niespłaconych kwot w bilansie, w tym kredytów sekurytyzowanych albo w inny sposób przeniesionych, które nie zostały wyksięgowane z bilansu – pozycje 1.1 i 4.1;
- 2) portfele kredytów traktuje się według następujących zasad (w nawiasach zostały wskazane odpowiednie numery równania w podręczniku statystyki bilansowej MIF):
 - niespłacone kwoty na koniec miesiąca poprzedzającego początek okresu sprawozdawczego oraz na koniec okresu są przeliczane na oryginalną walutę nominalną przy użyciu odpowiednich nominalnych kursów walutowych ⁽¹⁾ (równania [4.2.2] oraz [4.2.3]),

⁽¹⁾ Należy stosować referencyjne kursy walut EBC. Zob. komunikat prasowy z dnia 8 lipca 1998 r. w sprawie ustanowienia wspólnych standardów rynku, który jest dostępny na stronie internetowej EBC pod adresem www.ecb.europa.eu.

- zmiany niespłaconych kwot w okresie odniesienia denominowane w walucie obcej oblicza się i przelicza z powrotem na euro przy użyciu średniej wartości dziennych kursów walutowych w okresie sprawozdawczym (równanie [4.2.4]),
- oblicza się różnicę między zmianą niespłaconych kwot przeliczonych na euro, obliczoną w poprzednim kroku, oraz zmianą niespłaconych kwot w euro (równanie [4.2.5] z przeciwnym znakiem);

3) końcową korektę kursu walutowego szacuje się jako sumę korekt dla każdej waluty.

Odnosnie do dodatkowych informacji zob. pkt 1.6.3.5 oraz pkt 4.2.2 podręcznika statystyki bilansowej MIF.

— Odpisy z tytułu całkowitej/częściowej utraty wartości (3.2B)

Zgodnie z art. 1 lit. g) rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) „odpis z tytułu częściowej utraty wartości» oznacza bezpośrednie obniżenie wartości bilansowej kredytu i pożyczki wynikające ze spadku jego wartości”. Podobnie, zgodnie z art. 1 lit. h) tego samego rozporządzenia, „odpis z tytułu całkowitej utraty wartości» oznacza odpisanie całkowitej wartości bilansowej kredytu i pożyczki, powodujące usunięcie tego aktywa z bilansu”. Skutki odpisów z tytułu częściowej i całkowitej utraty wartości wykazuje się ze znakiem ujemnym lub dodatnim, jeżeli w ujęciu netto skutkują odpowiednio obniżeniem lub podwyższeniem niespłaconych kwot. Dane te są niezbędne dla pełnego uzgodnienia kwoty netto kredytów ze zmianami niespłaconych kwot.

W odniesieniu do odpisów z tytułu częściowej oraz całkowitej utraty wartości dotyczących kwoty niespłaconych kredytów w bilansie można użyć danych zebranych w celu spełnienia wymogów minimalnych części 4 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) (tabela 1A dotycząca miesięcznych korekt aktualizujących wartość). Wyjaśnienie wpływu odpisów z tytułu częściowej oraz całkowitej utraty wartości na kredyty sekurytyzowane albo w inny sposób przeniesione, które nie zostały wyksięgowane, wymaga jednak odrębnego pozyskania danych z wewnętrznych baz danych MIF.

Dane dotyczące niespłaconych kwot kwalifikowanych kredytów (pozycje 1 i 4) koryguje się zasadniczo dla należnych kwot rezerw w przypadku, kiedy kredyty wykazuje się w ujęciu netto w bilansie statystycznym.

- W przypadkach, w których uczestnicy wykazują pozycje 1.3 oraz 4.3, dane dotyczące odpisów z tytułu częściowej oraz całkowitej utraty wartości kredytów powinny uwzględniać rozwiązane w przeszłości rezerwy z tytułu kredytów, które stały się (częściowo albo całkowicie) nie do odzyskania oraz, dodatkowo, powinny także uwzględniać wszelkie straty przekraczające rezerwy, jeżeli mają miejsce. Podobnie, gdy udzielany kredyt jest sekurytyzowany albo w inny sposób przeniesiony, odpisy z tytułu całkowitej lub częściowej utraty wartości muszą zostać wykazane jako równe należnym rezerwom, z przeciwnym znakiem, w celu dopasowania zmiany wartości w bilansie, skorygowanej dla kwot rezerw oraz wartości przepływów netto. Rezerwy mogą zmieniać się w czasie w następstwie nowych rezerw na utratę wartości i straty z tytułu kredytów i pożyczek (bez możliwych odwróceń, w tym tych, które mają miejsce, gdy kredyt jest spłacany przez kredytobiorcę). Nie wykazuje się takich zmian w sprawozdaniach jako części odpisów z tytułu całkowitej/częściowej utraty wartości (ponieważ sprawozdania rekonstruuja wartości brutto) ⁽¹⁾.

Można pominąć oddzielenie wpływu odpisów z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości kredytów na kredyty sekurytyzowane albo w inny sposób przeniesione, które nie zostały wyksięgowane z bilansu, jeżeli nie jest możliwe pozyskanie oddzielnych danych dotyczących rezerw z wewnętrznych baz danych MIF.

- Jeżeli praktyka polega na wykazywaniu niespłaconych kwot kredytów w ujęciu netto, ale nie wykazuje się odpowiednich pozycji (1.3 oraz 4.3) dotyczących rezerw (zob. pkt 4 lit. a)), odpisy z tytułu całkowitej/częściowej utraty wartości muszą obejmować nowe rezerwy na utratę wartości kredytów i pożyczek w portfelu (bez możliwych odwróceń, w tym tych, które mają miejsce, gdy kredyt jest spłacany przez kredytobiorcę) ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Wymóg ten różni się od wymogów sprawozdawczych wynikających z rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33).

⁽²⁾ Wymóg ten jest tożsamy z informacjami przekazywanymi zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) przez MIF wykazujące kredyty bez rezerw.

Nie jest konieczne oddzielenie wpływu odpisów z tytułu całkowitej oraz częściowej utraty wartości na kredyty sekurytyzowane lub w inny sposób przeniesione, które nie zostały wyksięgowane z bilansu, jeżeli nie jest możliwe pozyskanie oddzielnych danych dotyczących rezerw z wewnętrznych baz danych MIF.

Co do zasady pozycje te obejmują także zmianę wyceny pojawiającą się, gdy kredyty są sekurytyzowane lub w inny sposób przeniesione, a wartość transakcji różni się od należnej kwoty nominalnej w momencie przenoszenia. Zmiany wyceny wykazuje się, jeżeli są możliwe do zidentyfikowania, i oblicza jako różnicę między wartością transakcji a należną kwotą nominalną w chwili sprzedaży.

Odnosnie do dodatkowych informacji zob. część 4 załącznika I do rozporządzenia (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) oraz pkt 1.6.3.3 podręcznika statystyki bilansowej MIF.

— Reklasyfikacje (3.2C)

Reklasyfikacje wykazują wszystkie pozostałe skutki, które nie dotyczą kredytów netto, jak zdefiniowano w pkt 4 lit. b), ale które prowadzą do zmian niespłaconych kwot kredytów w bilansie, z wyłączeniem kredytów sekurytyzowanych lub w inny sposób przeniesionych, które nie zostały wyksięgowane z bilansu.

Skutki te nie są wykazywane zgodnie z wymogami określonymi w rozporządzeniu (UE) nr 1071/2013 (EBC/2013/33) i ich wpływ jest zwykle szacowany na bazie zagregowanej podczas zbierania statystyk makroekonomicznych. Są one jednakże ważne na poziomie poszczególnych instytucji (albo grup TLTRO-II) w celu uzgodnienia kredytów netto i zmian w niespłaconych kwotach.

Należy wykazywać wskazane poniżej skutki występujące w odniesieniu do niespłaconych kwot kredytów w bilansie, z wyłączeniem kredytów sekurytyzowanych lub w inny sposób przeniesionych, które nie zostały wyksięgowane z bilansu, z tym że konwencje wykorzystywane zwykle dla wykazywania skutków prowadzące do redukcji (wzrostów) niespłaconych kwot stosuje się ze znakiem ujemnym (dodatnim).

- 1) Zmiany w klasyfikacji sektorowej lub statusie rezydenta kredytobiorcy prowadzące do zmian wykazywanych należnych pozycji, które nie są wymagalne w odniesieniu do kredytowania netto i z tego względu konieczne jest ich wykazywanie.
- 2) Zmiany w klasyfikacji instrumentów. Mogą one także wpływać na wskaźniki, jeżeli niespłacone kwoty kredytów zwiększają lub zmniejszają należności, przykładowo w wyniku przeklasyfikowania zabezpieczenia długu na kredyt lub kredytu na zabezpieczenie długu.
- 3) Korekty wynikające z korygowania błędów sprawozdawczych, zgodnie z instrukcjami otrzymanymi od odpowiedniego KBC zgodnie z art. 8 ust. 1 lit. c).

Zgodnie z art. 7 ust. 6 reorganizacje przedsiębiorstw i zmiany w składzie grup TLTRO-II zasadniczo skutkują potrzebą ponownego przesłania pierwszego sprawozdania w celu odzwierciedlenia nowej struktury przedsiębiorstwa i nowego składu grupy TLTRO-II. W odniesieniu do tych zdarzeń nie stosuje się zatem reklasyfikacji.

Odnosnie do dodatkowych informacji zob. pkt 1.6.3.3 podręcznika statystyki bilansowej MIF. Należy jednak uwzględnić podkreślone powyżej różnice koncepcyjne w zakresie pozyskania danych reklasyfikacji na poziomie poszczególnych instytucji.

Okres sprawozdawczy:

Kredyty i pożyczki dla przedsiębiorstw niefinansowych i gospodarstw domowych z wyłączeniem kredytów mieszkaniowych dla gospodarstw domowych (w tysiącach EUR)

		Kredyty i pożyczki dla przedsiębiorstw niefinansowych	Kredyty i pożyczki dla gospodarstw domowych (w tym instytucji niekomercyjnych działających na rzecz gospodarstw domowych), z wyłączeniem kredytów mieszkaniowych	pozycja	wzór	walidacja
Główne składniki						
1	Niespłacone kwoty kwalifikowanych kredytów na koniec miesiąca poprzedzającego początek okresu sprawozdawczego	0	0	1	$1 = 1.1 - 1.2 (+ 1.3)$	
2	Kwota netto kwalifikowanych kredytów w okresie sprawozdawczym	0	0	2	$2 = 2.1 - 2.2$	
3	Korekty należnych kwot: redukcje (-) i wzrosty (+)	0	0	3	$3 = 3.1 + 3.2$	
4	Niespłacone kwoty kwalifikowanych kredytów na koniec okresu sprawozdawczego	0	0	4	$4 = 4.1 - 4.2 (+ 4.3)$	$4 = 1 + 2 + 3$
Podległe pozycje						
Niespłacone kwoty kwalifikowanych kredytów na koniec miesiąca poprzedzającego początek okresu sprawozdawczego						
1.1	Niespłacone kwoty w bilansie			1.1		
1.2	Niespłacone kwoty kredytów sekurytyzowanych albo w inny sposób przeniesionych bez wyłączenia z bilansu			1.2		
1.3	Rezerwy na utratę wartości kwalifikowanych kredytów (*)			1.3		
Kwota netto kwalifikowanych kredytów w okresie sprawozdawczym						
2.1	Kredyty brutto			2.1		
2.2	Spląty kredytów			2.2		
Korekty należnych kwot: redukcje (-) i wzrosty (+)						
3.1	Sprzedaż i zakup kredytów oraz inne przeniesienia kredytów w okresie sprawozdawczym ...	0	0	3.1	$3.1 = 3.1A + 3.1B + 3.1C$	
3.1A	Wartość netto kredytów i pożyczek sekurytyzowanych mających wpływ na stan kredytów i pożyczek			3.1A		
3.1B	Wartość netto kredytów i pożyczek, które zostały w inny sposób przeniesione, mających wpływ na stany kredytów i pożyczek			3.1B		
3.1C	Wartość netto kredytów i pożyczek, które są sekurytyzowane albo w inny sposób przeniesione, niemających wpływu na stany kredytów i pożyczek			3.1C		
3.2	Inne korekty	0	0	3.2	$3.2 = 3.2A + 3.2B + 3.2C$	
3.2A	Zmiana wyceny wynikająca ze zmiany kursów walut			3.2A		
3.2B	Odpisy z tytułu całkowitej /częściowej utraty wartości			3.2B		
3.2C	Reklasyfikacje			3.2C		

Niespłacone kwoty kwalifikowanych kredytów na koniec okresu sprawozdawczego

4.1	Niespłacone kwoty w bilansie			4.1
4.2	Niespłacone kwoty kredytów sekurytyzowanych albo w inny sposób przeniesionych bez wyksięgowania z bilansu			4.2
4.3	Rezerwy na utratę wartości kwalifikowanych kredytów (*)			4.3

(*) Stosuje się tylko w przypadku wykazywania kredytów w ujęciu netto; zob. bardziej szczegółowe instrukcje dotyczące przekazywania informacji.

DECYZJA EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO (UE) 2016/811**z dnia 28 kwietnia 2016 r.****zmieniająca decyzję EBC/2014/34 w sprawie środków dotyczących ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (EBC/2016/11)**

RADA PREZESÓW EUROPEJSKIEGO BANKU CENTRALNEGO,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 127 ust. 2 tiret pierwsze,

uwzględniając Statut Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego, w szczególności jego art. 3 ust. 1 tiret pierwsze, art. 12 ust. 1, art. 18 ust. 1 tiret drugie oraz art. 34 ust. 1 tiret drugie,

uwzględniając wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (EBC/2014/60) ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 1 ust. 4 wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) Rada Prezesów EBC może w dowolnym czasie zmieniać narzędzia, instrumenty, wymogi, kryteria i procedury realizacji operacji polityki pieniężnej Eurosystemu.
- (2) W dniu 29 lipca 2014 r., wykonując swoje zadanie utrzymywania stabilności cen oraz w kontekście środków mających na celu wzmacnianie działania mechanizmu transmisyjnego polityki pieniężnej poprzez wsparcie podaży kredytu dla realnej gospodarki, Rada Prezesów przyjęła decyzję EBC/2014/34 ⁽²⁾. Na mocy tej decyzji postanowiono o przeprowadzeniu serii ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (TLTRO) w okresie dwóch lat.
- (3) W dniu 10 marca 2016 r., w celu wzmocnienia akomodacyjnego nastawienia polityki pieniężnej EBC oraz wzmocnienia transmisji polityki pieniężnej poprzez dalsze wspieranie podaży kredytów bankowych do realnej gospodarki, Rada Prezesów podjęła decyzję o przeprowadzeniu nowej serii czterech ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (TLTRO-II). Warunki operacji TLTRO-II zostaną określone w odrębnej decyzji. W celu umożliwienia instytucjom spłaty kwot pożyczonych w ramach TLTRO oraz zaciągnięcia pożyczek w ramach TLTRO-II Rada Prezesów podjęła decyzję o wprowadzeniu w lipcu 2016 r. dodatkowej możliwości dobrowolnej spłaty wszystkich niespłaconych należności z tytułu TLTRO.
- (4) Rada Prezesów zdecydowała także, że uczestnicy, którzy przekazali dane wymagane do obliczenia obowiązkowej wcześniejszej spłaty we wrześniu 2016 r., nie będą podlegali dalszym obowiązkom sprawozdawczym.
- (5) W celu zapewnienia instytucjom kredytowym wystarczającej ilości czasu na dokonanie przygotowań operacyjnych do pierwszej operacji TLTRO-II niniejsza decyzja powinna wejść w życie bez zbędnej zwłoki.
- (6) Decyzja EBC/2014/34 powinna zatem zostać odpowiednio zmieniona,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1**Zmiany**

W decyzji EBC/2014/34 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6**Wcześniejsza spłata**

1. Bez uszczerbku dla ust. 2, począwszy od upływu 24 miesięcy po każdej TLTRO, uczestnicy mają raz na pół roku możliwość wypowiedzenia lub obniżenia kwoty TLTRO przed terminem wymagalności. Daty wcześniejszej spłaty przypadają w dniu rozliczenia podstawowej operacji refinansującej Eurosystemu, zgodnie z informacją określoną przez Eurosystem.

⁽¹⁾ Dz.U. L 91 z 24.2.2015, s. 3.

⁽²⁾ Decyzja EBC/2014/34 z dnia 29 lipca 2014 r. w sprawie środków dotyczących ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (Dz.U. L 258 z 29.8.2014, s. 11).

2. Uczestnicy mają także możliwość wypowiedzenia lub obniżenia kwoty TLTRO przed terminem wymagalności w terminie przypadającym w dniu rozliczenia pierwszej TLTRO przeprowadzonej na podstawie decyzji Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/810 (EBC/2016/10) (*). W celu skorzystania z procedury wcześniejszej spłaty w tej pierwszej dacie wcześniejszej spłaty uczestnik zawiadamia odpowiedni KBC, że ma zamiar dokonać spłaty w ramach procedury wcześniejszej spłaty w dacie wcześniejszej spłaty, z wyprzedzeniem co najmniej trzech tygodni przed daną datą wcześniejszej spłaty. Zawiadomienie takie staje się wiążące dla uczestnika na trzy tygodnie przed datą wcześniejszej spłaty, której dotyczy. W celu uniknięcia wątpliwości dodatkowy limit zadłużenia dostępny w odniesieniu do TLTRO, które mają być przeprowadzone w czerwcu 2016 r., i obliczony zgodnie z art. 4 ust. 3 określa się w oparciu o kwoty pożyczone w ramach TLTRO przeprowadzonych od marca 2015 r., bez potrącenia kwot spłaconych w pierwszej dacie wcześniejszej spłaty.

3. W odniesieniu do wszystkich innych dat spłaty, w celu skorzystania z procedury wcześniejszej spłaty uczestnik zawiadamia odpowiedni KBC, że ma zamiar dokonać spłaty w ramach procedury wcześniejszej spłaty w dacie wcześniejszej spłaty z wyprzedzeniem co najmniej dwóch tygodni przed daną datą wcześniejszej spłaty. Takie zawiadomienie staje się wiążące dla uczestnika na dwa tygodnie przed datą wcześniejszej spłaty, której dotyczy.

4. Jeżeli do dnia spłaty uczestnik nie rozliczy, w całości lub w części, kwoty należnej zgodnie z procedurą wcześniejszej spłaty, może zostać nałożona kara finansowa. Mająca zastosowanie kara finansowa podlega obliczeniu zgodnie z załącznikiem VII do wytycznych Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) (**) i odpowiada karze finansowej mającej zastosowanie w przypadku niewykonania obowiązku zapewnienia odpowiedniego zabezpieczenia oraz rozrachunku kwoty przyznanej kontrahentowi w przypadku transakcji odwracalnych na potrzeby polityki pieniężnej. Nałożenie kary finansowej nie narusza prawa KBC do skorzystania ze środków przewidzianych na wypadek niewykonania zobowiązania, o których mowa w art. 166 wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60).

(*) Decyzja Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2016/810 z dnia 28 kwietnia 2016 r. w sprawie drugiej serii ukierunkowanych dłuższych operacji refinansujących (EBC/2016/10) (Dz.U. L 132 z 21.5.2016, s. 107).

(**) Wytyczne Europejskiego Banku Centralnego (UE) 2015/510 z dnia 19 grudnia 2014 r. w sprawie implementacji ram prawnych polityki pieniężnej Eurosystemu (EBC/2014/60) (Dz.U. L 91 z 2.4.2015, s. 3).;

2) art. 7 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Uczestnicy TLTRO, których łączna kwota netto kwalifikowanych kredytów w okresie od dnia 1 maja 2014 r. do dnia 30 kwietnia 2016 r. jest niższa od stosowanych do nich wartości odniesienia w dniu 30 kwietnia 2016 r., są obowiązani do spłaty swoich wstępnych i dodatkowych kredytów w ramach TLTRO w całości w dniu 28 września 2016 r., chyba że Eurosystem określi inną datę. Obliczenia techniczne określone są w załączniku I.

2. Jeżeli całkowita kwota kredytów uczestnika w związku z jego dodatkowym limitem zadłużenia w TLTRO przeprowadzonych od marca 2015 r. do czerwca 2016 r. przekroczy dodatkowy limit zadłużenia obliczony dla referencyjnego miesiąca przydziału środków – kwietnia 2016 r., kwota nadmiernych dodatkowych kredytów podlega spłacie w dniu 28 września 2016 r., chyba że Eurosystem określi inną datę. Obliczenia techniczne określone są w załączniku I.”;

3) art. 7 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Jeżeli do dnia spłaty uczestnik nie rozliczy, w całości lub w części, kwoty należnej zgodnie z procedurą obowiązkowej wcześniejszej spłaty, może zostać nałożona kara finansowa. Mająca zastosowanie kara finansowa podlega obliczeniu zgodnie z załącznikiem VII do wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60) i odpowiada karze finansowej mającej zastosowanie w przypadku niewykonania obowiązku zapewnienia odpowiedniego zabezpieczenia oraz rozrachunku kwoty przyznanej kontrahentowi w przypadku transakcji odwracalnych na potrzeby polityki pieniężnej. Nałożenie kary finansowej nie narusza prawa KBC do skorzystania ze środków przewidzianych na wypadek niewykonania zobowiązania, o których mowa w art. 166 wytycznych (UE) 2015/510 (EBC/2014/60).”;

4) art. 8 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Instytucja uczestnicząca w TLTRO, posiadająca niespłacone zobowiązania wynikające z TLTRO, jest obowiązana do składania wypełnionych formularzy sprawozdawczych z częstotliwością kwartalną zgodnie z ust. 1 do momentu przekazania wszystkich danych wymaganych do określenia obowiązku dokonania obowiązkowej spłaty zgodnie z art. 7.”;

5) art. 8 ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Każdy uczestnik TLTRO jest obowiązany do przeprowadzenia corocznego badania dokładności danych przekazywanych zgodnie z ust. 1, chyba że dokonał on spłaty wszystkich kwot pozostających do spłaty na podstawie TLTRO zgodnie z art. 6 ust. 2. Badanie to może odbyć się w ramach audytu rocznego i być przeprowadzone przez zewnętrznego biegłego rewidenta. Zamiast korzystać z usług zewnętrznego biegłego rewidenta uczestnicy mogą zaplanować przeprowadzenie badania w równoważny sposób zaakceptowany przez Eurosystem. O wyniku badania informuje się KBC uczestników. W przypadku uczestnictwa w grupie TLTRO wyniki przekazywane są KBC członków grupy TLTRO. Na wniosek KBC uczestnika szczegółowe wyniki badania przeprowadzonego zgodnie z niniejszym ustępem udostępnia się temu KBC oraz, w przypadku uczestnictwa w grupie, następnie przekazuje się KBC członków grupy TLTRO.”.

Artykuł 2

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem 3 maja 2016 r.

Sporządzono we Frankfurcie nad Menem dnia 28 kwietnia 2016 r.

Mario DRAGHI

Prezes EBC

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL